

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

3

динара

БРОЈ
1160

22. III 1974. • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА XXXV

ОНИ ЋЕ
СВЕ УЧИНИТИ
ДА НАМ УКРАДУ
ФОРМУЛУ!

ОТКРИЋЕМО
МИ ЊИХОВЕ
ШПИЈУНСКЕ
ТРИКОВЕ!

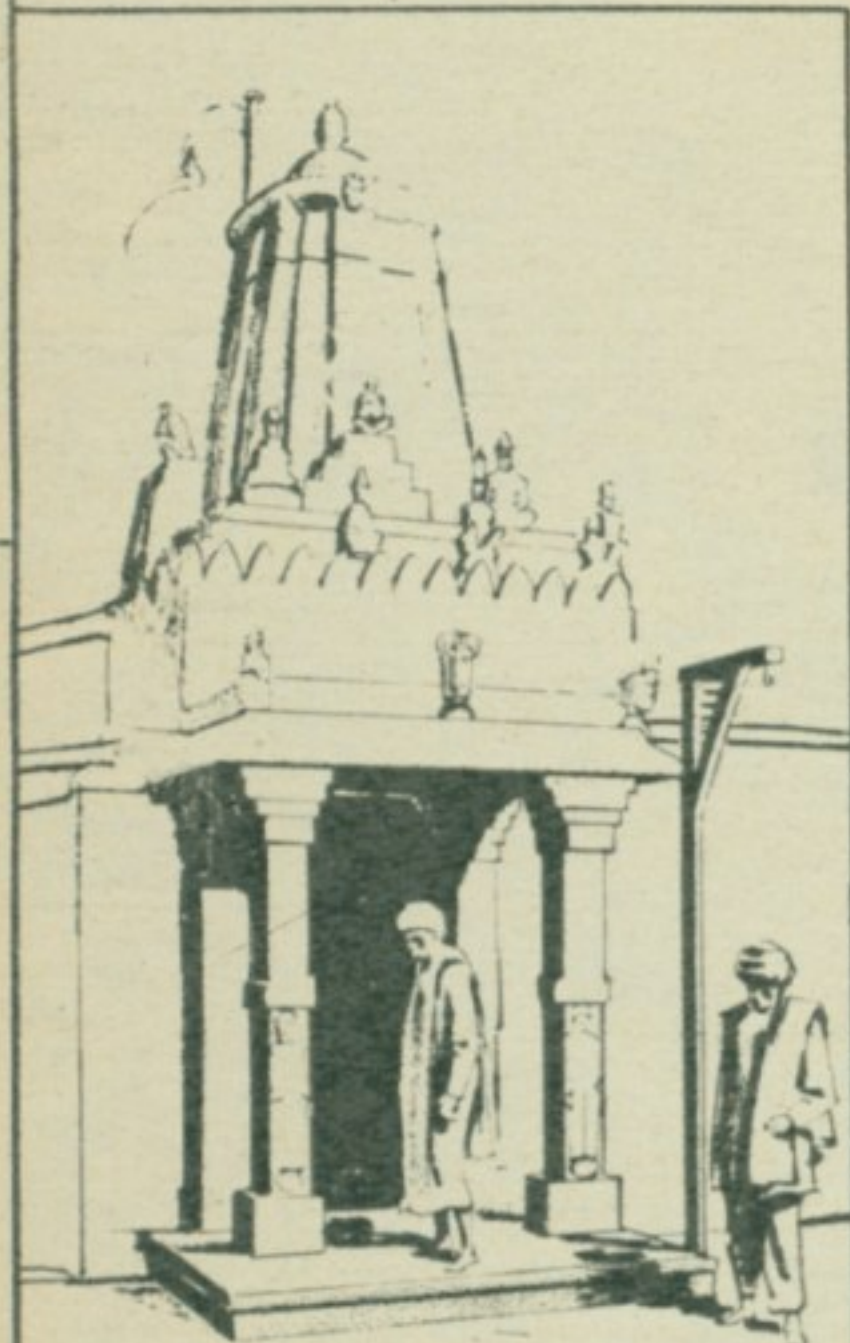

НАЈБОЉИ НА СВЕТУ

ФЛАШ
ГОРДОН

Ripley

Веровати или не!

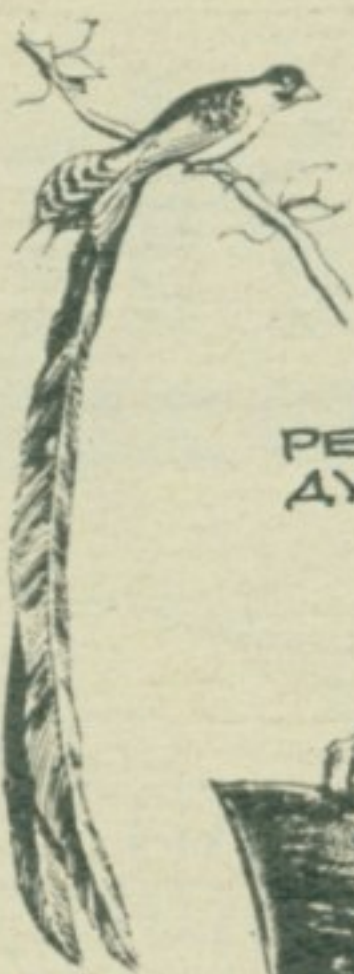
ХРАМ НЕВИНО ОСУЂЕНИХ

ЈЕДАН ХИНДУ ХРАМ У БЛИЗИНИ КАРАЧИЈА (ПАКИСТАН) ИСПРЕД КОГА СЕ НАЛАЗЕ СИМБОЛИЧНА ВЕШАЛА ПОСВЕЋЕНА ЈЕ УСПОМЕНИ СВИХ ОНИХ КОЈИ СУ ОСУЂЕНИ НА СМРТ ВЕШАЊЕМ МАДА СУ БИЛИ НЕВИНИ!

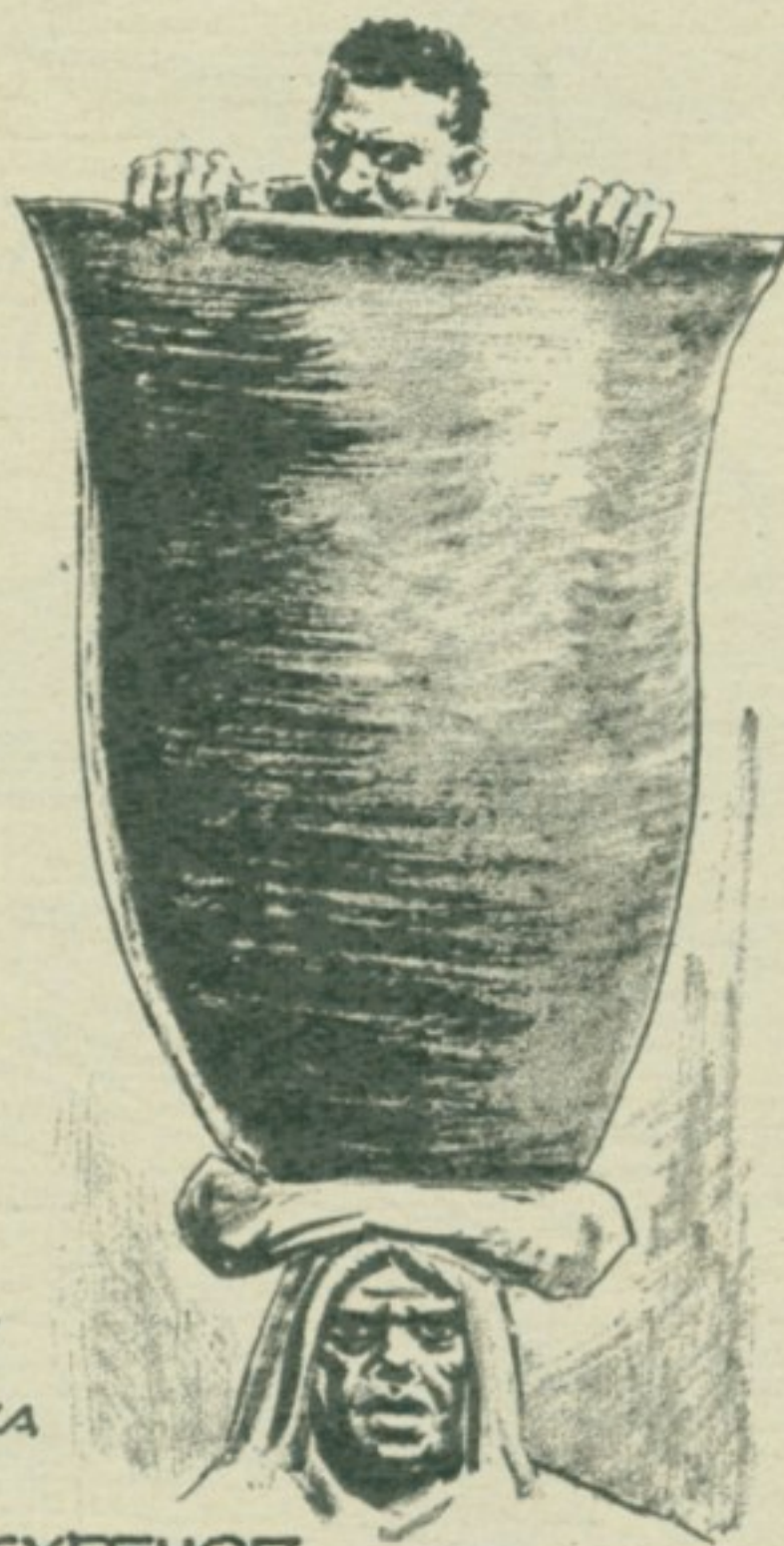
КОЛИЧИНА ХРАНЕ

КОЈУ СУ НА ДВОРУ ЕНГЛЕСКОГ КРАЉА ХЕНРИЈА VIII ДОБИЈАЛЕ ДВОРСКЕ ДАМЕ БИЛА ЈЕ СТРОГО ОДРЕЂЕНА. ЗА ДОРУЧАК СУ ИМАЛЕ КОМАД ГОВЕДИНЕ И 4,5 ЛИТРА ПИВА.

АФРИЧКА ПТИЦА УДОВИЦА

ИМА У ВРЕМЕ ПАРЕЊА РЕП ЧЕТИРИ ПУТА ДУЖИ ОД ТЕЛА.

СУДИЈА

У АФРИЧКОМ ПЛЕМЕНУ МАНДИНГА КОЈИ НЕВИНОГ ЧОВЕКА ПОШАЉЕ У ЗАТВОР МОРА ДА НЕПРАВЕДАНО ОСУЂЕНОГ НОСИ НА ГЛАВИ У ВЕЛИКОМ ГЛИНЕНОМ СУДУ ОКОЛИКО ВРЕМЕНА КОЛИКО ЈЕ ОВАЈ ПРОВЕО У ЗАТВОРУ.

ОПОМЕНА

ПРЕ 400 ГОДИНА ЈЕДНОМ ЈАВНОМ БЕЛЕЖНИКУ ИЗ МИНСТЕРА, У НЕМАЧКОЈ, БИЛА ЈЕ ОДСЕЧЕНА ДЕСНА РУКА ЗАТО ШТО ЈЕ СВОЈИМ ПОТПИСОМ ОВЕРИО ЈЕДАН ФАЛСИФИКОВАН ДОКУМЕНТ. ОДСЕЧЕНА РУКА И ДАНАС СЕ ЧУВА У МИНСТЕРУ.

ИПОКРИТОС

РЕЧ ОД КОЈЕ ЈЕ НАСТАО МЕЂУНАРОДНИ ИЗРАЗ ХИПОКРИТ ЗА ЛИЦЕМЕРА, ПРВОБИТНО ЈЕ У СТАРОЈ ГРЧКОЈ ЗНАЧИЛА ГЛУМАЦ.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● минерал назван орфент пронашао је у Родопима Борис Кол. новски, млади научник са Софијског универзитета. Овај минерал је ретка природна комбинација

кристалних соли неколико метала. Компликованог је хемијског састава и плавозеленкасте боје.

● реч „омнибус“ постала је од латинске речи „omnis“, што значи сваки. „Омнибус“ је трећи падеж множине и према томе значи „свима“.

● од европских птица највеће јаје има ждрал а најмање царић.

● сматра се да је први балон напуњен топлим ваздухом начинио Архитас из Таранта, који је живео у четвртм веку пре наше ере.

● уз помоћ вештачких метеоролошких сателита научници су дошли до података да на океанима има десет пута мање олуја него на континентима. Засад нема објашњења овој појави.

● у Институту за заштиту од радиоактивног зрачења у Минхену однедавно се налази специјална лутка названа „црни Хуго“. Ова лутка величине одраслог човека има скелет и све важније органе начињене од материјала који реагују на рендгенско

зрачење, слично човечијем организму. „Хуга“ научници излажу истим условима под којима раде рендгенолози и техничари да би их убудуће што боље заштитили од опасног дејства зрачења. Већ први опити са „Хугом“ показали

су да досадашње оловне кецеље као ни законом прописани бетонске зидови нису довољне заштитне мере.

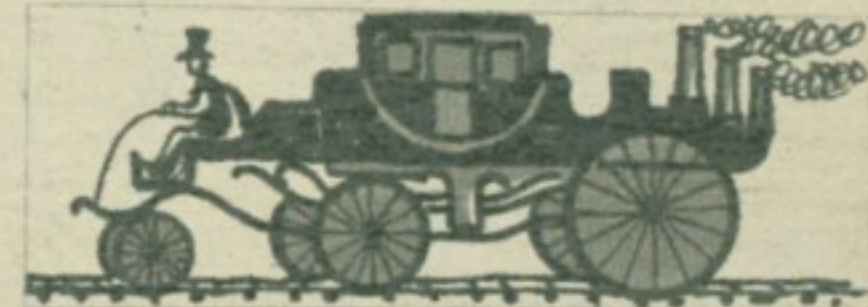
● од свих река на свету Ганг има највећу делту — 44.000 квадратних километара.

● шаховски термин „мат“ персијска је реч и значи — мртав.

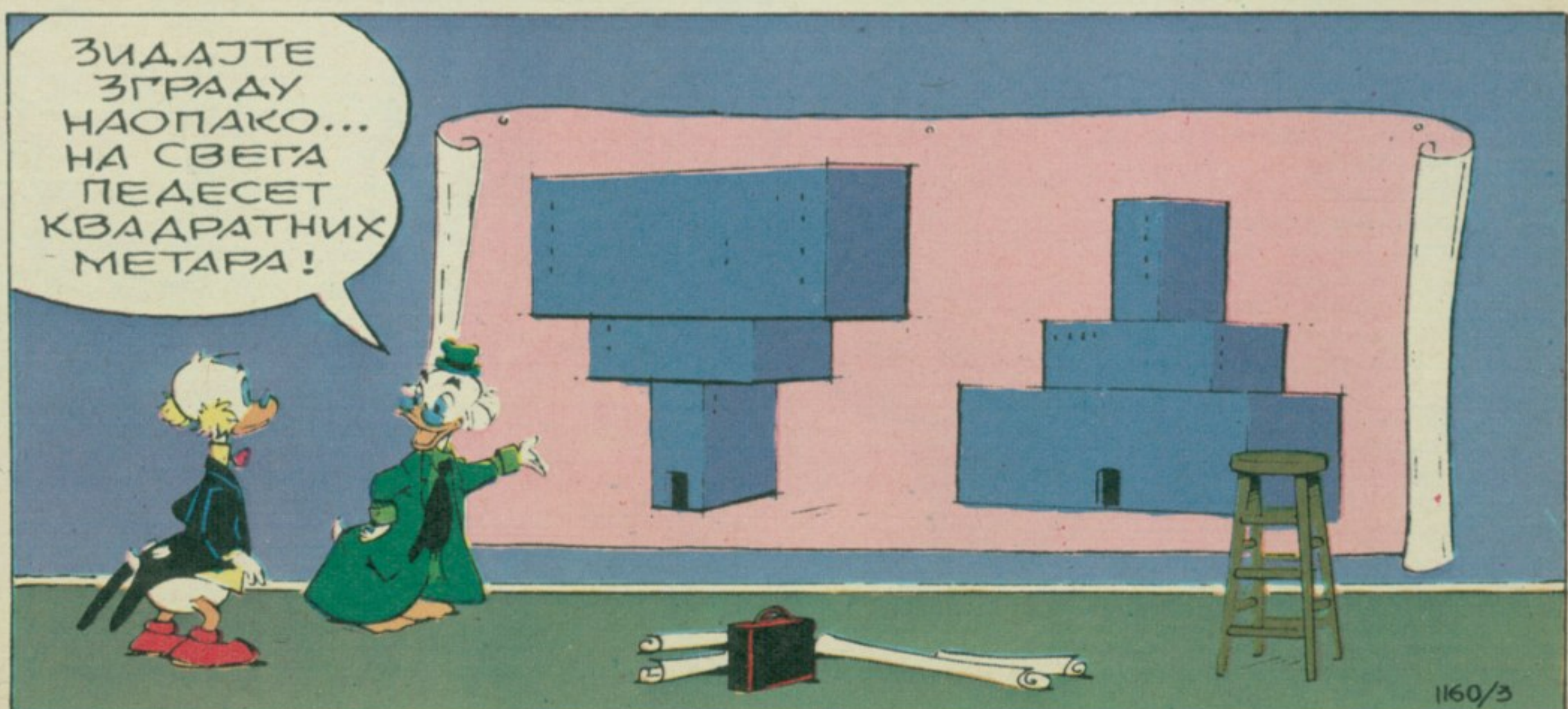
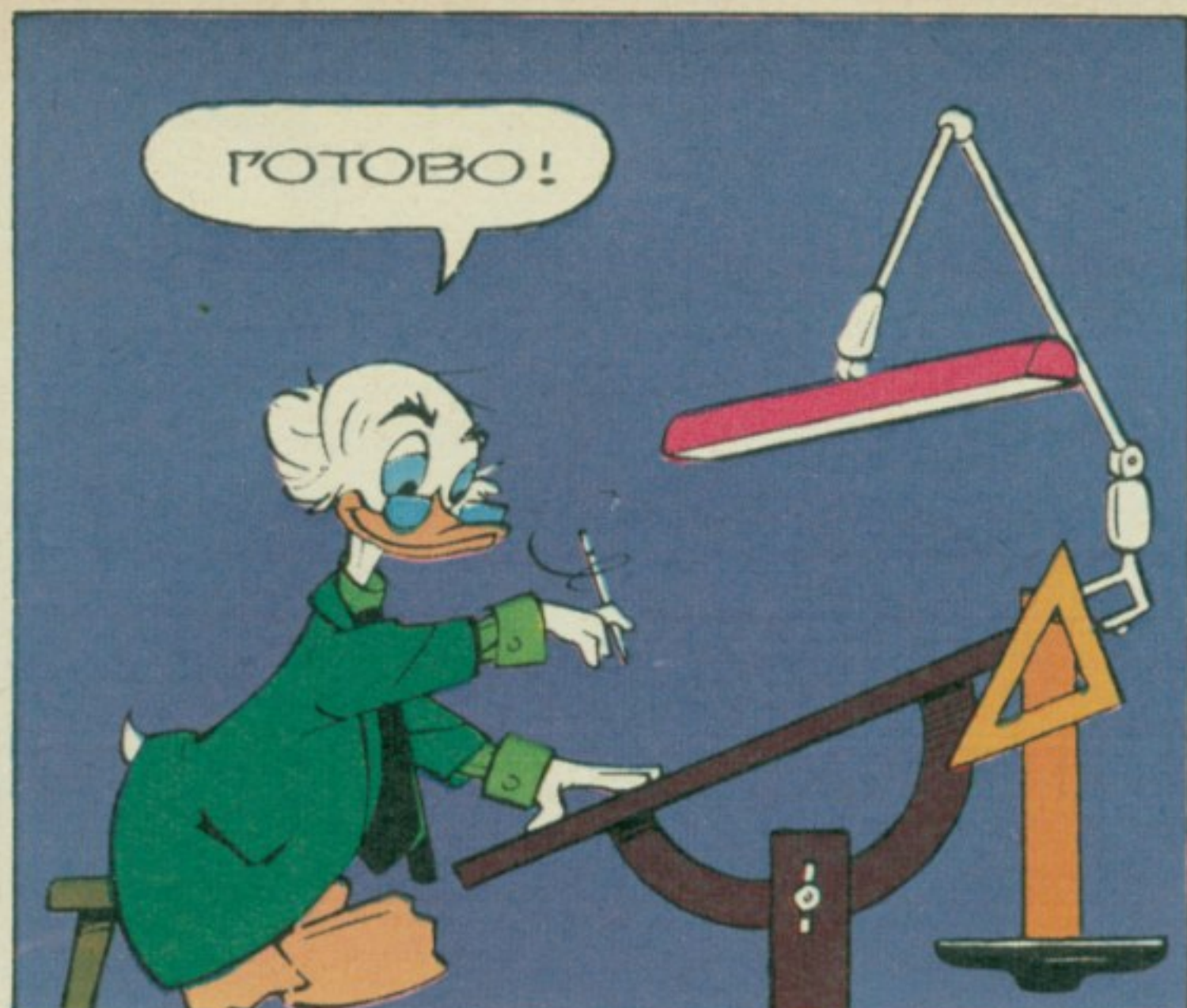
● прва забележена саобраћајна несрећа догодила се... 29. јула 1834. године, то јест скоро пре 140 година. Несрећа се у ствари догодила када су између Глаз-

гова и Пејслија у Шкотској експлодирале парне кочије и у њима страдало свих пет путника.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

БАТАЉОН СА КО

Две стотине дана и ноћи трајала је битка за Стаљинград. Почела је у јуну 1942. а завршила се у фебруару 1943. Немци су опсели град и кидисали на њега као вуци. Борбе су се водиле за сваку кућу. Понекад су у једном улазу били совјетски, а у суседном немачки војници. Градом су харали глад, болест, пожари и љута руска зима.

При крају опсаде у граду више није горело само оно што не може да гори. На прилазима — гробље топова, тенкова и осталог тешког оружја измешано са људским телима. Путевима су се кретали исцрпљени заробљени Немци. Разочарани, одсутни, тупог погледа... Операција „Барбароса“ није успела.

ПОЗИВ ОД ПУКОВНИКА

Ослоњен на дрво које је с једне стране било закачено експлозијом, Фјодор Жуков, командант 4 батаљона, 42. самосталне бригаде, разгледао је при светлости августовске месечине сивозелене војне књижице својих изгинулих војника. Борећи се са сузама подиже поглед према граду утонулом у мрак. Зенице му се скупиле.

Тишину је реметила само шкрипа каменчића испод ње гових чизама. Пажљиво сложи књижице и стави их у горњи џеп блузе.

— Друзе, команданте, — трже га глас војника који му се обратио у ставу мирно. — Тражи вас пуковник Батраков. Жуков хутећи пође за њим.

Батраков га је чекао у штабу. Шетао је с једног краја земунице на други као да је хтео да скрати време које је споро одмицало. Када је Жуков ушао окрете се према њему пружајући руку у правцу дрвене клупе.

— Седи, Фјодоре Степановичу! — замоли га, док је он остао да стоји. — Звао сам те због коте 133. Као што знаш Немци са ње гађају простор 70 километара унаоколо! Много је горе што одатле држе на нишану све прелазе преко Волге којима треба да се пробију према Стаљинграду групе Родинцева. Мораш са твојим морнарима да је заузмеш! Та нам је кота прави чир!

— Али, ја имам само један батаљон! — покуша да објасни Жуков. — А, осим тога, то су морнари, невични... омладинци, деца тако рећи! Метак не бира кога ће... Нагло ућута. Мисли му се вратише на коту и долину Волге. Звали су је „зона смрти“. Са коте су Немци глатко убили и подив

Десетог дана осамнаест храбрих морнара личило је на осамнаест изгубљених у пустињи. Нису више мислили о смрти — помирили су се с њом.

љалу мачку у долини која је долутала из неке рушевине! А сада се од њега тражи да ту проведе читав батаљон!

— Па...? Па — исправи се пуковник Батраков гледајући га у очи.

— Или ми или Немци — одговори му Жуков устајући са клупе. — Само остаће нас мало... Изгинућемо, али ћемо успети.

Жуков стави шлем, узео аутомат и поздрави пуковника Батракова.

ЗОНА СМРТИ

— Нека дођу командири и политички комесари — наредио је чим је стигао у Храстову увалу где се налазио његов батаљон.

За неколико минута сви су се окупили. Поседали су на земљу. Жуков је био кратак.

— Командант бригаде је наредио да се заузме кота 133. Знате шта она значи... Неће бити лако!

— Можда је боље умрети... — заустио је командир чете ГенADIје Филимонов.

— Гењка, не упадај! — пресече га Жуков. — Остави умирање за касније. До коте морамо да стигнемо

живи! А сад да разрадимо план.

Бојећи се ноћног напада Немци су стално испаливали ракете и држали у приправности ватрена оружја. Због тога је Жуков одлучио да нападне у зору када се непријатељ опусто од ишчекивања и напетости у току ноћи.

У четири ујутру на знак црвене ракете под заштитом топова и минобацача, батаљон је кренуо у напад. Цео дан морнари су нападали у јуришима. Тек у сумрак упали су у прве непријатељске ровове. Први је ускочио Жуков. Угледао је испред себе Немца који је мењао шаржер у шмајсеру. Ударио га је кундаком као батином а затим му се бацио на рамена и заједно с њим пао на дно рова. У следећем тренутку већ је био на ногама и гађао низ укуп у фигуре које су се мицале.

Остали из његовог батаљона већ су упадали у ров хватајући се с Немцима за гуше. Обрачун није дуго трајао. Жуков се хитро успео уз залеђе рова и потрчао узбрдо. За њим, исто тако тешко дишући, трчали су његови момци. Налетели су на живи зид од тела немачких војника.

НА ВРХУ

Више нико није пуцао. Дохватили су се укоштац,

ТЕ 133

борили ножевима, тесацима, шлемовима...

Борба је трајала до дубоко у ноћ. Кад је сасвим свануло све се смирило. Немци су се повукли. Кота је била освојена. Жуков је пребројавао своје. Осамнаест живих!

Уморни и исцрпљени Жуков и његови момци лежали су на врху коте и жељно удисали ваздух који им је у овом часу био најлепши дар природе.

Тргла их је звоњава пољског телефона, који је лежао недалеко од везисте. Уморни војник с тешком муком прихвати слушалицу а онда је пружи Жукову.

— За вас, из штаба — рече бришући зној са чела. Жуков је невољно узео. Јављао се пуковник Батраков.

— Жуков, то си ти?!

— Да, друже пуковниче.

— Па, где си човече!? Дођавола, ми смо те већ сахранили!

— На брду, а где бих, иначе, био?

— Држи се на коти колико будеш могао! Немачки тенкови надиру долином према теби. Три тенка и пешадија... — викао је у слушалицу Батраков.

Жуков погледа према долини. Тенкови, скоро бели од прашине, полако су ишли према коти. На косим странама купола једва су им се назирали жућкасти крстови. Напред су штрчале цеви са пригушивачима пламена.

— Момци, нема одмора! — скочи на ноге Жуков. — Имамо посету! Коту не смејмо да напустимо. Зонченко, мрдни рукама! Балацин са

противтенковским аутоматом десно, Бериозин лево... Миша, где ћеш ти?

НЕМЦИ ПОНОВО НАПАДАЈУ

Жуков је касно викнуо. Миша Исаков, младић широких рамена, сјурио се низ брдо, више се котрљајући него трчећи. Угледао је један напуштен немачки топ из претходне борбе који је сада могао да буде спас.

Ускочио је у ров с грудобраном и са неколико брзих покрета усмерио цев топа према чеоном тенку. На своју жалост установио је да је од јутрошњих борби остала само једна граната! Ставио ју је у цев. Зачула се грмљавина.

Немци су застали. Покидане гусенице првог тенка мало су их збуниле, али пошто се топ није поново јавио, схватили су да противник више нема топовске муниције.

На челу са наредником, Немци погурени потрчаше у правцу грудобрана где се налазио Исаков. Још су били ван домета Жуковљевих људи, који су их очекивали, горе, на коти. Пуцајући из шмајсера који је дограбио из руку погинулог немачког војника на дну грудобрана, Исаков је осуо паљбу. Немачки наредник се ухвати руком за груди а онда се пови и клече. Остали Немци се збунеше и застадоше.

„Е, па, Мишо, ово си мудро извео!“, тешио је иронично себе Исаков. „Сад си у мишоловци! Ако помолиш главу, одлетеће ти, а ако останеш овде, сравниће те са земљом!“ Погледа преко ивице грудобрана.

Немачка пешадија нашла је заклон иза тенкова који су настављали пут према коти. Изнад његове главе нешто груну. Миша провири. Запрепашћен угледа три тенка како се погођен врти око себе. Из њега сукну пламен. Смешећи се шеретски у ров упаде Варјава и намигну Исакову. У руци је држао противтенковски аутомат.

— Откуд ти? — уплаши се Исаков.

— Шта кажеш за оног што се врти!? — смејао се. Бели зуби му заблесташе.

— Командант Жуков ме је послао да ти помогнем. Удвоје је веселије!

Изгледа да је Немцима за тај дан било доста борбе. Повукли су се. Одмор им је био потребан.

ЖИВЕЋЕМО МИ, ВЕЊА!

Свануо је нови дан. Нови напад Немаца и нова одбрана коте 133... То се поновило и другог и трећег дана. За Немце увек без успеха.

Десет дана и ноћи одржавали су се на коти морнари из батаљона Жукова, боље рећи остатак батаљона. За то време и дивизија Родинцова пребацила се на десну обалу Волге.

Десетог дана 18 храбрих морнара личило је на 18 изгубљених у пустињи. Лежали су на коти без наде у спас. Пуковник Батраков, који је требало да им дође у помоћ, није успевао да се до њих пробије.

Два Степана, Никитин и Туригин, спавали су са пушком под главом. Нешто даље од њих сместио се Вања Рјепин. Под дубоко навученим шлемом штрчао је његов дуг и рошав дечачки нос. Тешко рањен стењао је командир чете Филимонов.

Беспомоћно су гледали у тенкове који су им се примицали. Нису више ни мислили о смрти — помирили су се с њом.

Десетог дана поделили су последњи двопек и ископали последњу чутурицу. Сву да око њих земља је била покривена празним чаурицама. Остало им је мало муниције и неколико ручних бомби.

— Који је данас датум? — питао је Жуков, грицајући суву стабљику траве.

Старији водник Вења Борисоглебски слегну раменима. — Мислим да је четрнаести...

— Живећемо ми, Вења! — добаци му Жуков. — Ово је наша земља! Морамо да живимо. Био је у праву. Једнаестог дана стигла им је помоћ. Пролаз до коте је ослобођен. Кота 133 није пала.

★★★

Фјодор Степанович Жуков данас живи у Клину у московској области. Ради у транспортном предузећу број пет. Из рата се вратио кући 1946. као мајор.

М. Т.

КАКАВ АПЕТИТ!

Да би се утврдило колику штету могу да нанесу пацови, управа једне велике америчке самопослуге одлучила се на експеримент скопчан с приличним губитком: штеточинама је остављена пуна слобода у складиштима. После два месеца израчунати су губици. Пацови су за то време потпуно уништили или учи-

нили неупотребљивим 1742 цака кафе, 14 тона брашна, 200 тона шећера, 15 тона какаоа. Поред тога они су појели, заједно са амбалажом, све пакете макарона и гриза и све кесице с концентратима супе.

После тога испитана су три начина борбе против ових штеточина: мачке, хемикалије и пси-фокстеријери. Најбољи резултат постигнут је са псима.

ОДМОР ОД БУКЕ

Градска бука, коју многи називају „терором децибела“, давно је већ постала озбиљан проблем нашег времена. Сваке године се јачина буке на улицама, кажу стручњаци, повећава за један и по децибел. Како се заштитити од ње?

Француски инжењери конструисали су и изградили „кућне азиле“ против буке. То су преносне одаје од стаклопласта које се брзо и лако склапају и расклапају, а не пропуштају звук јер имају специјалну изолацију.

Одаја је мала али удобна: у њој се налазе сто, фотеља за надувавање, полица за књиге. На једном зиду је прозор у „спољашни свет“.

По мишљењу стручњака овакви азиле пре ће наћи примену у фабрикама и конструкторским бироима него у становима. Неки, пак, сматрају да би ове „домове тишине“ требало поставити у важнијим улицама да би у њима људи могли да се бар за тренутак склопе од буке.

ГОДИНЕ ПАЛМИ

Када запитају Меланезанина с Нових Хебрида које је године рођен он ће без размишљања одговорити: „У години велике палме у поглавичином дворишту“ или „У години криве палме на обали“. Одговори су различити али се у сваком обавезно помиње палма.

Календари у нашем смислу речи још се нису одомаћили међу острвљанима али је зато дан кад се поједи нова кокосова плама догађај за који се везује све што се на острвима збива.

Батаљон је кренуо у нови јуриш. — Више нико није пуцао

ДИКАН и ШПИЈУНИ

Н.ЛЕКИЋ

А.СРЕДАНОВИЋ

СТРОГО
ПОВЕРЉИВО

Италијански командант хидроавионске базе Дивуље код Сплита, омањи црномањаст мајор, седео је заваљен у кожној фотељи и пушио. Поглед му се најзад задржао на човеку кога су малочас довели. Одмеравао га је неколико тренутака.

— Ви сте Ђирил Врабић?
— упита га. Пошто је добио потврдан одговор настави:

— Према ономе што знамо о вама били сте пилот у предратној војсци. Или се варам?

— Не варате се. Али, тај сам посао одавно напустио. Више не летим а и слабост сам здравља. За живот ми је довољно оно што зарадим поправљајући туђе кровове и шиваће машине.

Намерно је изоставио да спомене да је у својој кући, која се налазила недалеко од хидроавионске базе, тај но точио пиће италијанским војницима.

ПРИМАМЉИВА ПОНУДА

Италијански мајор је замишљено ћутао. Ђирил га је гледао право у лице. Можда су га открили, помисли, јер је од првог дана народноослободилачке борбе сарађивао с партизанима. Са тројицом италијанских подофицира, који су мрзели фашизам и често навраћали у његову кантину пружајући му драгоцене војне податке, одржавао је сталну везу.

Из размишљања га прену глас италијанског команданта:

— Дођите овамо! — позва га и упути се према прозору кроз који се видела цела хидроавионска база. — Видите ли онај авион тамо — и показује мали хидроавион марке Флит који се љуљао на води.

Ђирил је гледао ћутећи. Авион му је био добро познат: двокрилац, школски ловац, двосед, са мотором

БОМБЕ У КРИЛУ

НЕМЦИ НИСУ РАЧУНАЛИ НА НАПАД
ИЗ ВАЗДУХА ЈЕР СУ ВЕРОВАЛИ ДА
ПАРТИЗАНИ НЕМАЈУ АВИЈАЦИЈУ

„валтер“ у звезди од 9 цилиндера и 145 КС и брзином од једва 150 километара на час.

— Даћемо вам 2.000 лира да летите овим авионом само десет минута — настави командант.

Ђирил је одлучно одбио. Узалудна су била сва наваљивања и убеђивања. На крају је мајор, црвен од беса, позвао војника који га је избацио на улицу.

САМ У ХИДРО-АВИОНСКОЈ БАЗИ

Ђирил је одмах отишао до команданта Трогирско-шибенског партизанског одреда Јозе Лозовине-Мосора и испричао му свој разговор са италијанским официром.

— Покушај одмах преко Италијана који долазе код тебе да се докопаш магнета за паљење мотора на том

авиону. Све ми се чини да ће Италијани ускоро капитулирати. Тај ће нам авион бити потребан.

Већ после недељу дана Ђирил је имао код себе магнете. Италијански војник који му их је донео испричао му је да је на авиону истог типа као што је онај на коме је њему понуђено да лети, погинуо командант фашистичке ђаволе ескадриле. Командант базе у Дивуљама хтео је да хидроавион флит претвори у свој лични авион али се плашио да лети на њему пре него што га неко испроба. Зато је тај посао и понудио Ђирилу.

Од тог случаја прошло је месец дана. Ђирил је већ и заборавио на то. А онда је 9. септембра 1943. године радио објавио вест да је Италија капитулирала.

Као без даха пожурнио је у Дивуље. У бази је затекао велики метеж. Сељаци су већ разоружавали италијанске војнике. Али авиона више није било. Италијански официри побегли су са

6 савоја и 8 капронија. Само је у хангару, у једном углу, стајао флит. Деловао је тужно и напуштено јер су му Италијани покидали све инструменте. Једино је висиномер остао исправан.

НАПАД НА КОЛОНУ

Ђирил је открио да је у бази остало доста бензина и бомбе од 12 килограма. Уз помоћ неколико сарадника оспособио је авион и нацртао на њему црвене петокраке. Већ 11. септембра формирана је партизанска хидропланска станица. На располагање су јој стављени једрењак „Св. Шимун“, моторни чамац, камионет и мотоцикл.

До 19. септембра мали флит је извршио девет ваздушних ратних задатака.

Деветнаестог септембра после подне полетео је према Имотском. Док је Ђирил пилотирао, његов извиђач Раде Вучковић осма-

трао је околину. На коленима је држао бомбе.

Сунце је залазило. Сумрак се све брже хватао. По околним селима већ су се палиле прве лампе. Осматрајући испод себе вијугаве путиће и пут што води за Имотски, Раде се наједном трже. Нагнуо се да боље види. Није било сумње: путем се кретала колона немачких возила. Руком је додирнуо Ђирила по рамену. Стављајући руку на уста да појача глас викао је што је могао јаче:

— Немци! Левоооо...ооо!

Врабић баци поглед према земљи. Колона налик на дугачку змију кретала се споро. Ако буду имали среће и Раде буде добро гађао Немци ће се лоше провести.

Мрак се већ спустио и фарови на камионима били су упаљени. Немци нису рачунали са нападом из ваздуха јер су знали да партизани немају авијацију.

Врабић погледа Вучковића. Покретима руку брзо су се договорили шта да чине. Ђирил управи авион према земљи. Мотор је искључио. Требало је радити брзо и на препад. Малеши хидроавион обрушио се скоро вертикално према земљи. Раде је на коленима чврсто држао бомбе. Ако му се откотрљају и авион и они одлетеће у ваздух.

На око 400 метара висине Ђирил је исправио авион. Циљ је био тачно испод њих.

„Сад или никад“, рече Раде гласно, скину упаљач са осигурача и баци прву бомбу а за њом и другу, трећу... Радио је брзо. Биле су то оне исте бомбе од 12 килограма које су нашли у напуштеној италијанској бази у Дивуљама.

СПАСЛА ИХ СПОРОСТ

Погодио је циљ. Експлозије су се мешале с повицима и запобагањем немачких војника. Рефлектори на немачким камионима су блеснули и у свој сноп ухватили мали хидроавион. Метци су почели да звижде око њега.

Ђирил је очајнички али безуспешно покушавао да се извуче из злокобне дуге траке светлости. Потпуно неочекивано и за њега самог спасао их је — сам флит. Немци су били убеђени да их бомбардује неки јачи и бржи авион па су гађали са корекцијом, односно испред авиона. Нису знали да је над њима флит, спор као корњача и да га треба гађати директно.

И док су Немци пуцали испред њега, Ђирил је успео да умакне рефлектори и узме курс према мору. Далеко иза њих рефлектори су још шарали ноћно небо.

Одахнули су тек кад су стигли у базу и додирнули површину мора.

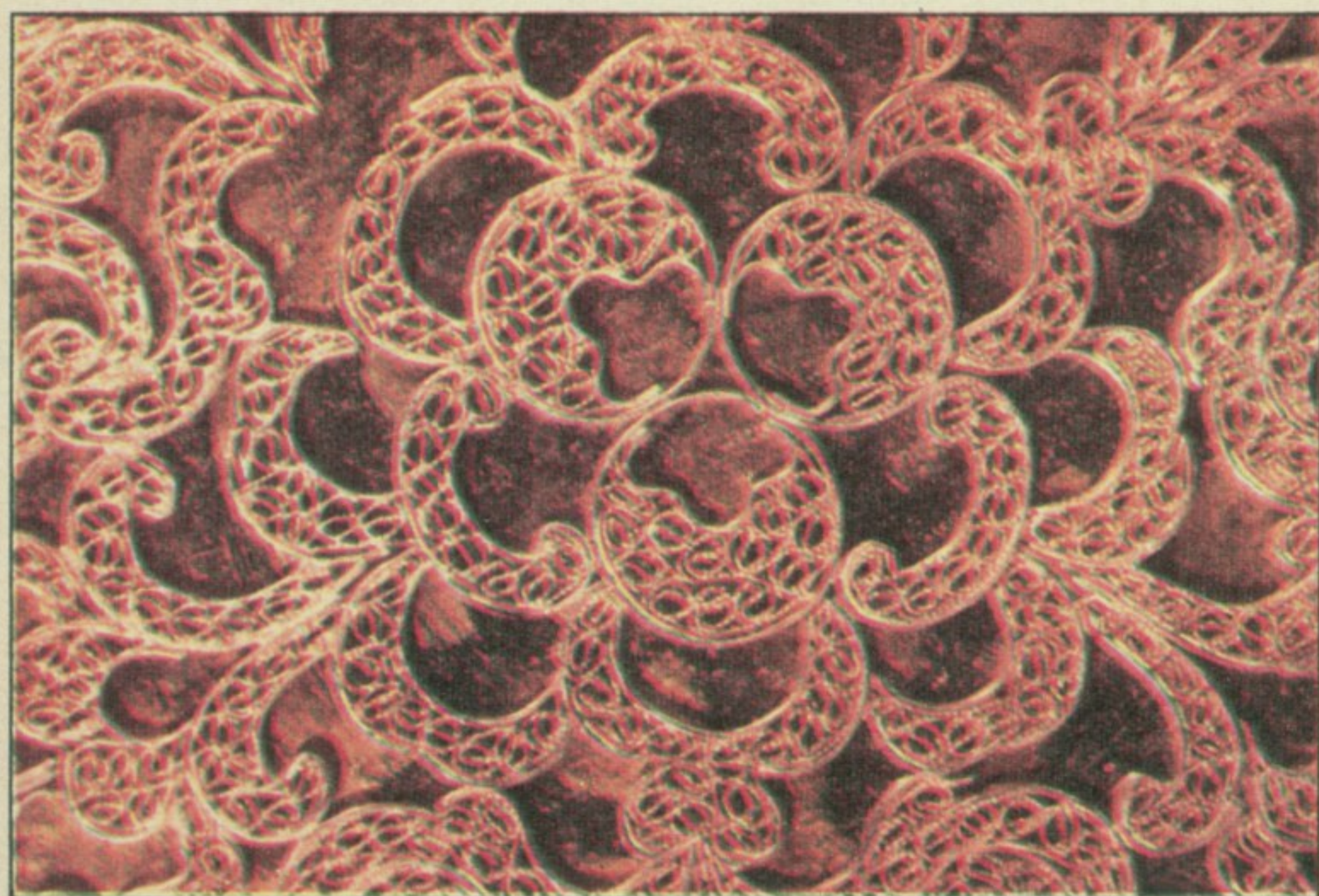
ПЕХАР од СУВОГ ЗЛАТА

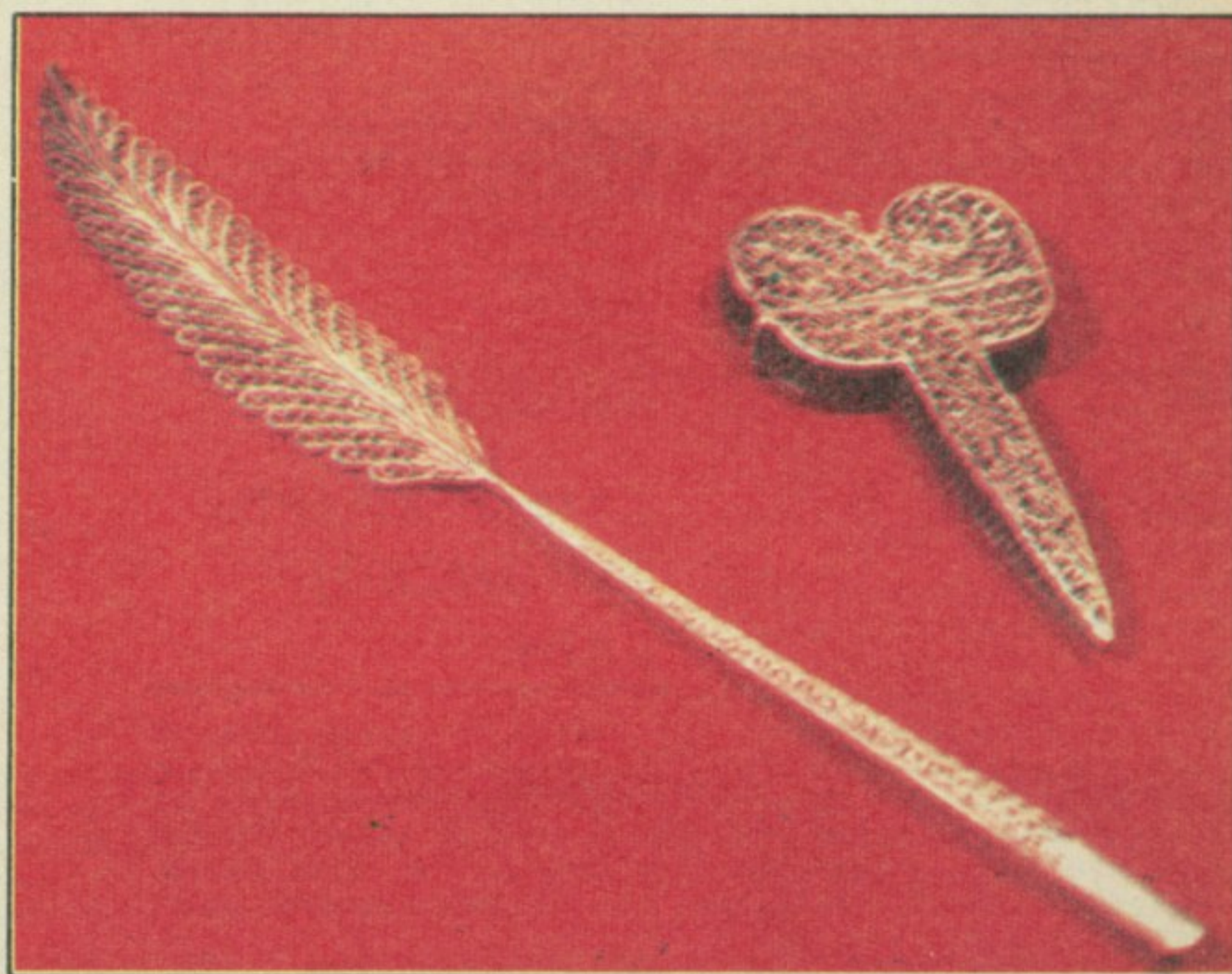
ПЕХАР, XVIII век

ЧАША, XVIII век

ДЕО КУТИЈЕ, дно, XVIII век

ФУТРОЛА за наклазице и држаља за перо, XIX век

СЛАНИК, XVIII век

Филигран је нарочита техника у изради накита али и крупнијих предмета. Фине златне, сребрне или бакарне нити савијају се и међусобно везују градећи компликоване мотиве често комбиноване са зрнцима. Отуд му и потиче име: латински је *filium* — нит, а *granum* зрно. Филигран је познат више од 4.500 година — користили су га стари Египћани, Етрурци, Грци, Римљани. Први пронађен руски филигран стар је око хиљаду година. Касније је у Русији филигран често бојен нарочитом сиолом у црвеној, плавој, белој и зеленој боји, а од XVI века и емајлом. На ове две стране приказујемо вам стари руски филигран.

Руски филигран 1

КУТИЈИЦЕ, корпица за хлеб, 1840—1857. година

ШТЕДНА КАСИЦА, XIX век

ДУГМАД, XVII век

МАЊЕ СО

СВАКОГ ДАНА ТРЕБА ДА ПОПИЈЕТЕ ДЕВЕТ ЧАША ВОДЕ, АЛИ СА РАЗМАКОМ ОД НАЈМАЊЕ ПОЛА ЧАСА — КАЖЕ ЗАБАВНИКОВ ЛЕКАР, СТРУЧЊАК ЗА БУБРЕГЕ.

Многи мисле да су бубрези само обични творци прљаве течности и другоразредни уређаји за избацивање мокраће. Греше! Уз мозак, срце, плућа и јетру, бубрези су један од средишњих органа у људском телу!

По изгледу бубрег је скроман и неупадљив, црвенкастоплавкасте боје и код одраслог човека велик колико песница. То је парни орган у облику пасуља смештен са обе стране кичме, уз задњи трбушни зид.

НИ СУША НИ ПОПЛАВА

У ствари бубрег је главни хемичар у човечијем организму. Мало се зна да је најважнији систем за избацивање некорисних и

штетних материја не утроба човека већ бубрег! Кроз њега стално пролази крв коју он пречишћава и одбацује отпатке који могу да буду врло опасни. Али, то ни издалека није све. Бубрези помажу у стварању црвених крвних зрнаца и контролишу разне материје у крви — мало мања или мало већа количина од дозвољене може да буде смртоносна. Ни са овим нису готове све дужности бубрега. Он контролише равнотежу воде у човечијем организму.

Вода се једним делом испарава у облику зноја кроз кожу и излучује кроз црева. Ипак, главну регулацију воде у телу врши бубрег: он се стара о односу између воде која је унесена у организм и која се избацује. Ако би било сувише воде, хелије би се „удавиле“, ако би било мало воде, једноставно би човек пресушио.

Како то бубрег постиже?

НЕПОЗНАТО О БУБРЕЗИМА

● десни бубрег увек лежи нешто ниже од левог.

● постоји израз „као бубрег у лоју“. Зашто се тако каже? Ткиво бубрега обавијено је танком влакнастом опном, а око ње је масно ткиво које одржава бубрег у нормалном положају и спречава га да се спусти. Кад дебеле особе нагло омршаве, губи се тај заштитни слој и пошто више нема на шта да се наслони, бубрег се претвара у такозвани лутајући.

● урођени недостатак једног бубрега није тако ретка појава, један до два случаја на хиљаду! Такав

бубрег потпуно врши нормалну функцију, али је као више оптерећен мање отпоран и чешће погођен разним упалама, каменцем. Троструки бубрег веома је велика реткост. Међутим, на седам стотина људи бар један има округласте бубреге, у облику гљиве или диска.

● први пут су лекари покушали да оперативним путем изваде бубрежни каменац 1474. у Француској. Радило се о чувеном разбојнику Бањолеа који је боловао од камена у бубрегу. Он је због својих злочина осуђен на смрт, али су лекари Медицинског факултета у Паризу добили од краља Карла VIII овлашћење да над осуђеником изврше операцију. После успешне операције разбојник је, наводно, поживео много година у одличном здрављу.

Иако је тежак само 150 грама у њему има више од милион цевчица за филтрирање — нефрона. Кад би се све цевчице из једног бубрега одмрсиле и растегле добила би се дужина од 112 километара!

Сваког сата бубрези два пута пречишћавају сву крв која се налази у човечијем организму! Најважније витамине и остале хранљиве састојке враћају у крвоток а вишак ових материја избацују.

Ако сте, на пример, јели за вечеру слано суво месо, нашли бисте се у врло опасној ситуацији кад бубрези не би избацили сувишну со. Познато је да со везује воду и зато када би она остајала у крви и простору између хелија, почео би да се скупља вишак течности. Ваше лице, стопала и мали трбух изненада би отекали а срце би морало да ради много већом снагом или би чак престало да куца. Срећом, то се не догађа јер бубрези раде непрекидно.

НОЋУ — ПОЛАКО

Најштетнија материја о којој бубрези морају да се старају јесте — уреа. То је коначан производ варења и она такође мора да буде у равнотежи с осталим материјама у телу. Сувише мало урее значи да слабо ради јетра, бубрегов сусед с „горњег спрата“. Сувише много урее значи да се у телу појавила једна опака болест — уремично тровање, то јест мокраћа у крви што без лекарске контроле може да доведе до шока и смрти.

Бубрези имају дужност да стварају мокраћу, отприлике по литар сваког

дана. Сићушне капљице штетних течности излазе из сваке од милион цевчица, колико има у сваком бубрегу, и скупљају се у једном малом резервоару у средини бубрега који је повезан с мокраћном бешиком. Сваких десет до тридесет секунди грче се мишићи који потискују течност кроз излазне цевчице. Ноћу бубрези успоравају ову активност на трећину, иначе бисте морали сваког часа да устајете...

Уопште, бубрези много брину о нама.

Ако се организм много зноји, бубрези смањују производњу урее.

Ако плућа лоше функционишу и задржавају у крви угљен-диоксид који може да изазове тровање организма, бубрези елиминишу извесне киселине како би у крви створили равнотежу између база и киселина.

Бубрези делимично елиминишу и многе лекове као што су антибиотици и аспирин. Осим тога неутралишу и избацују друге отровне материје.

Кад се догоди да у мокраћу има много соли, калцијума и мокраћне киселине, они се тада претварају у мале кристале који се могу наталожити у каменчиће велике као зрна песка или још мање. Човек их тада излучи и ништа се не осети. Али, ако камен порасте као зрно грашка ствар се мења. Кад камен покуш да прође кроз изузетно осетљив мокраћни канал, цев која води до бешике, може да изазове страшен бол. Велики камен у бубрегу мора да се одстрани операцијом.

Кад би човек сваког дана узео одређену количину течности, избегао би стварање камена у бубрегу. Потребно је да сваког дана попијете око девет чаша воде! Али, део

ове количине обично се унесе у организм са храном. Јер, у месу има 50, у бананама 90, а у лубеници 93 процента воде. Не треба пити воду за време јела него или пола сата раније или два сата касније!

Често се дешава да филтере бубрега — нефроне нападне инфекција која се обично „почне“ кроз мокраћни канал. Тада лекар обавезно прописује антибиотике. За нефроне су опасни и јаки удари у бубрег а такође и сви отрови и дроге. Па ипак, све ове болести само при временом оштећују бубреге који, срећом, имају велику моћ регенерације — обнављања ткива. Чак и кад се деси нешто врло озбиљно, кад с годинама почну да се закречавају артерије и губе еластичност па се снабдевање крвљу бубрега смањује, и онда бубрези могу да раде доста добро па чак и кад 90 процената нефрона престане да ради. Само, онда човек мора да пази да не уноси много соли и да се правилно храни.

Наука данас врло лако утврђује каква је невоља снашла бубреге. Главни је тест анализа мокраће. Да ли у њој има беланчевина. Не би требало да их буде, ако се не рачунају сасвим мале количине.

Анализа крви такође помаже да се постави дијагноза. Да ли у крви има сувише урее? Ако је има то значи да бубрези слабије успевају да избаце беланчевина из тела.

Ако се примети да је мокраћа мутна или црвенкасте боје, одмах треба ићи лекару. Исто као и кад је лице отечено, ако се осећа мука или се мутти пред очима.

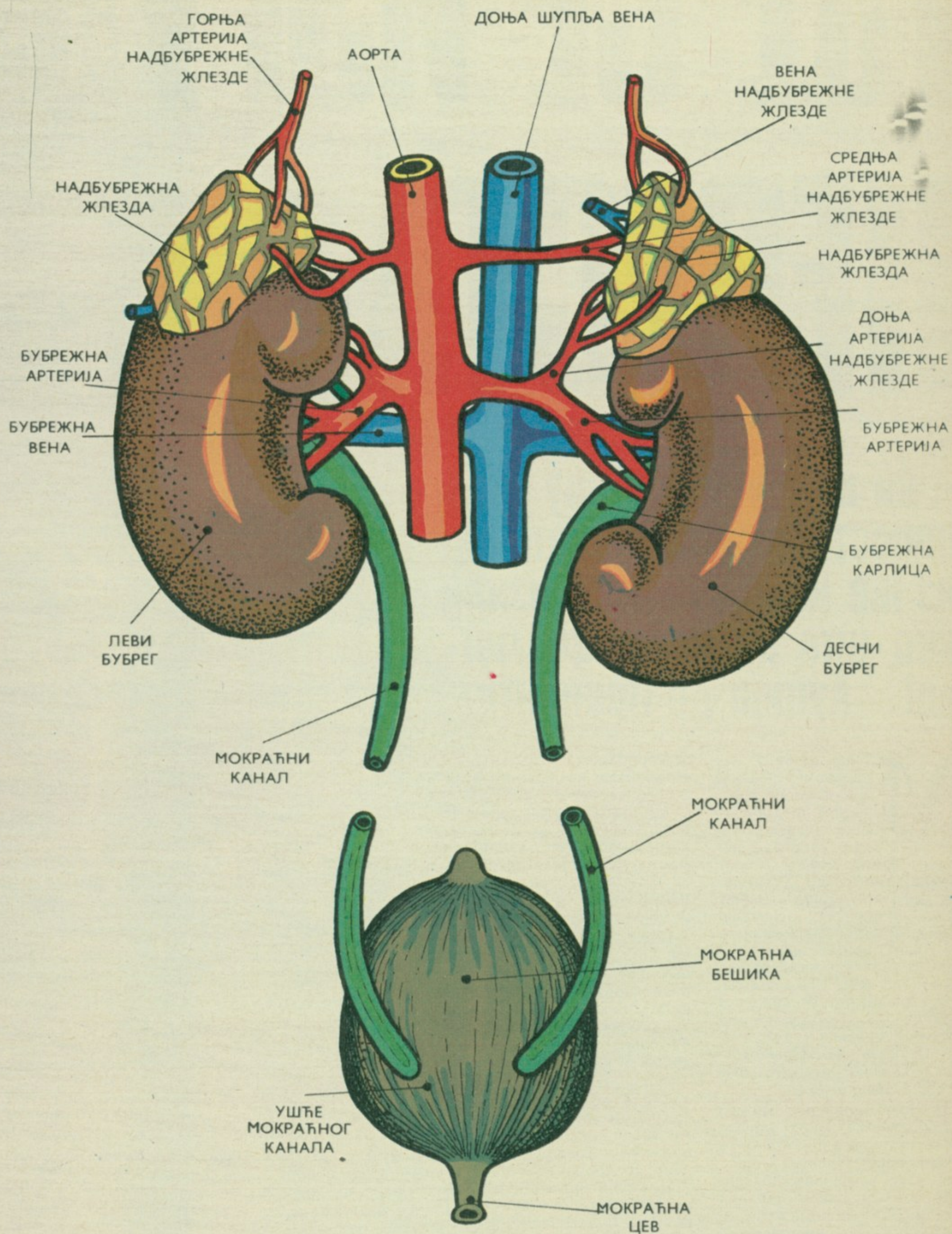
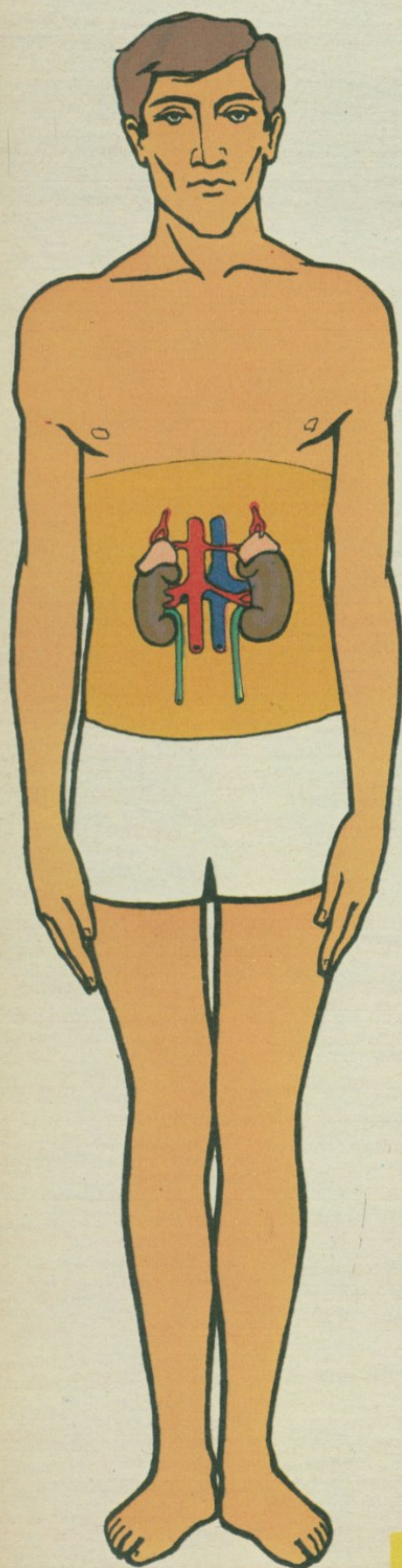
Заиста, бубрези не траже много од нас, а искупили су важни да бисмо смели да их заборавимо.

З. З.

11374.

ОЛИ!

БУБРЕЖНО-МОКРАЋНИ СИСТЕМ

ИДУЋИ ПУТ: НЕРВНИ СИСТЕМ

ГДЕ СЕ ИЗГУБИЛА НЕВЕСТА?

— Ви који уђете у ову собу
опростите се од живота јер
из ње никад нећете изићи
као што ни ја нисам мог-
ла! — Луција де Праконтал.

Млади виконт де Рабастен дувао је и хуктао покушавајући да дође до даха после напорног пентрања уз стрме падине брега испод старог замка Монтсегир у француској покрајини Дофен. Али, напор се исплатио. Пред младим племићем и његовим пријатељима указао се величанствен замак, пуст и нем. Те године, 1745, навршило се тридесет година од када су га напустили последњи власници — маркизи де Праконтал после велике несреће која их је задесила.

У једној кућици поред замка, где је некад живела послуга, још је станао стари лакеј Праконталових. За малу напојницу показивао је напуштени дворач ретким посетиоцима и по ко зна који пут препричавао његову историју.

МОЖДА СУ ЈЕ ОТЕЛИ РАЗБОЈНИЦИ

Рабастен је с интересовањем слушао старог лакеја који је њега и његове пријатеље водио кроз замак. Кад су се поново нашли напољу, старац их је повео према једном бедему надне сеном над провалијом и дрхтавом руком показао ка мени крст с натписом: Луција де Праконтал, 25. јуни 1715. А онда је почео да прича.

„Последњих година владавине Луја XIV Монтсегир

је припадао маркизу де Праконтал који је у њему живео са женом и кћерком Луцијом, младом и лепом девојком. Луција је 1715. напунила осамнаест година и ускоро је требало да се уда за младог виконта де Кинсона. Венчање је заказано за 25. јуни.

После обреда у дворској капели, младенци и гости окупили су се у великој дворани замка на свечаном банкету. Млада је, као што је био обичај, носила породични накит огромне вредности.

Ручак је прошао у весељу, али је спарина заједно са вином учинила своје и гости су почели да уздишу и климају главама. Тада је неко предложио да они којима висок притисак и године још нису одузели склоност ка младалачким забавама одиграју коју партију жмурке. Да, баш жмурке а у Монтсегиру је у изобиљу било места за скривање.

Игра је почела и ускоро, уз жагор, први „круг“ је завршен. Тек тада је младожења приметио да младе нема! Наравно, нико се због тога није узбуђивао. Луција је, уосталом, најбоље познавала замак. Заинтересовани где се крије, сви су пошли да је траже. После више од једног сата игра је одједном престала да буде игра. Од Луције није било ни трага!

Сви гости, послуга и сељаци из околних села дигли су се да траже несталу девојку. Помишљало се и на најгоре — да је у узбуђењу пала с неког бедема или

терасе у провалију. А можда су је због скупогеног на кита отели разбојници...

Што је трагање дуже трајало све је било мање наде. Замак је преврнут наглавце, испитане су све скровите јаме, понори и урвине. Ништа! Луцију су тражили данима а онда су сви дигли руке. Маркиз је са женом заувек напустио Монтсегир. Замак је опустео.

Старац је завршио своју причу и излетници су се пренули из дремежа. Послуга је брзо раширила простирке, изнела котарице са храном и флаше са вином и поново се жагор разлегао над опустелим замком.

ИГРА ЖМУРКЕ

Над Монтсегиром су се постепено навлачили црни облаци. Олуја и крупне капи кише ускоро су натерали излетнике да трком потра

же склониште у старом замку. Само је Рабастен, занесен старчевом причом, замишљено стајао пред крстом са именом Луције Праконтал. Мокар као миш најзад се придружио пријатељима.

Киша је лила као из кабла и није било изгледа да ће скоро престати. Тада је један од излетника дошао на сјајну идеју: ако су већ затворени у замку, зашто не би одиграли коју партију жмурке. У празним полумрачним просторијама Монтсегира то мора бити узбуђљиво и предлог је с обушевљењем прихваћен.

Тражећи погодно скровиште Рабастен је прошао кроз неколико празних сала, спустио се кроз једно прашњаво степениште у уну трашњост замка и нашао се у великој полумрачној просторији. Док је размишљао где да се сакрије, зачули су се кораци његовог пријатеља на кога је пала коцка да жмури. Видевши да нема

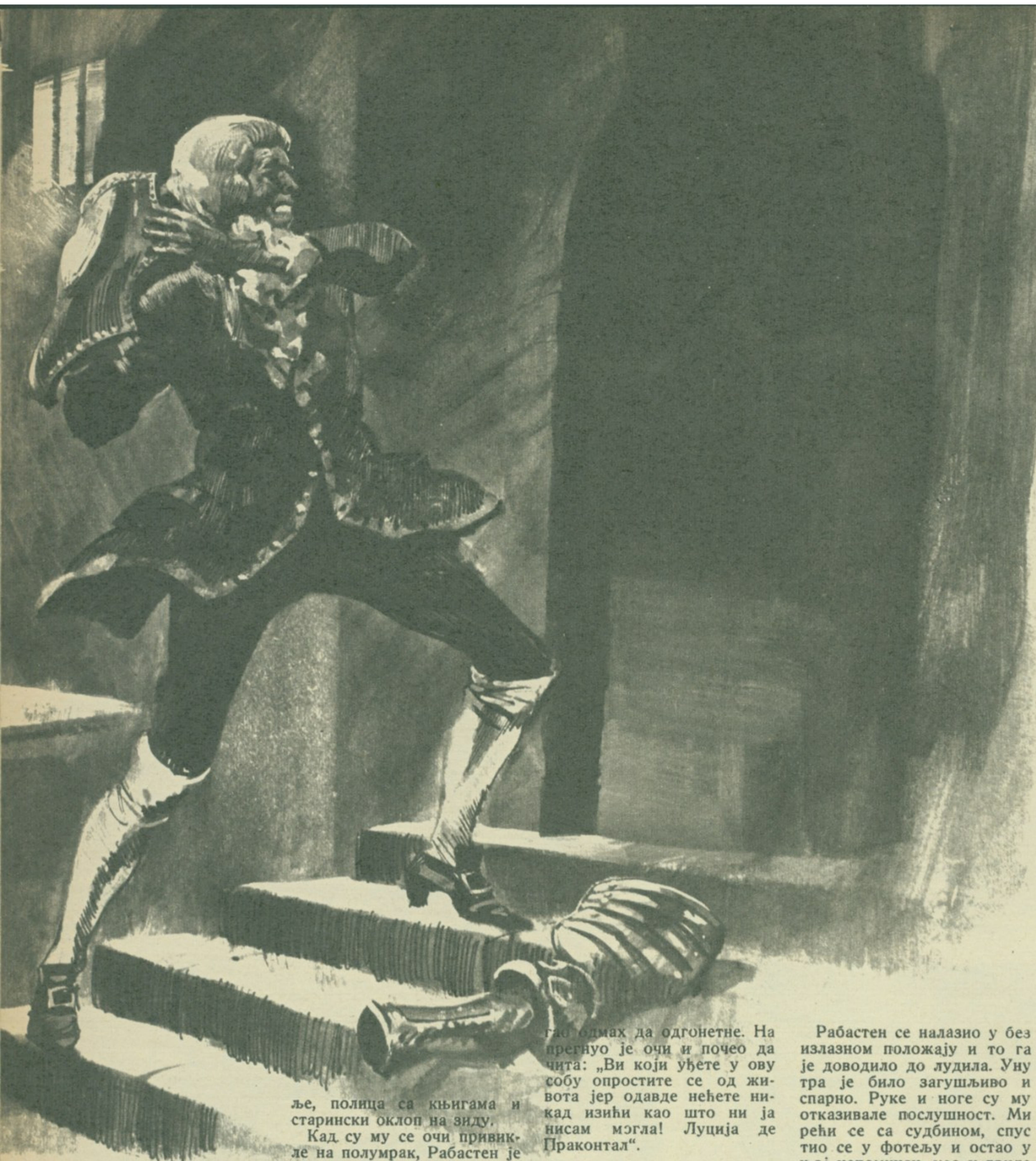
времена да тражи боље место, Рабастен је стао иза врата која су водила у неки ходник и притајио се. Кораци су се приближавали и виконт се, осећајући да има мало изгледа да остане непримећен, стиснуо још више између једног крила врата и дрвене облоге зида. И тада одједном осети да дрвена облога попушта.

Без шума иза њега су се отворила скривена врата и Рабастен се провукао кроз њих. Притварајући врата лаким покретом руке ослушкивао је како кораци пролазе поред његовог скровишта и удаљавају се. Сад је већ могао да изиђе па је потражио руком браву. Али, није било никакве браве на његовој страни врата!

КАО ДА СПЛАВА!

Рабастен није био плашлив човек. Прибрано је потражио сантиметар по санти

ле, полица са књигама и старински оклоп на зиду.

Кад су му се очи привикле на полумрак, Рабастен је с изненађењем приметио да неко седи у једној од фотеља. Ко би то могао бити?! Осјећајући се непријатно, окренуо се према отвору на зиду кроз који је ушао, али њега више није било! Неколико тренутака стајао је у недоумици шта да чини а онда је с олакшањем закључио: ако је већ неко ушао у ову просторију, мора да постоји и неки излаз. На ову охрабрујућу помисао окренуо се према фотељи и опрезно пошао према њој. Тек кад се приближио, Рабастен је запазио да је то жена и да спава главе наслонене на дебелу књигу. Био је изненађен да је бука до сада није пробудила, али је решио да сачека да се сама пробуди. За то време он ће разгледати књиге.

Прва књига коју је узео била је повезана у црвену кожу и покривена дебелим слојем прашине. Била је то библија хугенота, стара бар две стотине година. Преко целе прве стране стајало је нешто што Рабастен није мо

гао одмах да одгонетне. На прегнуо је очи и почео да чита: „Ви који уђете у ову собу опростите се од живота јер одавде нећете никад изићи као што ни ја нисам могла! Луција де Праконтал“.

МРТВА ТРИДЕСЕТ ГОДИНА!

Низ Рабастеново тело прострујала је језа. Кад се повратио од првог ударца, пришао је уснулој жени и зграбио је за руку која је била хладна и тврда као камен! У паничном страху потрчао је према вратима и почео да лупа, али није вредело. Покушао је да их разбије деловима старог оклопа. Безуспешно! Дуго је викао и лупао, док га није савладао тихи очај.

Снагом коју је страх удвостручио виконт је одједном гурао масивни сто до зида, ставио на њега фотељу и у скоку успео да се ухвати рукама за решетке прозорчића. Угледао је само мали отвор међу зидовима кроз који је једва допирала дневна светлост. Никакве наде!

Рабастен се налазио у без излазном положају и то га је доводило до лудила. Унутра је било загушљиво и спарно. Руке и ноге су му отказивале послушност. Мирећи се са судбином, спустио се у фотељу и остао у њој непомичан, као и тридесет година мртва невеста.

Кад га је неки лак шум тргао из обамрлости, била је већ пала ноћ и у соби је владала потпуна помирчина. Рабастен је био сигуран да је нешто чуо а онда је угледао очи. Биле су бадемасте, жуте, укочене. Помислио је да му се привиђа. Покушао је да се покрене и у том тренутку очи су нестале. Шум се поново чуо, све даље, па све више, као неко гребанье и стругање оштрих ноктију по зиду. Рабастен се поново вратио у обамрлост.

Било је, по његовој процени, већ подне кад је дошао себи. Мучила га је страховита глад. Сетио се хране коју су понели на излет и чинило му се да осећа у ноздрвама мирис свеже пече ног хлеба. Савладавши гађење подигао се са пода на коме је прележао ноћ и пришао лешу. Тако ће, значи, и он ускоро изгледати! Тело Луције де Праконтал се, захваљујући посебним усло

вима који су владали у овој просторији, током великог броја година мумифицирало.

ДВА ЖУТА ОКА

Са чудним миром виконт је поново сео у фотељу и почео да размишља. Био је потпуно свестан свога положаја. Просторија у којој је био заробљен очигледно је служила као скровиште Монтсегировог првог власника барона де Адреа где се повлачио кад би га ратна срећа издала или се разгњевљени суседи појавили да среде рачуне. Рабастен је знао да скровиште које толике војске нису успеле да открију неће открити ни његови пријатељи.

Кад је поново пала ноћ, седео је непомично у својој фотељи. Знао је да нема изгледа да се спасе и бринуо га је само начин на који ће га задесити смрт. И тада је опет чуо тихи шум. Нешто живо прошло је поред њега. Рабастен је лагано окренуо главу и у мраку угледао је два жута ока. Мачор! Само, очај је дао несрећнику идеју. Гурнуо је руку у џеп и из њега почео бешумно да извлачи свилену марамицу са својим грбом. Затим се с криком бацио на мачора.

Чврсто је држао мачора једном руком а другом везивао марамицу око његових леђа. А онда га је пустио. Мачор се успентрао уза зид и шмугнуо кроз прозор.

Рабастенови пријатељи, пошто су утврдили да је не стао, нису ни помишљали да напусте Монтсегир. Када се појавио мачор са марамицом, било је јасно да виконт није настрадао, већ да се налази у некој тајној просторији. Целог дана сви су шпијунирали мачора и најзад су установили да се он губи у некој рупи, некој врсти светларника.

Неколико људи се спустило за мачором и тако су дошли до прозора Рабастенове ћелије. Пошто су пијуцима развалили решетке и проширили отвор, успели су да извуку несрећника који је провео пуних 48 сати у својој несудбини.

Старо скровиште барона де Адреа претворено је касније у капелу али метална врата која су се затворила за Луцијом де Праконтал и виконтом Рабастеном никада нико више није успео да отвори. Када је вршено пре уређивање за капелу, морао је да се сруши цео један зид. У њему је откривен читав механизам металних врата који се састојао од правог система ланаца, зупчаника и тегова.

Н. Б.

ХОГАР СТРАШНИ

БИТКА

У ПРАИСТОРИЈИ

ЗАШТО СУ НЕСТАЛИ?

Мамута није уништила никаква природна катастрофа већ човечја 32 зуба!

Повлачење леда је, што је и те како важно, било једнако и за Европу и Азију и за Америку. А до изумирања мамута или на пример длакавог носорога није свуда дошло у исто време. Док је са мамутом у Европи било свршено око десет хиљада година пре наше ере у Северној Америци нестало их је тек негде око осам хиљада година пре нове ере. Разлика није незнатна — двадесет столећа!

ОГЛОДАЛИ ИХ
ДО КОСТИ

У Африци бројне животињске врсте почињу да не стају кад је праисторијски човек открио ватру. Људи су тада ватру користили за лов. Опколили би њом читава крда животиња а онда их убијали у кудикама већим количинама од оних које су им биле потребне. Такав лов уништавао је животиње у великом броју и доприносио њиховом масовном изумирању. Тако је на подручју данашње Канаде и САД изумрло мошусно говече пре 10,5 до 12 хиљада година. Тај период се тачно поклапа са миграцијама ловаца каменог доба који су прелазили из Азије у Северну Америку преко места где је сада Берингов мореуз.

Мошусно говече на крајњем северу Канаде и на Гренланду је преживело по којем ловаца каменог доба јер се ови нису кретали на север већ на југ. Зато је цех платило мошусно говече на југу Канаде и у САД.

Иако је мамут био апсолутни господар света свога доба на копну и мада је побеђивао на све стране, није успео да се одупре најве

Страшна бука одјекнула је дуж стеновитих литица и реке поред које су стајала три неандерталца. Три човека се погледаше.

— То су мамути кренули на појило — рече један и позва пријатеље руком да се склоне у оближњу пећину. Тада поново одјекну бука: на појило су долазили орокси, огромне снажне животиње које се у чопору нису бојале никаквог противника.

Предводници орокса и мамута, најснажнијих створова који су лутали по Земљиној површини тога доба, стигли су на појило некако у исто време. Мамути су, по својим правилима и навикама, хтели да прођу први. Али, неколико орокса, од којих су највећи били велики као данашњи носорози из Лагоса и Родезије, били су жедни и нестрпљиви. Испуштајући свој бојни поклич кренули су напред. На то мамути одговорише трубљењем и пет старих мужјака препречи пут ороксима: стајали су пред њима као громаде, са уздигнутим сурлама налик на црне питоне.

Подстакнут риком крда иза себе најснажнији орокс полете као топовско ђуле на једног од мамута. Ударац је био страховит. Мамут га је мало ублажио противударцем своје сурле, али је изгубио равнотежу и пао на колена. Орокс је за тренутак био надмоћнији и наставио је слепо да срља на свог противника.

ЈЕДНИ ПРЕКО ДРУГИХ

Четири преостала мамута и седам орокса стајали су по страни, као да посматрају борбу. А онда један од мамута изгуби стрпљење и, затрубивши бесно, устреми се на ороксе. У том тренутку мамут који је клечао на коленима снажно ошину свог противника орокса сурлом између ногу. Орокс се затетура. Усправивши се, мамут је сада постао господар ситуације. Његови зуби, преко три метра дугачке, повијене кљове, грунуше у орокса. Зубима и сурлом оборио је противника и провалио му трбух ногама дебелим као циновски стубови.

Тада је почела борба из-

међу осталих великих мужјака. Све се претворило у неописив метеж рогова, глава, кљова и сурли. Тутњава је подсећала на вулкан који је изненада прорадио пуном снагом.

Мамути су били у мањини. Једног су оборила три орокса, други се сам бранио, а преостала два су од својих противника направили кашу за трен ока. Тада су се окренули и устремили се на три противника свог обorenог друга. Два орокса су готово смрвљена, трећи је успео некако да умакне. Он као да је дао сигнал за опште бекство: орокси су почили да беже једни преко других. Они слабији и неспретнији остали су изгажени на попришту ове праисторијске битке међу животињама.

Мамути их нису гонили, још једном се показало да су најјачи. Мирно су пошли на појило, као да се ништа

оркшаје између цинова животињског царства њиховог доба.

ШТА КАЖЕ ПРОФЕСОР МАРТИН?

А зашто су мамути нестали са лица Земљине планете? И не само они већ и друге животињске врсте које су живе у доба мамута. То одавно мучи научнике.

Све што знају палеонтолози, научници који проучавају живот живих бића у геолошкој прошлости је да су такве животиње почеле да изумиру у време повлачења глечера на север, то јест с престанком леденог доба и појавом топлије климе.

Мамути и животиње њиховог доба изумрли су за кратко време. Научници мисле да је то проузроковала нагла климатска промена ко

ступило отпољавање. Ово звучи на први поглед невероватно али се не сме заборавити да ледено доба не мора да буде „фрижидер“ за дубоко замрзавање нити отопљавање по правилу мора да има благе зиме.

Професор универзитета у Туксону, у Аризони, Пол Мартин који се специјализовао за геохронологију науку која проучава геолошку прошлост на основу остатака животињског и биљног света тврди нешто сасвим друго. Према њему сувише велике хладноће нису проузроковале нестанак мамута. То је учинио велики апетит прачовека!

Појава лова у палеолиту, старијем каменом добу, најстаријем и најдужем у праисторији тврди Пол Мартин била је праћена изумирањем животињских врста у ширем распону. Те две појаве ишле су руку под руку. Пол Мартин указује да су

Кад је почела борба између великих мужјака мамута и орокса, све се претворило у неописив метеж рогова, глава, кљова и сурли.

није догодило. Пили су до миле воље и вода је у плићку почела да опада од њихове страшне жеђи.

На пећинским зидовима у Алтаири, у Шпанији, и другде широм Европе наши давни преци невестом руком су сликали те борбе и

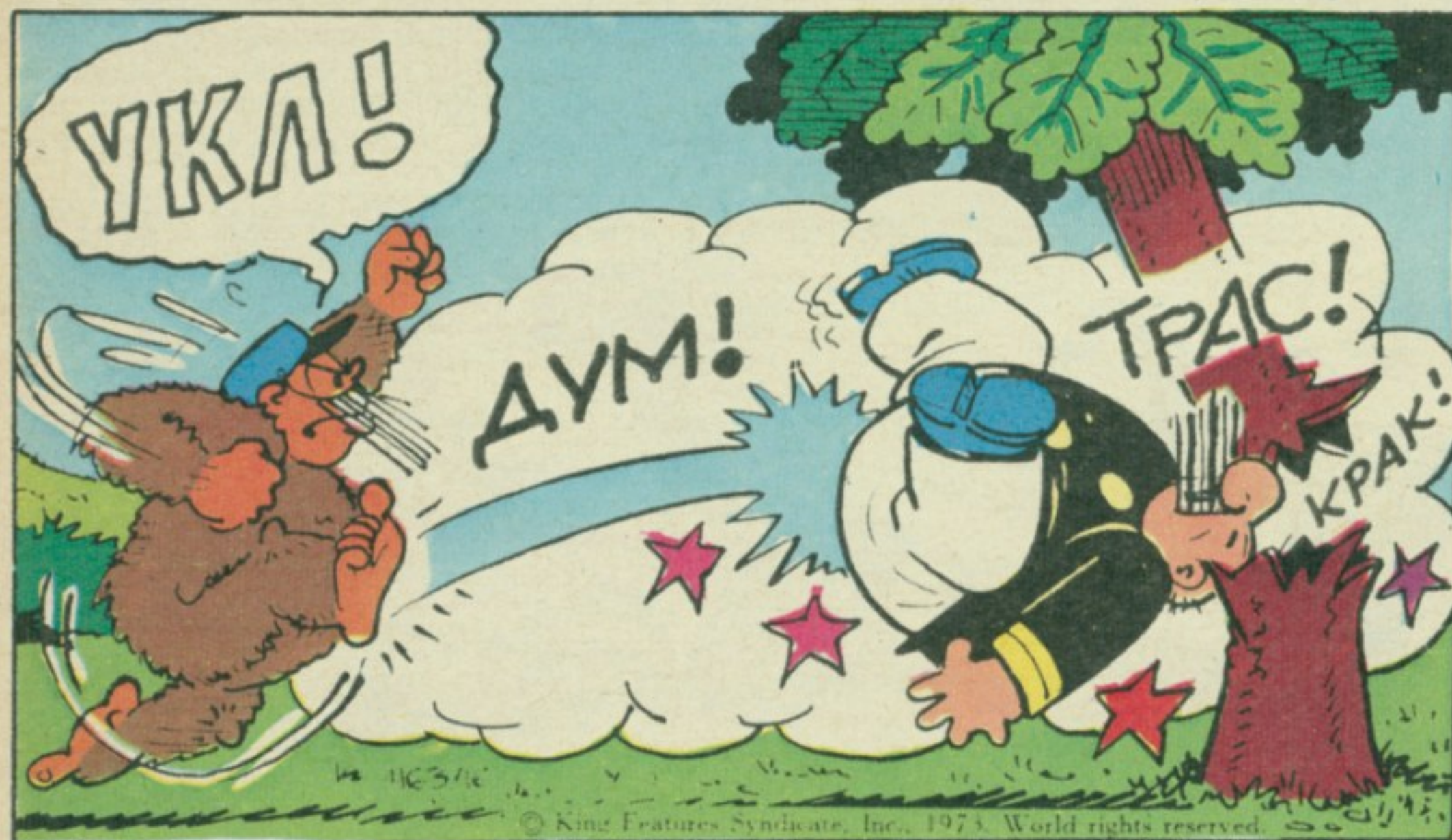
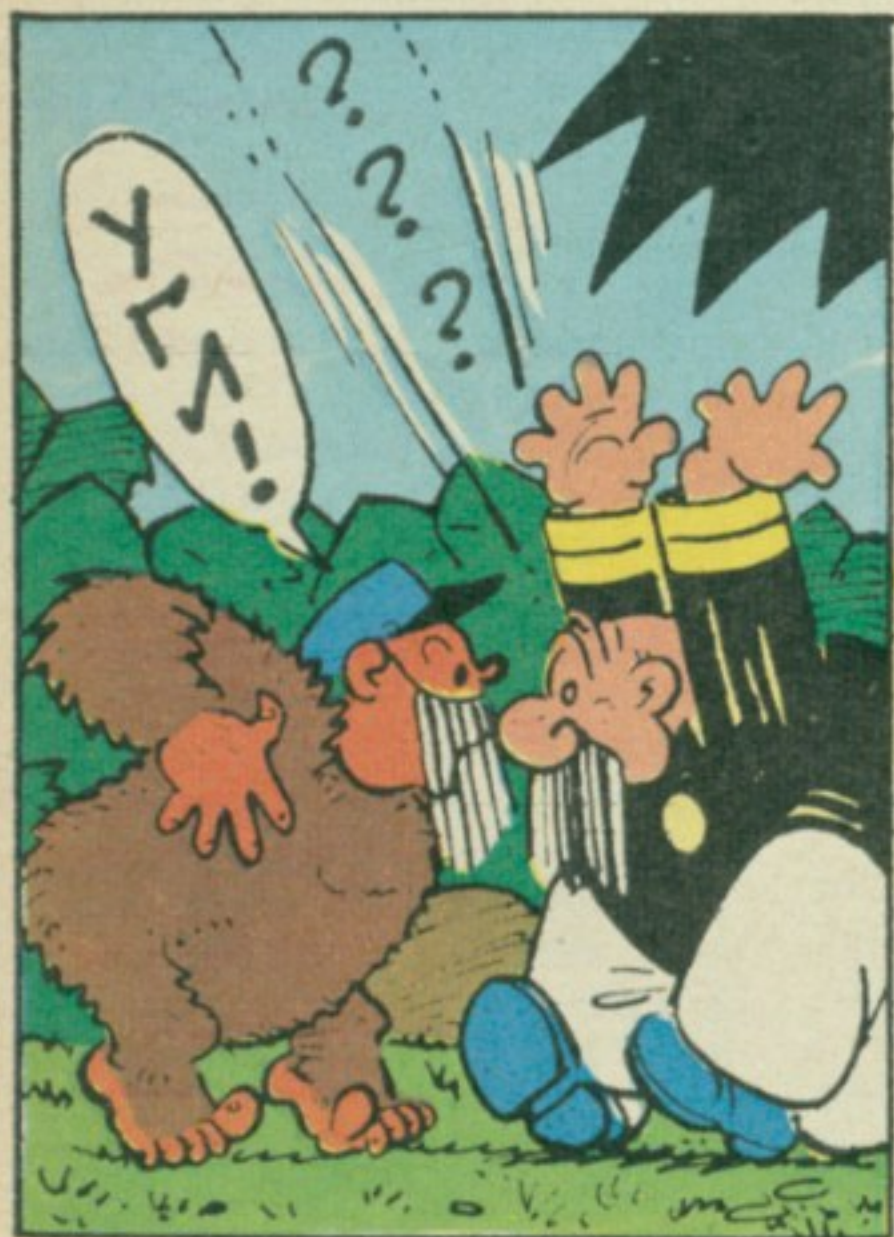
ја је пореметила њихов календар размножавања. Животиње су под утицајем тих промена постале неплодне!

Још простије објашњење је да их је с ишчезавањем глечера новонастала, још оштрија зима уништила упркос чињеници да је на-

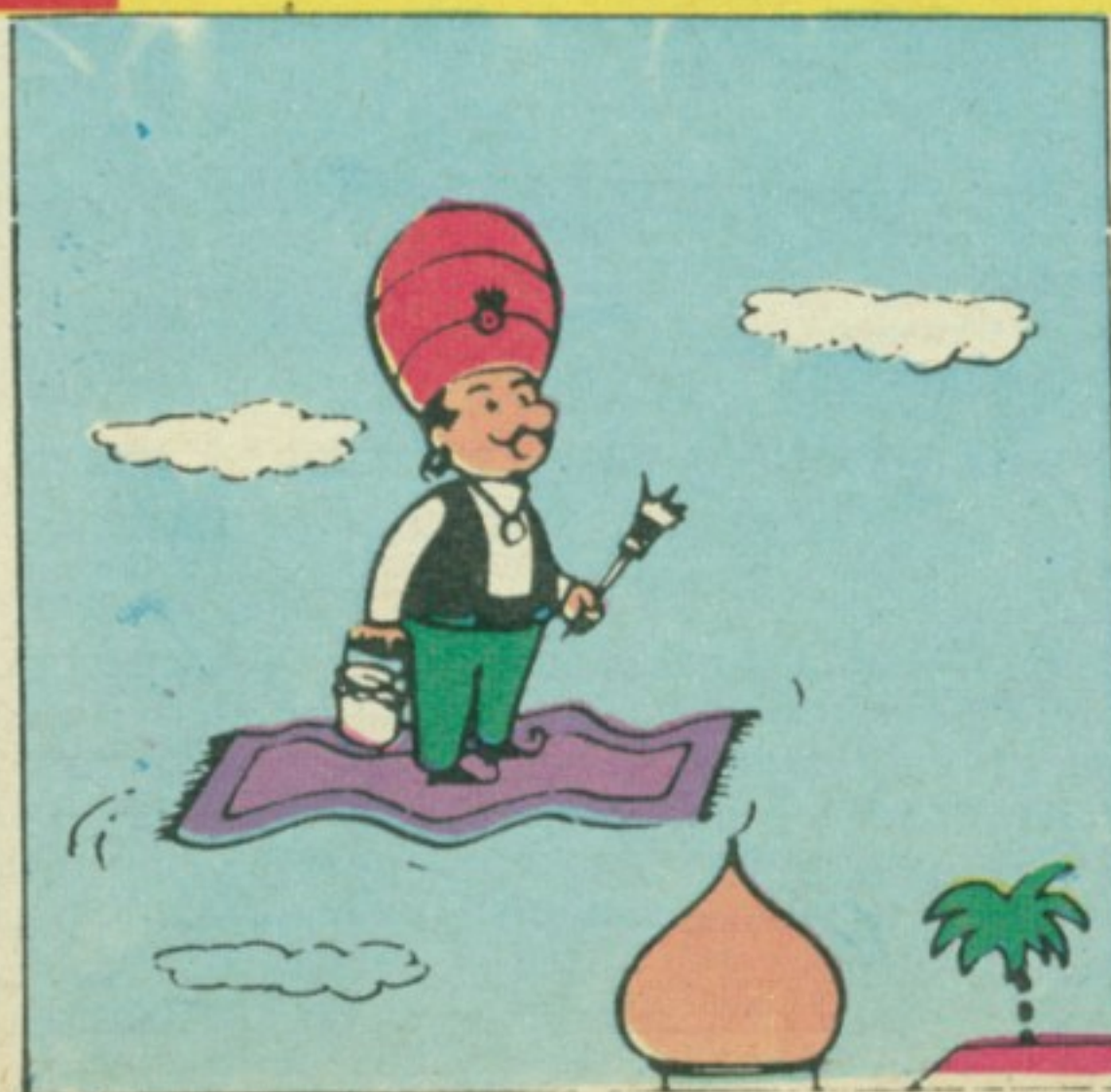
велики сисари који су изумрли крајем геолошког доба названог дилuviјум раније успевали да без потреса преживе сва дотадашња мерења ледника, све промене између периода леденог доба и топлијих међуледених доба.

њем слабију животињског царства — прачовеку. И такав какав је био неандерталац је успео да победи мамута и оглође га до последње коске. Мамута није уништила никаква природна катастрофа већ човечја 32 зуба!

Д. Е. 15

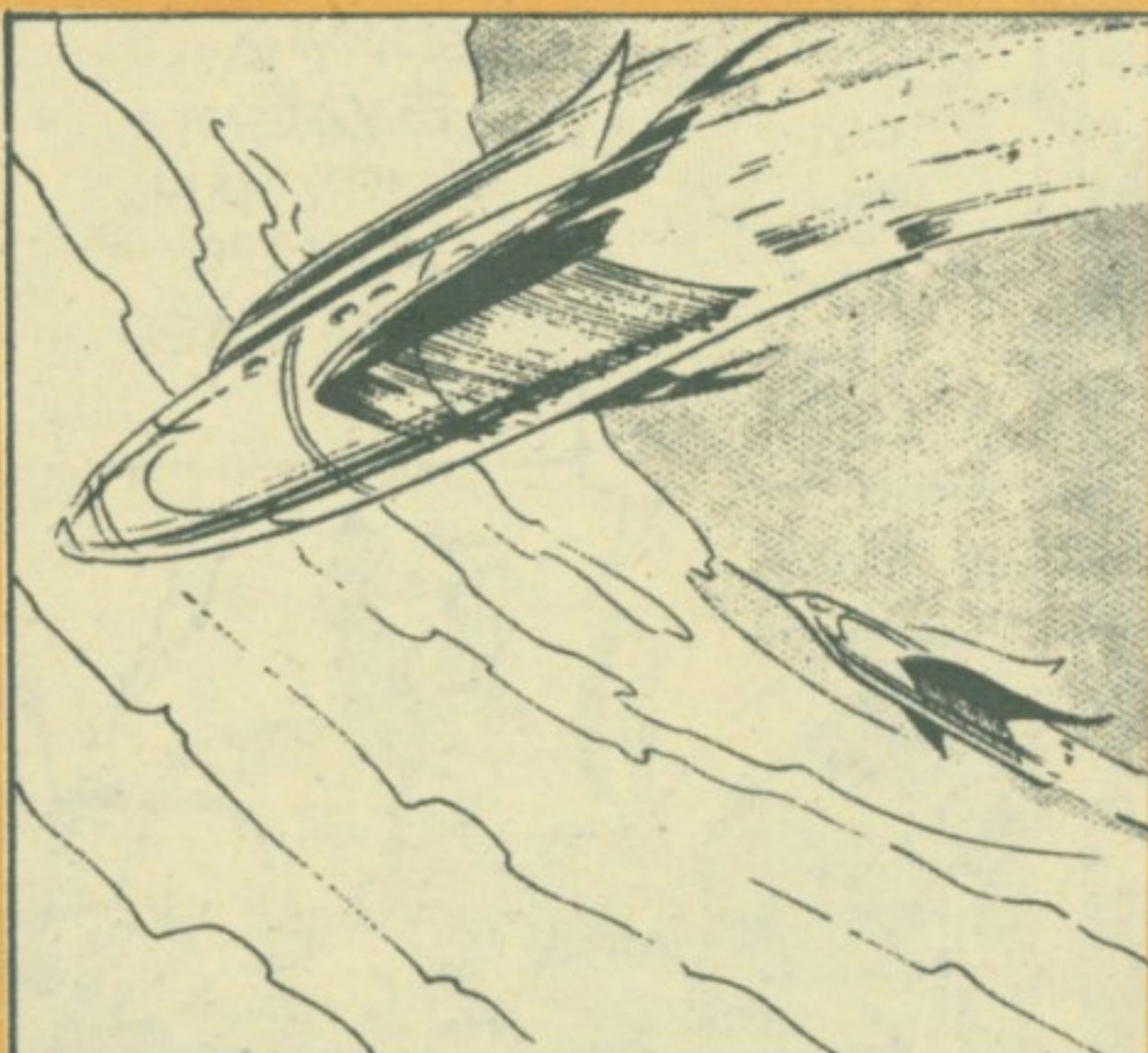
НАСТРАДИН

ВОДИ РАЧУНА, ЗАРКОВЕ,
ДА НЕ НАБАСАМО НА НЕКУ
ОД МИНГОВИХ ВАЗДУШНИХ
ПАТРОЛА!

ПА ТИ СИ ПРО-
РОК, ФЛАШЕ...
ЕНО
ЈЕ-
ДНЕ!

ФЛАШ ГОРДОН ЈЕ
ПОВЕЊАО БРЗИНУ
НЕ БИ ЛИ УМАКАО
НЕПРИЈАТЕЉУ.

НЕ ВРЕДИ,
БРУЖИ СУ!
ПОРУЧИЈУ
НАМ ДА СЕ
ЗАУСТАВИ-
МО!

ДА ПОКУШАМ
НЕШТО, ЗАР-
КОВЕ... ПАТРО-
ЛА, ПАЖИЊА!
МИ СМО У ТАЈ-
НОЈ МИСИЈИ
ЗА ИМПЕРАТО-
РА МИНГА...ГО-
ВОРИ КАПЕТАН
ЧУНГ!

ЛАЖЉИВЦЕ!
ЧУНГ ЈЕ МР-
ТАВ! АТЕРИ-
РАЈТЕ ИЛИ
ПУЦАМО!

ДРУЖИ ТАЈ ПРА-
ВАЦ! УПРАВО
СУ НА НИШАНУ
МОГ АУТОМАТ-
СКОГ ТОПА!

ПОЖУ-
РИ СА-
МО,
ФЛА-
ШЕ!

ТО ЈЕ БИО ПУН ПОГОДАК!
ПАТРОЛНА РАКЕТА
ЈЕ УНИШТЕНА.

ГОРДОН, ДЕЈЛ И ЗАРКОВ СУ
СПАСЕНИ... АЛИ У ГЛАВНОМ
ШТАБУ МИНГОВИХ ПАТРОЛА
ПРАВЕ СЕ ПЛАНОВИ ПРОТИВ
ЊИХ.

ОВДЕ РЕ-
ГИСТРУ-
ЈЕМО СВЕ
ПОРУКЕ!
ЗАТО
САМ ВАС
ЗВАО!

ТАКО МИ ТАОА,
ТО ЈЕ ГОРДОНОВ
ГЛАС! ЈАВИТЕ
СВИМ ПАТРОЛА-
МА ДА ПОБУ У ПО-
ТЕРУ ЗА ЊИМ!

...ЗА ИМПЕ-
РАТОРА
МИНГА...ГО-
ВОРИ КА-
ПЕТАН
ЧУНГ!

ЛЕТЕКИ НА ВЕЛИКОЈ ВИСИНИ,
ФЛАШ ГОРДОН СЕ ПРИБЛИЖАВА
ШУМСКОМ ЦАРСТВУ СВОГ ПРИ-
ЈАТЕЉА БАРИНА.

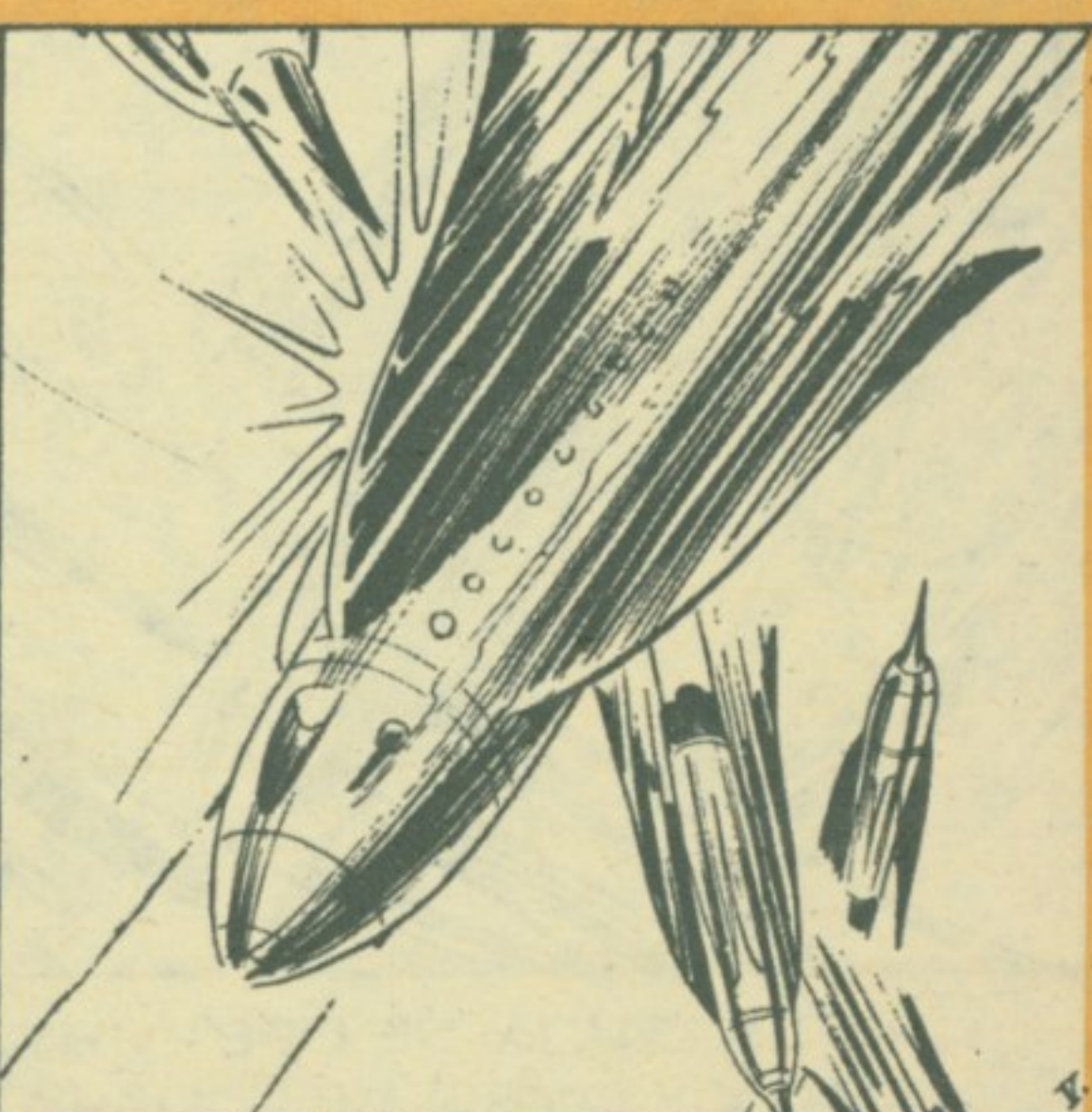
ОГРОМ-
НЕ ШУМЕ
НА ХОРИ-
ЗОНТУ,
ФЛА-
ШЕ!

СРЕКНА САМ ШТО КЕ-
МО УСКОРО БИТИ МЕ-
ЂУ ПРИЈАТЕЉИМА!

ДАКЛЕ, УСПЕЛИ
СМО ДА УМАК-
НЕМО МИНГО-
ВИМ ПАТРО-
ЛАМА!

АЛИ, МИН-
ГОВЕ РА-
КЕТЕ СУ
СВЕ БЛИ-
ЖЕ ПО-
БУЊЕНИ-
ЧКОМ
ВАЗДУ-
ШНОМ
БРОДУ.

УХВАКЕНИ У КЛОПКУ, ГОРДОН
И ЗАРКОВ СУ ПРУЖИЛИ ЖЕС-
ТОК ОТПОР. ОБОРИЛИ СУ НЕ-
КОЛИКО НЕПРИЈАТЕЉСКИХ
РАКЕТА ПРЕ НЕГО ШТО СУ И
САМИ ПОГОВЕНИ.

ИАКО ЈЕ ВАЗДУШНИ БРОД ЗАХВАТИЛА ВАТРА, ЗАРКОВ НЕ НАПУШТА КОМАНДЕ.

ЈАД-
НА
МОЈА
ДРА-
ГА!

КАД БИХ САМО УСПЕО
ДА СЕ СПУСТИМ У
ШУМУ...

ТО ЈЕ
КРАЈ,
ФЛА-
ШЕ!

КОМАНДАНТ ФЛОТИЛЕ ИЗВЕШТАВА ИМПЕРАТОРА МИНГА.

ЊИХОВ
БРОД
СЕ
СРУШИО
НА
ИВИЦИ
ШУ-
МЕ!

ДОНЕСИТЕ
МИ ЛЕШ ФЛА-
ША ГОРДОНА!
ХОЋУ ДА
БУДЕМ
СИГУРАН
ДА ЈЕ
МРТАВ!

ИЗВАНРЕДНО ВЕШТО, ЗАРКОВ ЈЕ УСПЕО ДА АТЕРИРА. ИЗИШЛИ СУ ИЗ БРОДА У ПЛАМЕНУ И КРЕНУЛИ КРОЗ ШУМУ...

ОВО МИ СЕ
НЕ ДОПАДА!
ИЗГЛЕДА
ДА СЕ СПУШ-
ТАЈУ И ОНИ!

КАД СЕ ВАТРА
УГАСИ,
ПОТРАЖИТЕ
ЛЕШЕВЕ!

ПОСТУПАЈУКИ ПО НАРЕБЕЊУ, КОМАНДАНТ МИНГОВИХ ПАТРОЛНИХ БРОДОВА ЖЕЛИ ДА СЕ УВЕРИ ДА ЈЕ ГОРДОН ЗАИСТА ПОГИНУО.

АЛИ, ПЛАМЕНОВИ СУ ЗАХВАТИЛИ СКЛАДИШТЕ МУНИЦИЈЕ.

ДОСТА ЈЕ БИЛО,
МОМЦИ!
ХАЈДЕМО!

ЕКСПЛОЗИЈА ЈЕ ПРЕКИНУЛА ТРАГАЊЕ. ИПАК, ПРЕ НЕГО ШТО СУ ОТИШЛИ, КОМАНДАНТ ЈЕ НАРЕДИО ДА СЕ ЗАПАЛИ ШУМА У ШИРОКОМ КРУГУ, ЗА СЛУЧАЈ ДА ЈЕ НЕКО УСПЕО ДА СЕ ИЗВУЧЕ ИЗ ОБОРЕНОГ БРОДА.

ОГЊЕНИ ПРСТЕН ЈЕ ОКРУЖИО БЕГУНЦЕ...

ФЛАШЕ, ВАТРА
СЕ ШИРИ ВЕ-
ЛИКОМ БРЗИ-
НОМ!

ДИМ СЕ ВИДИ
И ТАМО НА-
ПРЕД! ЕНО
И ПЛАМЕНО-
ВА!
БЛОКИРАНИ
СМО!

НЕМОКНО, ЧУДОВИШТЕ ЈЕ ПОБЕГЛО, РЕПОМ ШИБАЈУКИ ВОДУ.

ЈОШ ЈЕД-НОМ СИ НАМ СПАСАО ЖИВОТ, ДРА-ГИ!

СУВИШЕ СМО СЕ ПРИБЛИ-ЖИЛИ ОБАЛИ, А ВАТ-РА НЕ ЈЕЊА-ВА!

ЗА ТО ВРЕМЕ МИНГОВЕ РАКЕТЕ НАДЛЕКУ ЗАПАЉЕНУ ШУМУ.

КАД ЈЕ НАЈ-ЗАД ВАТРА ПОЧЕЛА ДА ЈЕЊАВА, КО-МАНДАНТ ФЛОТИЛЕ ЈЕ НАРЕДИО...

СВИМ ВАЗДУШ-НИМ БРОДОВИ-МА! ПРАВАЦ; ГЛАВНИ ГРАД! ЈАВИКЕМО ИМПЕРАТОРУ ДА ЈЕ ФЛАШ ГОРДОН МР-ТАВ!

ВАША ВРХОВНА ИНТЕ-ЛИГЕНЦИЈА, ВАЗДУШ-НИ БРОД ФЛАША ГОР-ДОНА СРУШИО СЕ У ПЛАМЕНУ! ВИДЕЛИ СМО КАКО ЈЕ ЕКСПЛО-ДИРАО! ЗАТИМ СМО ЗА-ПАЛИЛИ ШУМУ У ПРЕЧ-НИКУ ОД ДВАДЕСЕТ МИЉА! НИКО ЖИВ НИ-ЈЕ ИЗИШАО ИЗ ТОГ ПЛАМЕНОГ МОРА!

ДОБРО СТЕ ОБАВИЛИ ПОСАО, КОМАНДАН-ТЕ ЛУ ЧАО! ИМЕ-НУЈЕМ ВАС КНЕ-ЗОМ!

СВИ ВЕРНИ ПОДАНИЦИ ПРИМИКЕ СА РАДОШКУ ВЕСТ ДА ЈЕ БУНТОВ-НИК СА ЗЕМЉЕ, ФЛАШ ГОРДОН, ЖИВ ИЗГОРЕО НА ИВИЦИ БА-РИНОВЕ ШУМЕ, БЛИЗУ БРАД КАРАКАС...

МИНГ ЈЕ САОПШ-ТИО НОВОСТ СВИМ СТАНОВ-НИЦИМА ПЛАНЕТЕ МОНГО.

У БАРИНО-ВОМ ШУМСКОМ ЦАР-СТВУ...

СИГУРНО ЈЕ БИО КРЕ-НУО ОВАМО, АУРА!

ОХ, КАКО ЈЕ СВИРЕПО УЖИВАТИ У

ГОРДОНОВОЈ СМРТИ! ЈА САМ БИЛА ЗАЉУБ-ЉЕНА У ФЛАША ПРЕ НЕГО ШТО САМ УПОЗНАЛА ТЕБЕ, БАРИ-НЕ!

... ГОВО-РИ ВАШ ИМПЕ-РА-ТОР!

ГОРДОН И ЊЕГОВИ ПРИЈАТЕЉИ СРУШИЛИ СУ СЕ КОД БРАД КАРАКАС! ПРЕ-ТРЕСИТЕ ЦЕЛУ ТУ ЗОНУ И НА-БЈИТЕ ЛЕШЕВЕ!

НЕЊЕМО СЕ ВРАТИТИ ПРАЗНИХ РУКУ, КРАЉУ БАРИНЕ!

ЗА ТО ВРЕМЕ, У БАРИ ОКРУЖЕ-НОЈ ПЛАМЕНОВИМА...

ЧИНИ МИ СЕ ДА ВАТРА ПОСТЕ-ПЕНО СЛАБИ!

У ПРАВУ СИ, ДРА-ГА! САДА, ЗАРКО-ВЕ, БУДИ МИРАН ДОК ТИ ПРЕВИЈЕМ ТУ РАНУ НА РУЦИ!

КАД БИСМО
САМО МОГ-
ЛИ ДА ПРЕ-
БЕМО РАВНИ-
ЦУ ИСТИГНЕ-
МО ДОЏИНОВ-
СКИХ ШУМА...
СИГУРНО БИ-
СМО СРЕЛИ
НЕКОГ
ОД БАРИ-
НОВИХ
ПОДА-
НИКА!

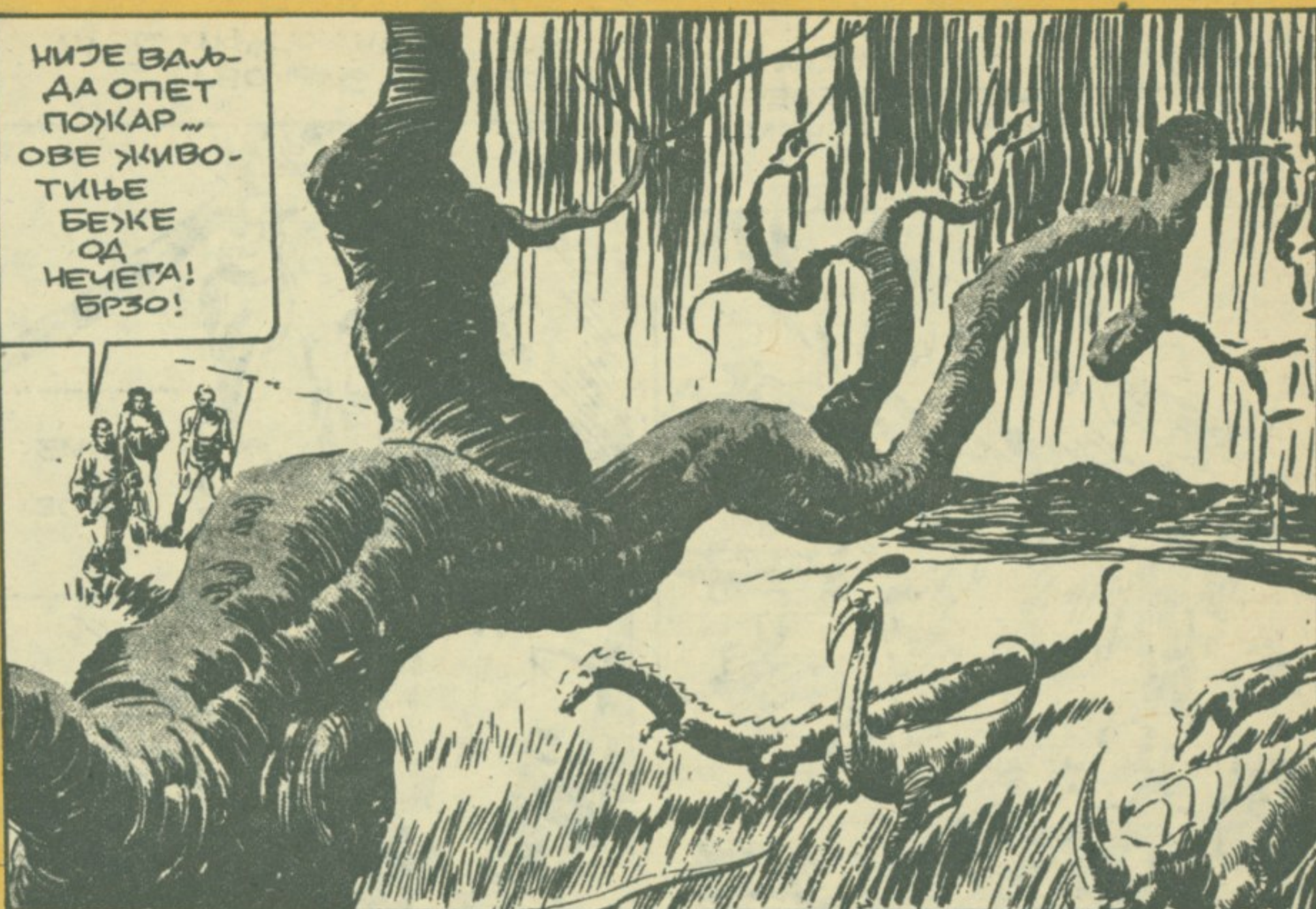
ЈА САМ СУ-
ВИШЕ
СРЕКНА
ШТО САМ
ЖИВА ДА
БИХ САД
МИСЛИЛА
НА БУДУЋ-
НОСТ!

ГЛАВНО
ЈЕ ДА
НАМ МИН-
ГОВИ БРО-
ДОВИ
НЕ ЗУЈЕ
НАД
ГЛАВОМ!
ОТИШЛИ
СУ!

КАД СЕ ВАТРА УГАСИЛА, ФЛАШ,
ДЕЈЛ И ЗАРКОВ КРЕНУЛИ СУ
ПРЕКО СПРЖЕНЕ ЗЕМЉЕ.

НИЈЕ ВАЉ-
ДА ОПЕТ
ПОЖАР...
ОВЕ ЖИВО-
ТИЊЕ
БЕЖЕ
ОД
НЕЧЕГА!
БРЗО!

ВЕК СУ БИЛИ СТИГЛИ НАДО-
МАК БАРИНОВИХ ШУМА КАД
ИМ ЈЕ ЗАПРЕТИЛА УЖАСНА
ОПАСНОСТ! ЛУДЕ ВЕВЕРИЦЕ
СА КАРАКАСА...

ЧУО
САМ ДА
УЈЕДА-
ЈУ
КАО
БЕСНИ
ПСИ...
И ДА ЈЕ
СМРТ
ГОТОВО
СИ-
ГУР-
НА!

ДОБИ, ФЛАШЕ, НЕ
ГУБИМО ВРЕМЕ!

ДОЛАЗЕ
ОВА-
МО!

ТЕК ШТО СУ СЕ ПОПЕЛИ
НА ВРХ ДРВЕТА, ЛУДИ
ЧОПОР ИХ ЈЕ НАПАО СА
СВИХ СТРАНА.

ГОРДОН И ЊЕГОВИ ДРУГОВИ ОЧАЈНИЧКИ
СЕ БОРЕ ПРОТИВ ЛУДИХ ВЕВЕ-
РИЦА.

КО ЗНА, ДА
ВОДА У БАРИ
НИЈЕ ОШТЕТИ-
ЛА МОЗ ПИШ-
ТОЉ! НАША
ЈЕДИНА НАДА
ЈЕ ДА ЗАПАЛИМ
ОНО СУВО
ДРВО!
ПЛАМЕН ЋЕ МОЖ-
ДА ОТЕРАТИ ВЕ-
ВЕРИЦЕ!

МЕЦИМА ИЗ ПИШТОЛЈА ФЛАШ
ЈЕ ЗАПАЛИО ДРВО. ВЕВЕ-
РИЦЕ БЕЖЕ У САМРТНОМ
СТРАХУ.

АЛИ, ЈЕДНА ОД ЊИХ ЈЕ НА-
ЛЕТЕЛА НА ЗАРКОВА.

УГРИЗ-
ЛА МЕ ЈЕ!

ОХ, ЗАРКО-
ВЕ, КАКО
ДА ТИ
ПОМО-
ГНЕМ
?

ПРИТИСКУЈ ОКОЛИ-
НУ РАНЕ, КАКО БИ
ИСТЕКЛО ШТО
ВИШЕ КРВИ...
ФЛАШЕ, ГДЕ
СИ?

НЕ
ДАМ ИМ
ДА ПРИ-
БУ,
ПРИЈА-
ТЕ-
ЉУ!

ЛУДЕ ВЕВЕРИЦЕ ЈОШ ДРЖЕ
ТРИ БЕГУНЦА БЛОКИРАНА НА ДР-
ВЕТУ.

НЕ ПОКУША-
ВАЈУ ВИШЕ
ДА СЕ УС-
ПЕНТРАЈУ,
АЛИ СЕ И
НЕ ПОВЛА-
ЧЕ!

БУДИ МИРАН, ЗАР-
КОВЕ, ДОК ТИ УВЕ-
ЖЕМ РАНУ!

ДОСТА!
ПРЕСТАНИ
ДА МЕ
МУЧИШ!

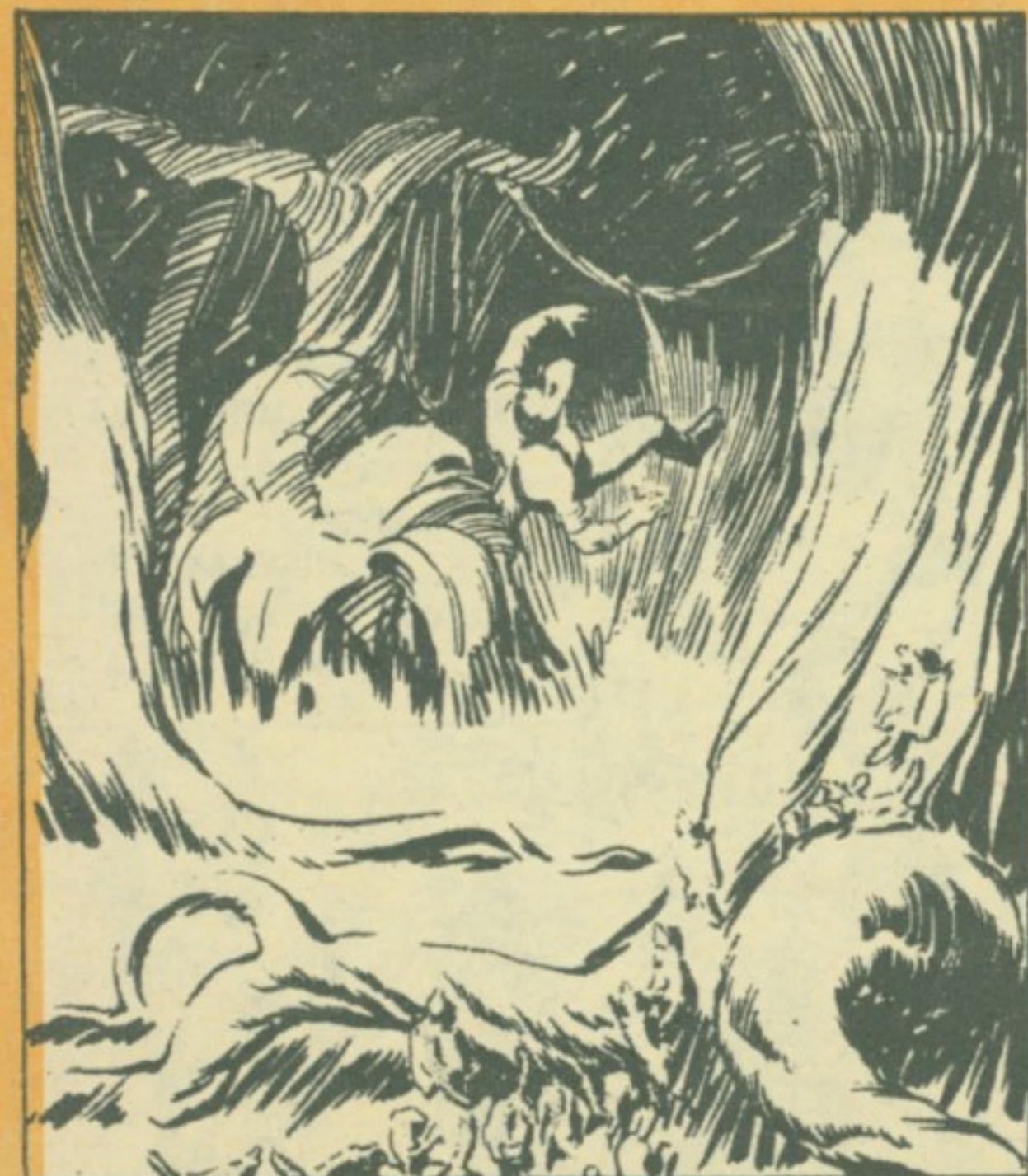
МРЗИМ ВАС!
СВИ СТЕ ВИ
ПРОТИВ МЕНЕ!
ГОРИМ!
ДДААА!

ЗАРКОВЕ!
ОХ, ФЛАШЕ,
ПОМОК! ПО-
ЛУДЕО ЈЕ!

ОД УЈЕДА
ЛУДИХ ВЕВЕ-
РИЦА ЗАРКОВ
ЈЕ ИЗГУБИО
РАЗУМ.

СНАЖНИМ
ТРЗАЈЕМ
ОН СЕ ИШ-
ЧУПАО
ИЗ ФЛА-
ШОВИХ
РУКУ И
СКОЧИО СА
ДРВЕТА.

ГРАНЕ СУ УБЛАЖИЛЕ ПАД И
ЗАРКОВ СЕ НАШАО УСРЕД
ЧОПОРА БЕСНИХ ВЕВЕРИ-
ЦА...

УСПЕО ЈЕ ДА СЕ ОСЛОБОДИ
ЖИВОТИЊА И ОЧАЈНИЧКИ
ЈУРИ КРОЗ ШУМУ.

ВОДЕ!
ГОРИМ!
ВОДЕ!

КАКВА
СТРАХОТА!
СИРОТИ
ЗАРКОВ!
ШУМА
ЈЕ
ПУНА
ОПАСНО-
СТИ!

ТРЕБАЛО БИ ДА
ПОЂЕМ ЗА ЊИМ, ДА
МУ ПОМОГНЕМ,
АЛИ КАКО ДА
ОСТАВИМ ТЕБЕ,
ДЕЈЛ?

БРАДО КАРАКАС ЈЕ БЛИЗУ, А ЈОШ СЕ НЕ ВИДЕ ТРАГОВИ ПОЖАРА!

ЗАИСТА, ЧУДНО, КАПЕТАНЕ!

ПО БАРИНОВОМ НАРЕЂЕЊУ, КАПЕТАН ТРУНО СА СВОЈИМ ОДРЕДОМ ТРАЖИ ФЛАША, ЗАРКОВА И ДЕЈЛ...

ЛУДЕ ВЕВЕРИЦЕ! ИСПАЛИТЕ НА ЊИХ ЈЕДАН РАФАЛ ГАСА!

ЧОВЕК! БРЗО, РЕЦИТЕ ДОКТОРУ ДА МУ ДА ИНЈЕКЦИЈУ ПРОТИВ ГАСА И ПРОТИВ ВЕВЕРИЧЕГ ОТРОВА!

ОДМАХ, КАПЕТАНЕ!

КО СТЕ ВИ?

ЈА САМ ПРОФЕСОР ЗАРКОВ! ГДЕ САМ? ОДАКЛЕ ДОЛАЗИТЕ?

ИЗГЛЕДАЛО ЈЕ ДА СЕ ЗАРКОВ ПОВРАТИО... МЕЂУТИМ, ЈОШ ЈЕ ПОД ДЕЈСТВОМ ОТРОВА.

ЗАРКОВ? ПА ВИ СТЕ БИЛИ С ФЛАШОМ ГОРДОНОМ! ГДЕ ЈЕ ФЛАШ? ГДЕ ЈЕ ДЕВОЈКА?

МРТВИ! СВИ СУ МРТВИ! ВОДЕ! ГОРИМ! СВИ ГОРИМО!

ФЛАШ И ДЕЈЛ СУ ЈОШ НА ДРВЕТУ, НЕДАЛЕКО ОДАТЛЕ, АЛИ КАПЕТАН ТРУНО ЈЕ ПОВЕРОВАО ЗАРКОВЉЕВИМ РЕЧИМА...

ДОКТОРЕ, ДАЈТЕ ЗАРКОВУ ЈОШ ЈЕДНУ ИНЈЕКЦИЈУ! БУБЊАРУ, ЈАВИ КРАЉУ БАРИНУ ДА СУ ГОРДОН И ДЕЈЛ МРТВИ И ДА СЕ МИ ВРАЋАМО СА ЗАРКОВОМ!

У БАРИНОВОЈ ПАЛАТИ...

У ВЕЗИ СМО СА ТРУНОВОМ ЕКИПОМ, КРАЉУ БАРИНЕ! ЈАВЉАЈУ ДА ЈЕ ЈЕДИНО ЗАРКОВ ЖИВ! КРЕНУЛИ СУ НАТРАГ!

ЗНАЧИ, ГОРДОН ЈЕ МРТАВ! МОЈ НАЈБОЉИ ПРИЈАТЕЉ!

НА ИВИЦИ ШУМЕ, НЕ СЛУТЕКИ ДА ИХ И ПРИЈАТЕЉИ СМАТРАЈУ МРТВИМА...

ДЕЈЛ, МИСЛИМ ДА БИСМО НАЈЗАД МОГЛИ ДА СИЏЕМО!

ДА ЛИ СУ ОТИШЛЕ ВЕВЕРИЦЕ?

НАДАЈМО СЕ ДА ЈЕ ЗАРКОВ ПРЕБРОДИО СВЕ ОПАСНОСТИ! СЛЕДИКЕМО ЊЕГОВ ТРАГ! КОЛИКО ВИДИМ КРЕНУО ЈЕ ПРЕМА БАРИНОВОМ ЦАРСТВУ!

НЕКОЛИКО ЧАСОВА КАСНИЈЕ,
СТИГЛИ СУ ДО ЈЕДНЕ РЕЧИЦЕ.
ДЕЈЛ ЈЕ ЗАПАЛИЛА ВАТРУ,
ДОК ФЛАШ ПОКУШАВА ДА
УЛОВИ НЕКУ РИБУ.

НЕМАМО ТИГАЊ, ПА ЊУ МОРАТИ
ДА ЈЕ ИСПЕЧЕМ НА
ЖАРУ!

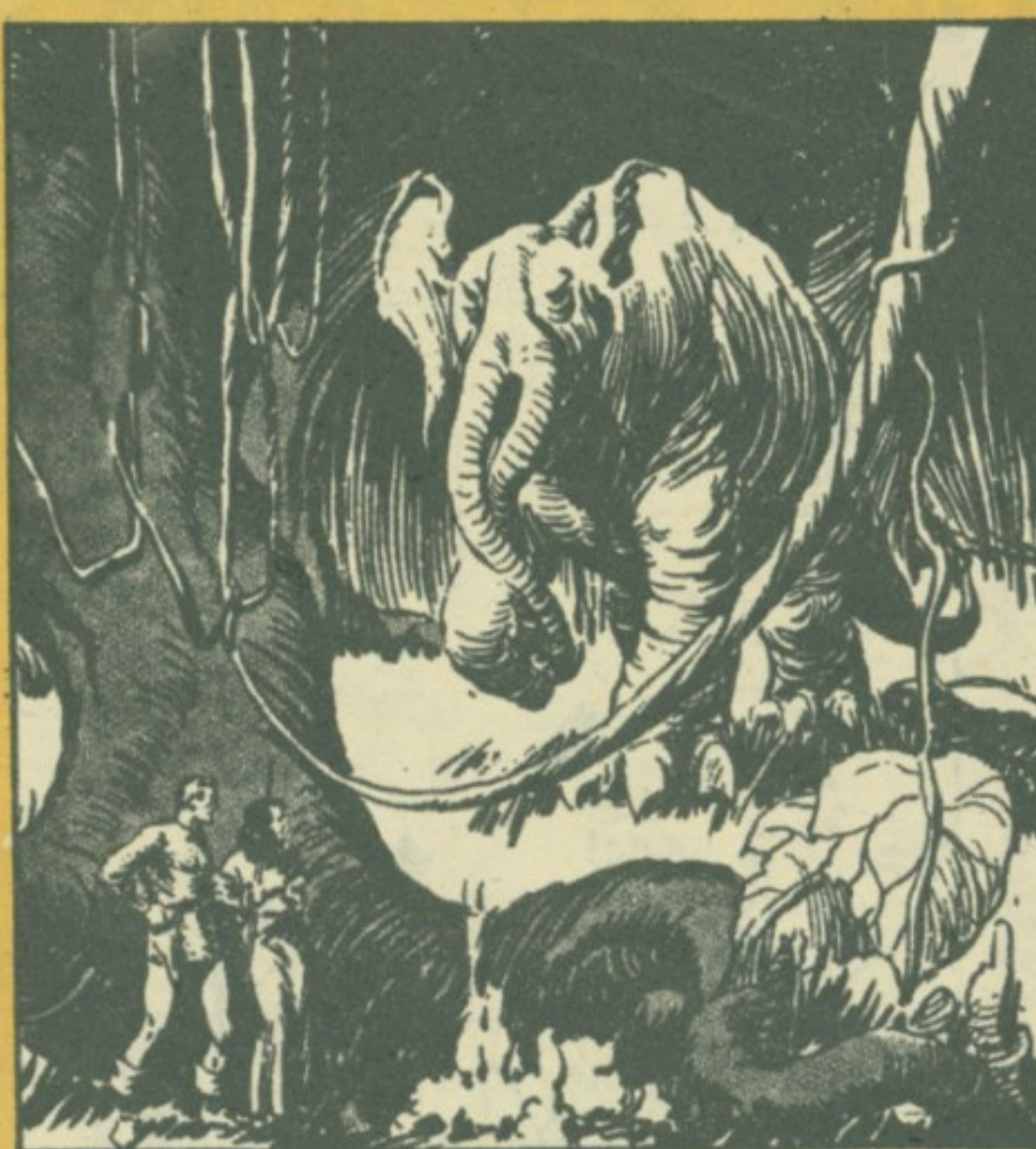
МЕНИ ТО
САСВИМ
ОДГОВАРА,
МИЛА!
УМИРЕМ
ОД
ГЛАДИ!

ПАО ЈЕ МРАК. ГОРДОН ЈЕ
ПРИПРЕМИО ЛЕЖАЈ ЗА
ДЕЈЛ, КОЈА ЈЕ ОДМАХ ЗАС-
ПАЛА, А ОН ЈЕ ОСТАО
НА СТРАЖИ.

УЈУТРО СУ НАСТАВИЛИ ПУТ
КРОЗ ПУСТУ ШУМУ, НАДАЈУЋИ
СЕ ДА ЋЕ СРЕСТИ НЕКОГ ОД
БАРИНОВИХ ПОДАНИКА.

ДО УШИЈУ ИМ ЈЕ ДОПРЛА УЖА-
СНА ЛОМЊАВА. ИЗНЕНАДА, ПОЈА-
ВНО СЕ ЋИНОВСКИ СЛОН СА
ДВЕ СУРЛЕ...

ТРАЖЕЋИ СПАС, ГОРДОН И
ДЕЈЛ СУ СЕ ПОПЕЛИ НА
ДРВО.

УХ, ДОЛА-
ЗИ ПРА-
ВО
ОВА-
МО!

КАКВО
ЧУДО-
ВИШ-
ТЕ!

ЖИВОТИЊА ЈЕ ЗГРАБИЛА ЛИ-
ЈАНУ ШТО ЈЕ ВИСИЛА СА ГРАНЕ
НА КОЈОЈ СУ СЕ НАЛАЗИЛИ
БЕГУЊЦИ И СНАЖНО ЈЕ
ПОВУКЛА. ДЕЈЛ СЕ
СУНОВРАТИЛА НА
ТЛЕ.

У ОЧАЈНИЧКОМ ПОКУШАЈУ
ДА СПАСЕ ДЕЈЛ, ГОРДОН
ЈЕ СКОЧИО СА ДРВЕТА
И ОТВОРИО ВАТРУ
ИЗ ПИШТОЛА. АЛИ,
ЊЕГОВИ МЕЦИ
НИСУ МОГЛИ
ДА ПРОБИЈУ
ТВРДУ КОЖУ
ЖИВОТИ-
ЊЕ.

РАЗБЕСНЕЛИ СЛОН ЈЕ ПО-
ЈУРИО НА ГОРДОНА. ЈОШ
САМО ТРЕНУТАК И
ЗГЊЕЧИЋЕ ГА...

ПОМИРЕНИ СА СУДБИНОМ,
ГОРДОН И ДЕЈЛ ЧЕКАЈУ
ДА СЕ ОГРОМНА НОГА
СПУСТИ НА ЊИХ.

АЛИ, ТО СЕ НИЈЕ ДОГОДИЛО.
СНОП ЧУДНИХ ЛИЈАНА УСТРЕ-
МИО СЕ СА ОБЛИЖЊЕГ
ДРВЕТА...

...И ОБАВНО СЕ ОКО ЧУДОВИ-
ШТА, КОЈЕ ЈЕ ПОЧЕЛО ДА
УРЛА.

УЖАСНУТ ОВИМ ПРИЗОРОМ,
ФЛАШ ГОРДОН ПОКУШАВА
ДА ОДНЕСЕ
ДЕЈЛ
ШТО ДАЉЕ
ОД БИЉКЕ-
МЕСОЈДЕРА.

АЛИ, ИЗ-
ГЛАДНЕ-
ЛИ ПИП-
ЦИ ЗГРА-
БИЛИ СУ
И ГОРДО-
НА И ПО-
ДИГЛИ ГА
У ВАЗДУХ...

У ТОМ ТРЕНУТКУ ДЕЈЛ ЈЕ
ДОШЛА К СВЕСТИ...

ФЛАШЕ...
ОХ,
ДРАГИ!

ДЕВОЈЧИНИ КРИЦИ МЕШАЈУ
СЕ СА ГРМЉАВИНОМ НЕПО-
ГОДЕ КОЈЕ СЕ ПРИБЛИЖА-
ВАЛА.

МИСЛЕКИ САМО НА ТО КАКО
ДА СПАСЕ ФЛАША, ДЕЈЛ
ЈЕ ПОДИГЛА СА ЗЕМЉЕ
ПИШТОЉ КОЈИ ЈЕ ОН
БИО ИСПУСТИО.

АЛИ, У ПОКУШАЈУ ДА УБИ-
ЈЕ БИЉКУ, ПРИМАКЛА СЕ
ДРВЕТУ...

ФЛАШЕ!

УПРАВО У ТРЕНУТКУ КАД СУ ДВА ЉУДСКА БИЋА МИСЛИЛА ДА ИМ НЕМА СПАСА, ПЛАМЕНИ ЈЕЗИК ЈЕ ПОГОДИО ДРВО.

ГРОМ ЈЕ, ЗАЈЕДНО С ДРВЕТОМ, УНИШТИО И БИЉКУ-МЕСОЈУДЦА. СПАСЕНИ, ФЛАШ И ДЕЈЛ СУ СЕ БАЦИЛИ ЈЕДНО ДРУГОМ У ЗАГРЛАЈ.

ОХ, ДРАГА, КАД САМО ПОМИСЛИМ ДА СИ ХТЕЛА ДА ЖРТВУЈЕШ СВОЈ ЖИВОТ ДА БИ СПАСЛА МЕНЕ...

ЖИВОТ? ШТА ЈЕ ЖИВОТ У ПОРЕБЕЊУ С ЉУБАВЉУ КАО ШТО ЈЕ НАША?

ГОРДОН И ДЕЈЛ НАСТАВЉАЈУ ПУТ, НАДАЈУКИ СЕ ДА ЋЕ СРЕСТИ НЕКО ЉУДСКО БИЋЕ.

БАРИН И ЊЕГОВ НАРОД ЖИВЕ НЕГДЕ У ОВИМ ШУМАМА!

ПРОСТО НЕ МОГУ ДА ВЕРУЈЕМ, ДРАГИ! ВЕК САТИМА ИДЕМО А НИГДЕ ЖИВЕ ДУШЕ!

НЕ ОСЕКАМ СЕ СИГУРНИМ ОВАКО ГОЛОРУК! НАПРАВИЋУ КОПЉЕ!

ЈА СЕ НЕЋУ ОСЕКАТИ СИГУРНОМ ДОКЛЕ ГОД СМО У ОВИМ СТРАШНИМ ШУМАМА! ШТА ЋЕ БИТИ С НАМА?

ДРАГА, ПОГЛЕДАЈ! ОТИСАК ЉУДСКОГ СТОПАЛА!

ЗНАЧИ, НОВ НЕПРИЈАТЕЉ... ОХ, ОПРОСТИ МИ ШТО САМ ОВАКО ЗЛОСЛУТНА!

ДОК ФЛАШ ГОРДОН ПАЖЉИВО СЛЕДИ ТРАГ, ЈЕДНА ЉУДСКА ПРИЛИКА СА ДРВЕТА ИЗНАД ЊИХ ДАЈЕ ЗНАК...

ИЗНЕНАДА, СА СВИХ СТРАНА, ДИВЉИ ОШТРОЗУБИ ЉУДИ БАЦАЈУ СЕ НА ГОРДОНА И ДЕЈЛ.

ДЕЈЛ, КОЈУ ЧВРСТО ДРУЖИ
ЈЕДАН ОД ОШТРОЗУБИХ, ВИДИ
КАКО ДРУГИ УДАРА ФЛАША.

СТАНИТЕ! НЕМОЈТЕ
ГА
УБИ-
ТИ!

НЕ СМЕТЕ
МУ УЧИНИТИ
НИКАКВО
ЗЛО! ОХ,
ДРАГИ, ОНИ
МЕ НЕ РАЗУ-
МЕЈУ!

ОШТРОЗУБИ ЛЈУДИ КРЕКУ
СА СВОЈИМ ЗАРОБЉЕ-
НИЦИМА...

СТАЗА ПРОЛАЗИ КРОЗ ШУМУ,
ИЗНАД ВЕЛИКИХ КАЊОНА И
ПРЕКО ХУЧНИХ РЕКА...

БРАК! КАКО ВИ
КАЖЕТЕ
БРАК? КУВАТИ?
ДА, МИ КУВА-
ТИ ВАС!

...СВЕ ДО ОГРОМНЕ ПОДЗЕМ-
НЕ ЦУНГЛЕ У КОЈОЈ СЕ ГРА-
НА ЧИТАВА МРЕЖА ПЕКИНА...
ТУ ЖИВЕ ОШТРОЗУБИ
ЛЈУДИ.

НЕМОЈТЕ ГА УБИТИ,
МОЛИМ ВАС! УБИЈТЕ
МЕНЕ УМЕСТО ЊЕГА!

ЈА НЕ БРАК ТЕБЕ!
ЈА НЕ КУВАТИ ТЕБЕ!
ЈА ЧУВАТИ
ТЕБЕ!

ПОГЛАВИЦА ОШТРОЗУБИХ
НАРЕЂУЈЕ СВОЈИМ ЛЈУДИ-
МА ДА БАЦЕ ГОРДОНА У
ВАТРУ...

НА ПОГЛАВИЦИН
ЗНАК, ОШТРОЗУБИ
ЛЈУДИ ЗАВИЈАЈУКИ
И ЛАЈУКИ, ВУКУ

ГОРДОНА ПРЕМА ВЕЛИКОЈ ВАТРИ...

КАД ЈЕ ОСЕТИО КАКО МУ ПЛАМЕНОВИ ЛИЖУ УЗ ТЕЛО ГОРДОН ЈЕ НАПРЕГАО СВУ СНАГУ И УСПЕО ДА ПОКИДА ВЕЗЕ.

БЕСАН, БАЦИО СЕ НА СВОЈЕ МУЧИТЕЉЕ. МНОГИ СУ ПАЛИ ПОД УДАРЦИМА ЊЕГОВЕ ЧЕЛИЧНЕ ПЕСНИЦЕ...

ЈЕДАН ЛАСО ЈЕ ФИЈУКНУО КРОЗ ВАЗДУХ, ЗАТИМ ДРУГИ И ТРЕЋИ... ГОРДОН ЈЕ УХВАЋЕН И ПОНОВО ГА ВУКУ ПРЕМА ВАТРИ.

УХВАТИВШИ ГОРДОНА КОНОПЦИМА ОД ЛИЈАНА, ОШТРОЗУБИ СЕ СПРЕМАЈУ ДА ГА ИСПЕКУ ЖИВОГ.

УРЛИК ЈЕ ОДЈЕКНУО ПЕКИНОМ И ЈЕДАН ИЗГЛАДНЕЛИ ТИГАР БАЦИО СЕ НА ПОГЛАВИЦУ ОШТРОЗУБИХ...

ОСЛОБОДИВШИ СЕ ВЕЗА, ГОРДОН ЈЕ СКОЧИО НА ЈЕДНУ СТЕЊУ И ЗАВИТЛАО ЛАСО...

ОМЧА СЕ ЗАТЕГЛА ОКО ТИГРОВОГ ВРАТА. ГОРДОН ЈЕ ПОВУКАО ЖИВОТИЊУ ПРЕМА ВАТРИ.

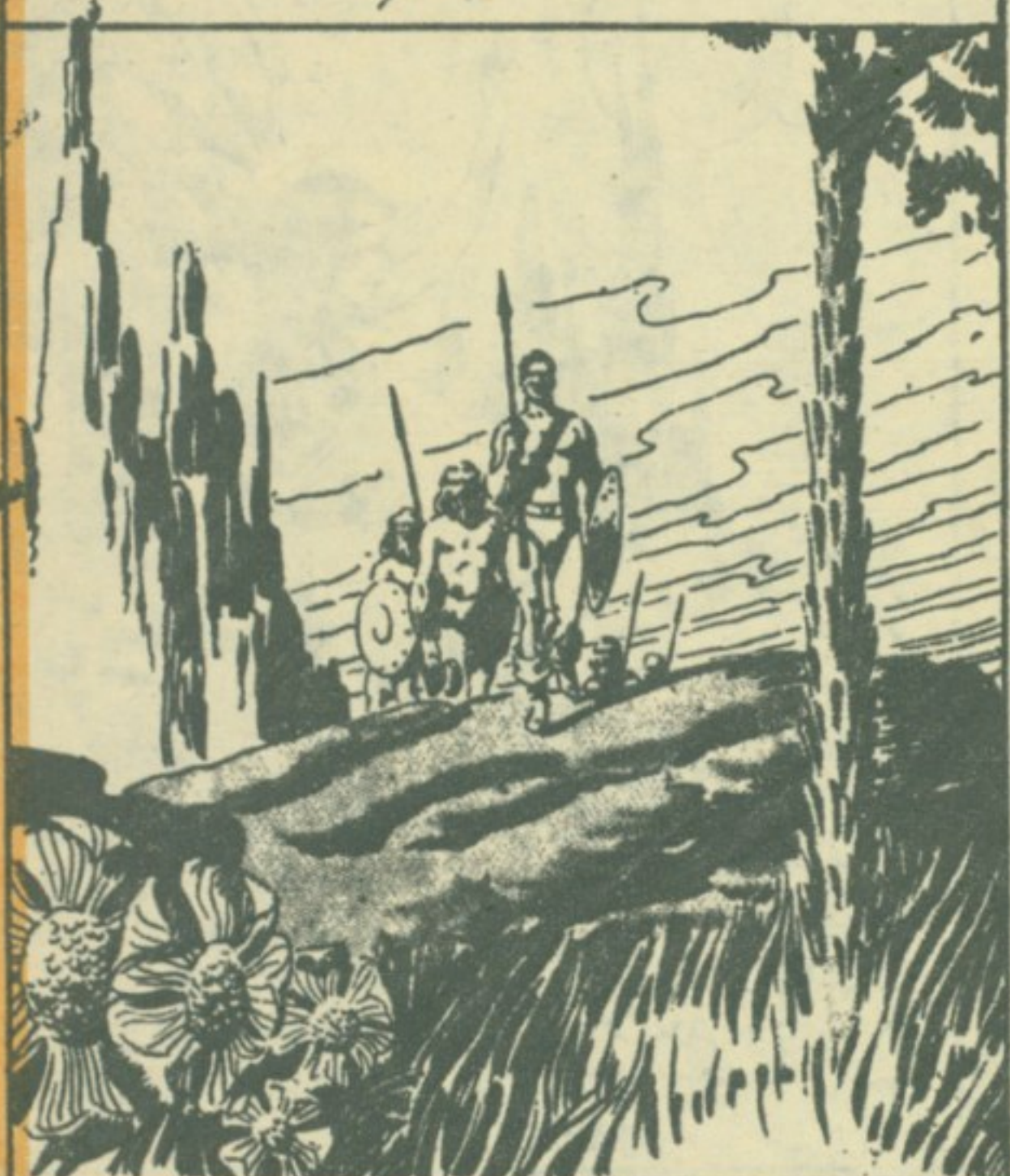

ТИ ЛОВИТИ МЕСО, МИ НЕ УБИТИ ТЕБЕ! ТИ НЕ ЛОВИТИ МЕСО, МИ УБИТИ ТЕБЕ И ЖЕНА!

ПОГЛАВИЦА ЈЕ ПРУЖИО ГОРДОНУ И ДЕЖИ МОГУЋНОСТ ДА СЕ СПАСУ.

У ПРАТЊИ ОШТРОЗУБИХ ЉУДИ
ГОРДОН МОРА ДА НАБАВЉА
МЕСО ЗА ЦЕЛО ПЛЕМЕ.

ОН ЈЕ
ОТКРИО
ТРАГ ЈЕД-
НОГ ВЕЛИ-
КОГ ТРИ-
ДЕНТАУ-
РУСА.

ИКИ ЗА ЊИМ...
ДОБАР ЗА ЈЕЛО!

НЕ! ГУАК
УБИТИ
НАС! НИКО
НЕ УБИТИ
ГУАК
КОПЉЕМ!
ГУАК
ВЕЛИКО!

С ДОЗВОЛОМ
ПОГЛАВИЦЕ,
ГОРДОН ЈЕ НА-
РЕДИО ДА ОШТРО-
ЗУБИ СЕКУ ГРАНЕ
И ЛИЈАНЕ...

САДА МИ ДАЈ-
ТЕ НАЈБРЖЕГ
ТРКАЧА! ОН
ТРЕБА ДА НАМА-
МИ ГУАКА У КЛОП-
КУ КОЈУ СМО МУ
ПРИПРЕМИЛИ!

ПРОШЛО ЈЕ ПОЛА ЧАСА, ИЗНЕ-
НАДА, ТРКАЧ СЕ, САВ ПРЕС-
ТРАВЉЕН, СЈУРИО СА ВРХА
БРЕГА.

ПО-
МОК!
ГУ-
АК!

ЉАД ЈЕ ЧУДОВИШТЕ ДОДИР-
НУЛО ЛИЈАНУ РАЗАПЕТУ
ПРЕКО СТАЗЕ, ГОРДОН ЈЕ
ПРЕСЕКАО КОНОПАЦ КОЈИМ

ЈЕ БИО ЗА-
ТЕГНУТ ЛУК,
И СТРЕЛА
СЕ ЗАБОЛА
ДУБОКО У
ТЕЛО ЗВЕ-
РИ.

ЈУРВОЖЕДНИ ГУАК ЛЕЖИ МРТАВ.

МИ ЈЕС-
ТИ ГУ-
АК! ТИ
ДОБРО
ЛОВИ-
ТИ!

ХВАЛА, ПОГЛАВИЦО!
А САДА ТРЕБА ДА
ОДРЖИШ РЕЧ КОЈУ
СИ ДАО
ДЕЈЛ И
МЕНИ!

АЛИ, ДОК СУ ОШТРОЗУБИ КА-
САПИЛИ УЛОВЉЕНУ ЖИВО-
ТИЊУ, ПОЈАВИЛА СЕ ЖЕНКА
ГУАКА...

АЈ!
ГУАК!
СВИ БЕ-
ЖАТИ!

ДОК СУ ОШТРОЗУБИ БЕ-
ЖАЛИ НА СВЕ СТРАНЕ,
ГОРДОН ЈЕ УЗЕО
СЕКИРУ И ПОПЕО
СЕ НА ДРВО.

ЋАД СЕ ЋИНОВСКА ЖИВО-
ТИЊА НАШЛА ПОД ЊИМ,
ГОРДОН ЈЕ
СТЕГАО
ЗУБЕ
И СКО-
ЧИО...

СНАЖНО ЗАМАХНУВШИ СЕ-
КИРОМ, ПОГОДИО ЈЕ ГУАКА У
ЈЕДИНУ РАЊИВУ
ТАЧКУ; ИЗМЕЂУ
ОЧИЈУ.

ПОСЛЕ ДУГОГ, БРИЖНОГ ЧЕКА-
ЊА, ДЕЈЛ ЈЕ СВА СРЕКНА,
УГЛЕДАЛА ГОРДОНА И ОШТРО-
ЗУБЕ КАКО СЕ ВРАЋАЈУ НАТО-
ВАРЕНИ АРАГОЦЕНИМ
МЕСОМ...

НЕ ЖЕЛИМ ВИШЕ ДА БУ-
ДЕМ ЗАРОБЉЕНИК! МО-
РАМ ПОКУШАТИ НЕШТО!
САЧЕКАЈУ
САМО ДА СЕ
ОНИ НАЈЕ-
ДУ!

МОЛИМ ТЕ, ОЛА-
ШЕ, НЕ ИЗЛАЖИ
ЖИВОТ ОПАС-
НОСТИ!

ПОГЛАВИЦА ЈЕ ПРИРЕДИО
ГОЗБУ И НУДИ ЗАРОБЉЕНИ-
ЦИМА ДА ПИЈУ.

ОВО БУС-
КА! ТЕБИ
СЕ ДОПА-
СТИ!

НЕ, ХВА-
ЛА! ПИЈ-
ТЕ ВИ!

ЋАД ЈЕ ПИЊЕ УХВАТИЛО ЛУ-
ДЕ, ГОРДОН ЈЕ СТУПИО ПРЕД
ЊИХ...

ОШТРОЗУ-
БИ! ЖЕЛИ-
ТЕ ЛИ ДА
ОВАКВЕ
ГОЗВЕ
ИМАТЕ
СВАКИ
ДАН? ОН-
ДА МЕ ИЗ-
БЕРИТЕ
ЗА ПОГЛА-
ВИЦУ!

ГОР-
ДОН!

ГОРДОН
ПОГЛАВИЦА!

ВЕЛИКИ
ЛОВАЦ!

ГОР-
ДОН!

НЕ! ЈА
ПОГЛА-
ВИЦА!
ЈА
УБИТИ
ТЕ-
БЕ!

ЧЕКАЈТЕ! ПОГЛА-
ВИЦА УЗМЕ МАЉ!
ГОРДОН УЗМЕ
МАЉ! КО ПО-
БЕДИ БИЊЕ
ПОГЛАВИ-
ЦА!

ЈА СЕ
СЛАЖЕМ,
СТАРИ!
ДА
ПОЧНЕ-
МО!

С'ВЕ ЈЕ СПРЕМНО. ОШТРО-
ЗУБИ СУ САГЛАСНИ ДА
ОДЛУЧИ ЗАКОН ЈАЧЕГ...

НИШТА
НЕ
БРИНИ,
ДЕЖ!

МОРАШ
ПОБЕДИТИ,
ДРАГИ!
МОРАШ!

ЈА УБИТИ
ЊЕГА, ГРБАВИ!
ЈА ДОБРО РУ-
КОВАТИ МА-
ЉЕМ!

ГОРДОН ЈЕ ОДБИО ПРВИ УДАРАЦ,
АЛИ СЕ ДРШКА ЊЕГОВОГ МАЉА
СЛОМИЛА. ДЕЖА ЈЕ КРИКНУЛА.

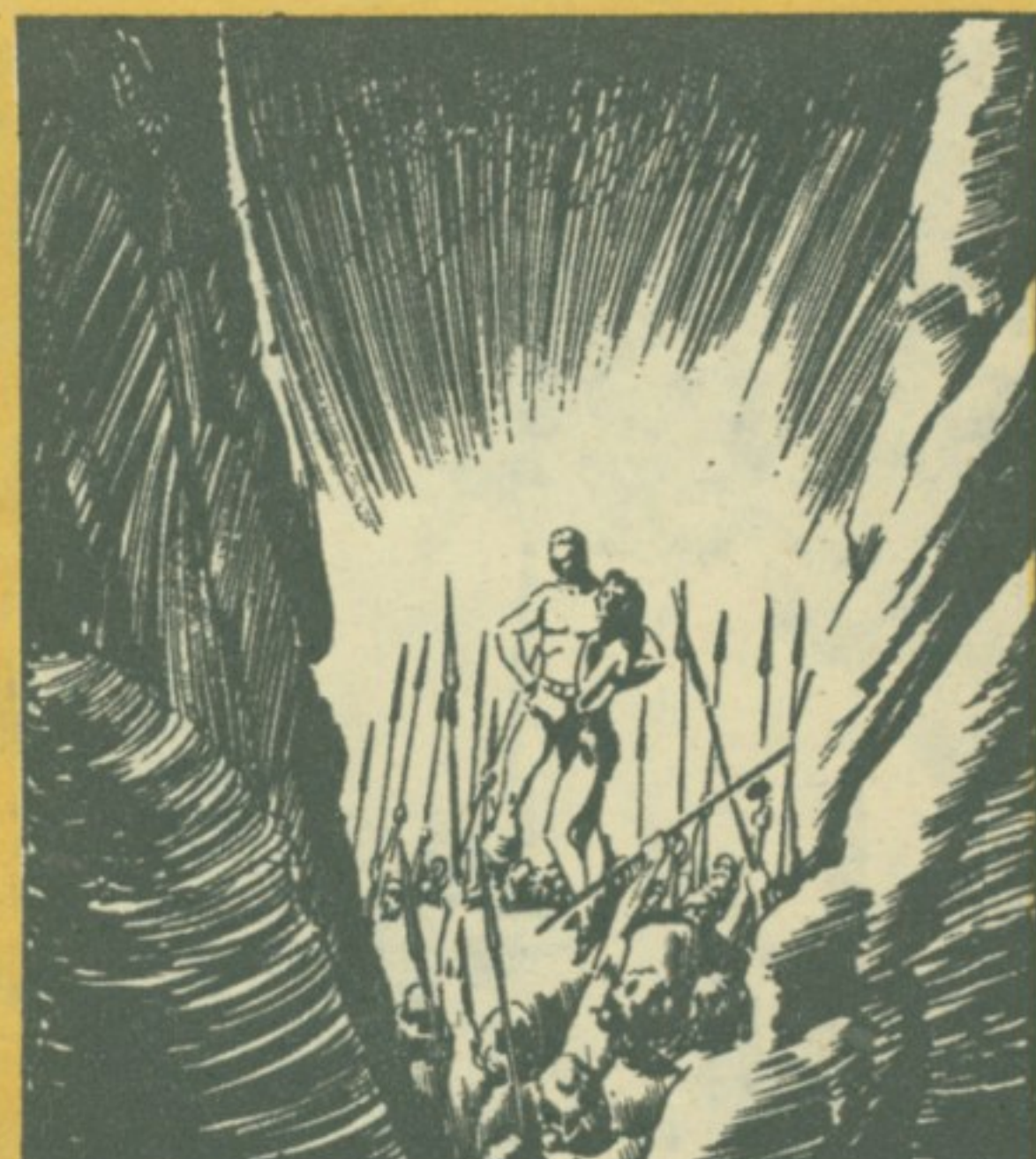
ТВОЈ ЧОВЕК
ПОГИНУТИ! ЈА МУ
ДАО ПРЕСЕЧЕНУ
ДРШКУ! АХ! АХ!

ПОГЛАВИЦА ЈЕ ДИГАО МАЉ ДА
ДОКРАЈЧИ ЧОВЕКА СА ЗЕМЉЕ,
АЛИ ГОРДОН СЕ БАЦИО НА ЊЕГА.

СТРАШАН УДАРАЦ ДЕСНИЦОМ
ПОГЛАВИЦА ЈЕ ПОГЛАВИЦУ У
ВИЛИЦУ И ОН СЕ СРУ-
ШИО.

ОШТРОЗУБИ СУ ГРОМОГЛАС-
НИМ ПОВИЦИМА ПОЗДРАВИЛИ
СВОГ НОВОГ ПОГЛАВИ-
ЦУ.

ПОСЛЕ УСТОЛИЧЕЊА, ОШТРОЗУБИ СУ ДОВЕЛИ БИВШЕГ
ПОГЛАВИЦУ И ГРБАВОГ ДА ИМ ГОРДОН ПРЕСУДИ.

НОВИ ПОГЛАВИЦА УВЕК УБИТИ
СТАРОГ ПОГЛАВИЦУ! ТИ УБИ-
ТИ ЊЕГА? ГРБАВИ БИТИ
ЛОШ ВРАЧ! ТИ
УБИТИ
И ГРБА-
ВОГ?

ГРБАВИ ЗАСЛУ-
ЖУЈЕ ДА БУДЕ
КАЖЊЕН,
АЛИ...

... ЈА ЖЕЛИМ ДА СВИ
ОШТРОЗУБИ БУДУ ПРИ-
ЈАТЕЉИ! ХОЋУ ДА ЖИ-
ВИТЕ У МИРУ И СЛОЗИ!
ТАКО ЊЕКАШЕ ПЛЕМЕ
ПОСТАТИ ВЕЛИКО И
МОЋНО! ПУСТИТЕ
ЗАРОБЉЕ-
НИКЕ!

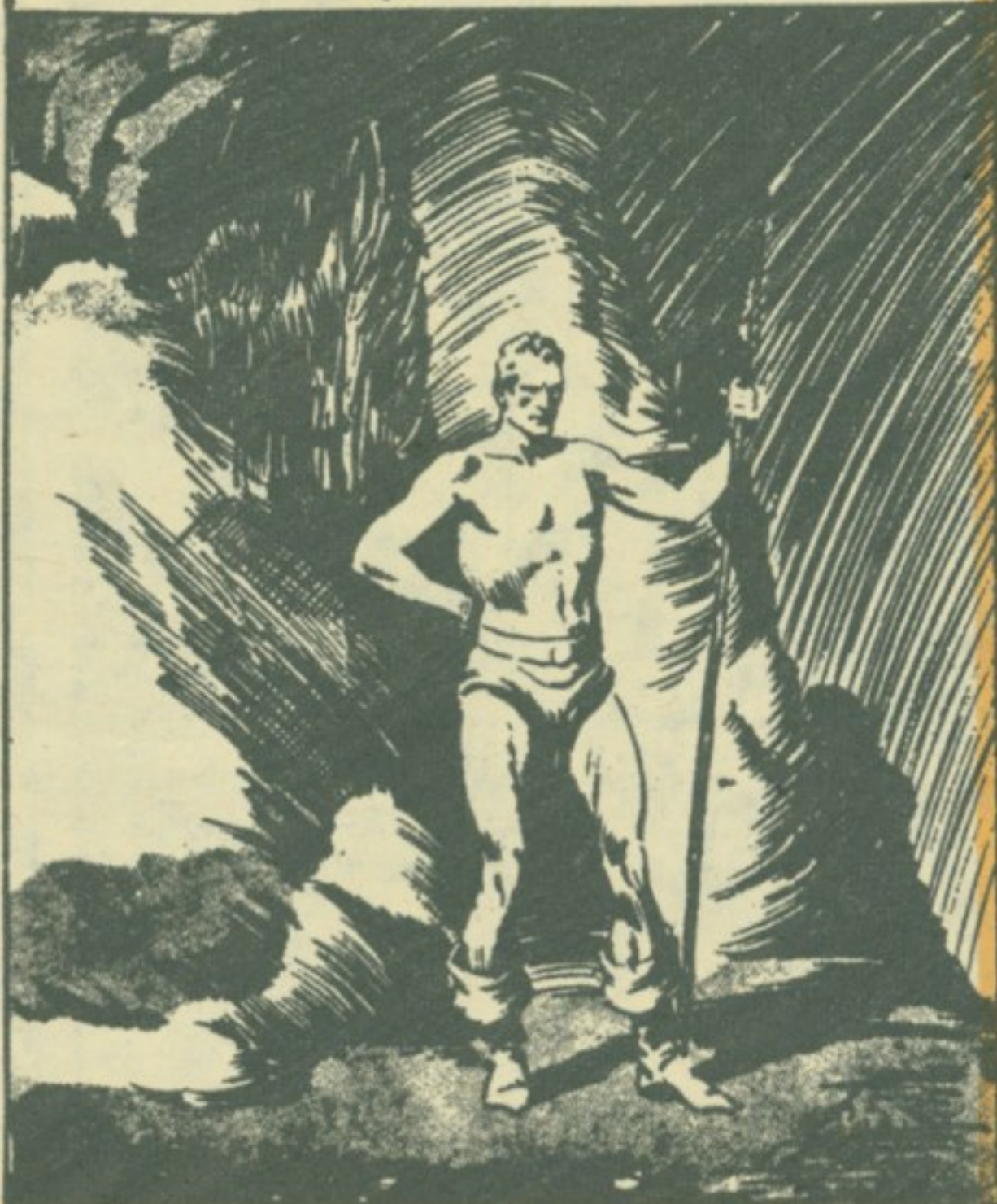
ДОК ОШТРОЗУБИ ПРОСЛАВЉАЈУ
КРАЈ ТИРАНСКЕ ВЛАДАВИНЕ БИВ-
ШЕГ ПОГЛАВИЦЕ, ОЛАШ И ДЕЈЛ СУ
СЕ ПОВУКЛИ У ПЕКИНУ ОБЛОЖЕНУ
КРЗНИМА.

СПАВАЈ СЛАТ-
КО, ЗЛАТО, И
НЕ БРИНИ!
ЈА КУБДЕТИ
НАД ТО-
БОМ!

ОХ, ОЛАШЕ, ТО-
ЛИКО ТЕ ВОЛИМ!

ГОРДОН СТРАЖАРИ ПРЕД ПЕ-
КИНОМ У КОЈОЈ СПАВА
ДЕЈЛ.

ПССТ... СВИ
СПАВАЈУ,
ГРЕБАВИ!
САД ЈЕ
НАШЕ
ВРЕМЕ!

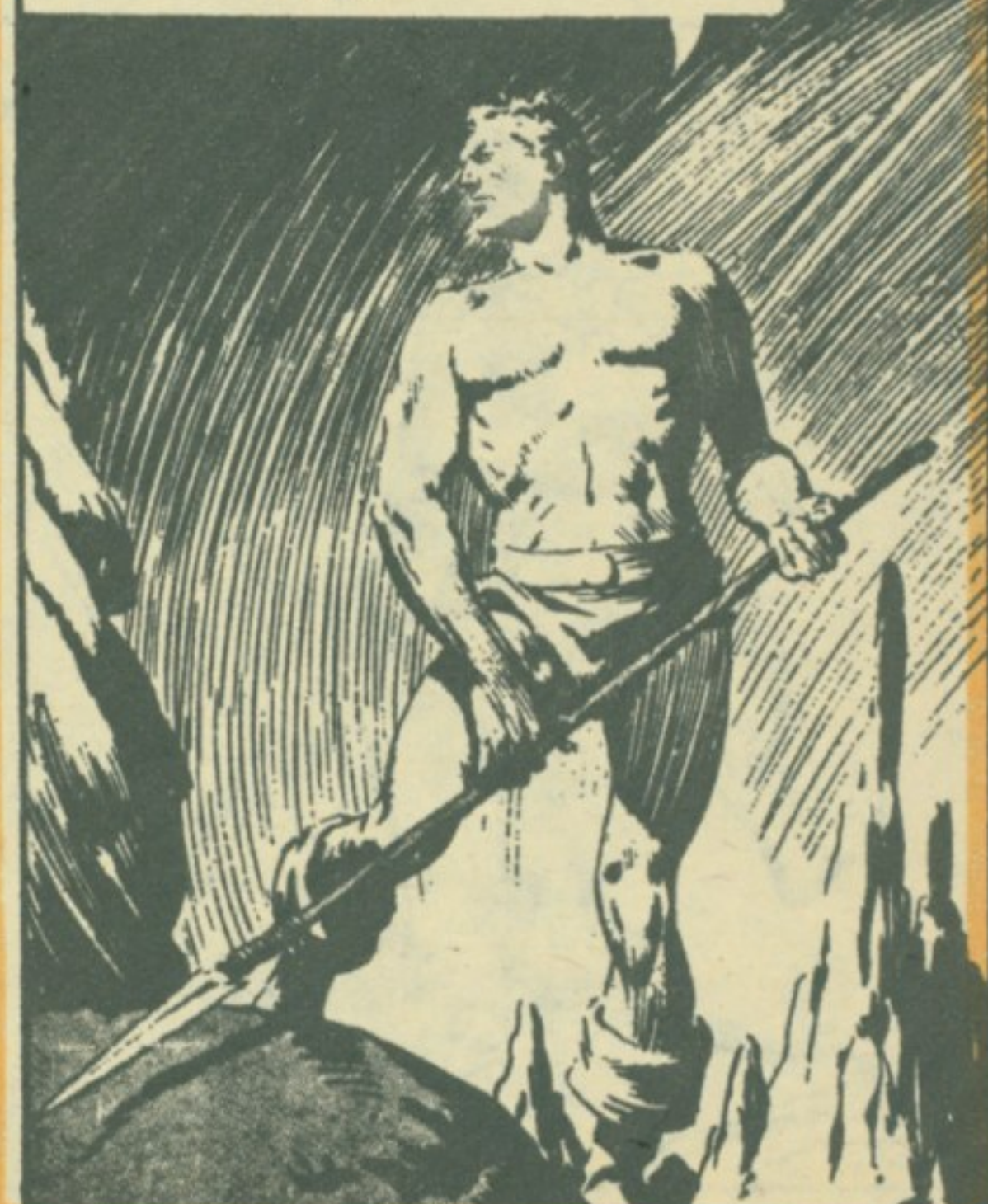
ЈА САМ СПРЕ-
МАН, ПОГЛА-
ВИЦО!

БИВШИ ПОГЛАВИЦА И ГРЕБАВИ,
С МАЉЕВИМА У РУКАМА, ПРИБ-
ЛИЖАВАЈУ СЕ ГОРДОНУ С ЛЕЂА.

ШТА ЈЕ ТО? НЕКО СЕ
ВАЈДА ПОМЕРА У
СНУ!

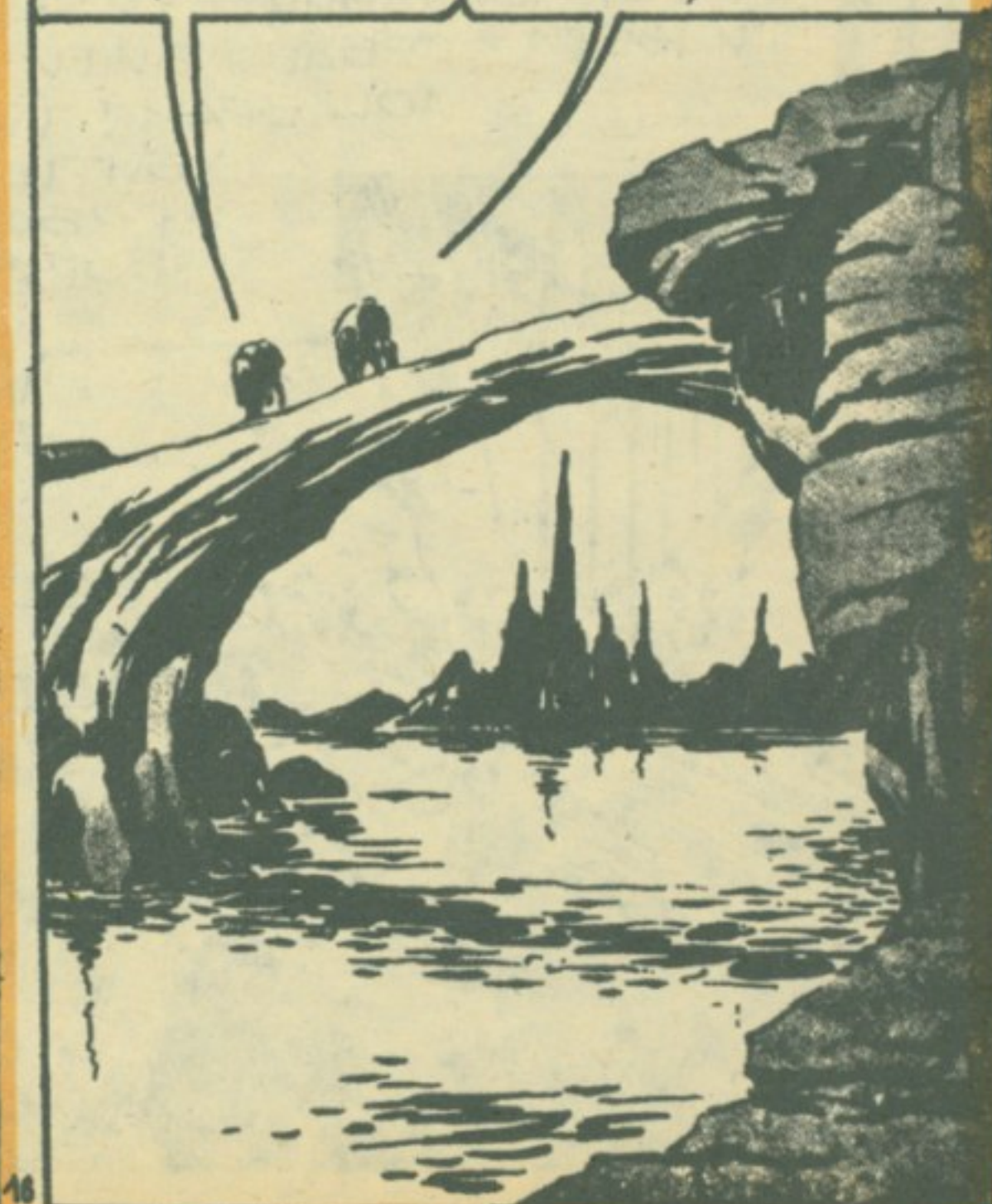
МАЉ СЕ СПУСТИО НА
ГОРДОНОВУ ГЛАВУ.

ЗА ТО ВРЕМЕ
ГРЕБАВИ ЈЕ
УДАРЦЕМ МАЉА ОНЕСВЕСТИО
ДЕЈЛ И ИЗНЕО ЈЕ ИЗ ПЕКИ-
НЕ.

МИ ПРОДАТИ
РОБОВЕ И
ДОБИТИ
ПУШКЕ!

ТИ МУДАР, ГР-
БАВИ! ЈА ОПЕТ
БИТИ ПОГЛА-
ВИЦА!

БИВШИ ПОГЛАВИЦА И ГРЕДВИ СПУШТАЈУ СЕ СА СВОЈИМ ЗА-РОВАЊЕНИЦИМА НИЗ РЕКУ, ДА БИ ФЛАША И ДЕЈЛ ПРОДАЛИ КАО РОБОВЕ.

ИЗНЕНАДА, БИВШИ ПОГЛАВИЦА ЈЕ УДАРИО ГРЕДВОГ ВЕСЛОМ ПО ГЛАВИ.

АХ! САД ЈА НЕ ДЕЛИТИ ОТКУП С ТОБОМ!

БЕДНИ ИЗДАЈНИЧЕ!

НЕКОЛИКО ЧАСОВА КАСНИЈЕ, БИВШИ ПОГЛАВИЦА ШАЉЕ БУЊЕМ ПОРУКУ. ЦЕЛА ШУМА ОДЗВАЊА...

НЕКИ ОШТРОЗУБИ ЈАВЉА ДА ИМА НА ПРОДАЈУ ДВА РОБА БЕЛЕ КОЖЕ!

ТО БИ МОГЛИ БИТИ ФЛАШ ГОРДОН И ДЕЈЛ, КАПЕТАНЕ ТРУНО!

НЕДАЛЕКО ОДАТЛЕ ЈЕДНА ОД БАРИНОВИХ ШУМСКИХ ПАТРОЛА СТАЛА ЈЕ И ОСЛУШКУЈЕ.

ЈА ПРОДАТИ РОБОВЕ! ЈА ХОЋУ ПУШКЕ!

ДОБРОДОШЛИ У БАРИНОВО ЦАРСТВО, ГОРДОНЕ! ШТА ДА РАДИМО СА ОВИМ ПРОДАВЦЕМ РОБОВА?

ПУСТИТЕ ГА! ЊЕГОВО ПЛЕМЕ ЊЕГА КАЗНИТИ!

ЈА САМ КАПЕТАН ТРУНО, КОМАНДАНТ ШУМСКИХ ТРУПА КРАЉА БАРИНА!

ОХ, ТАКО САМ СРЕЊНА!

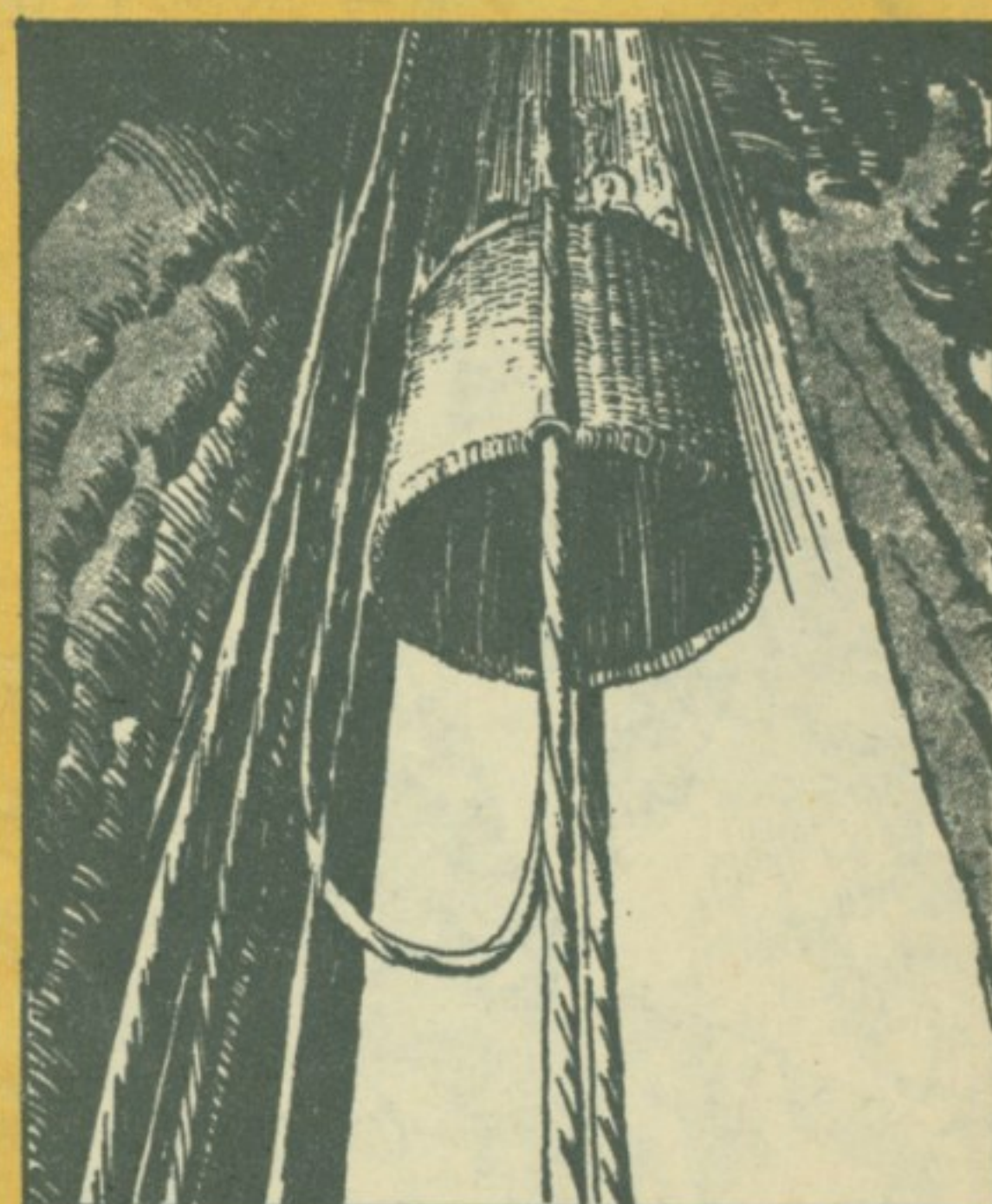
ТАКО СМО СРЕЊНИ!

КАПЕТАН ТРУНО ВОДИ ГОРДОНА И ДЕЈЛ КРОЗ ШУМУ ЧУДЕСНЕ ЛЕПОТЕ.

ВИ КАЖЕТЕ, КАПЕТАНЕ, ДА ЖИВИТЕ ИЗНАД ОВОГ ШИНОВСКОГ ДРВЕЌА! ЗАШТО?

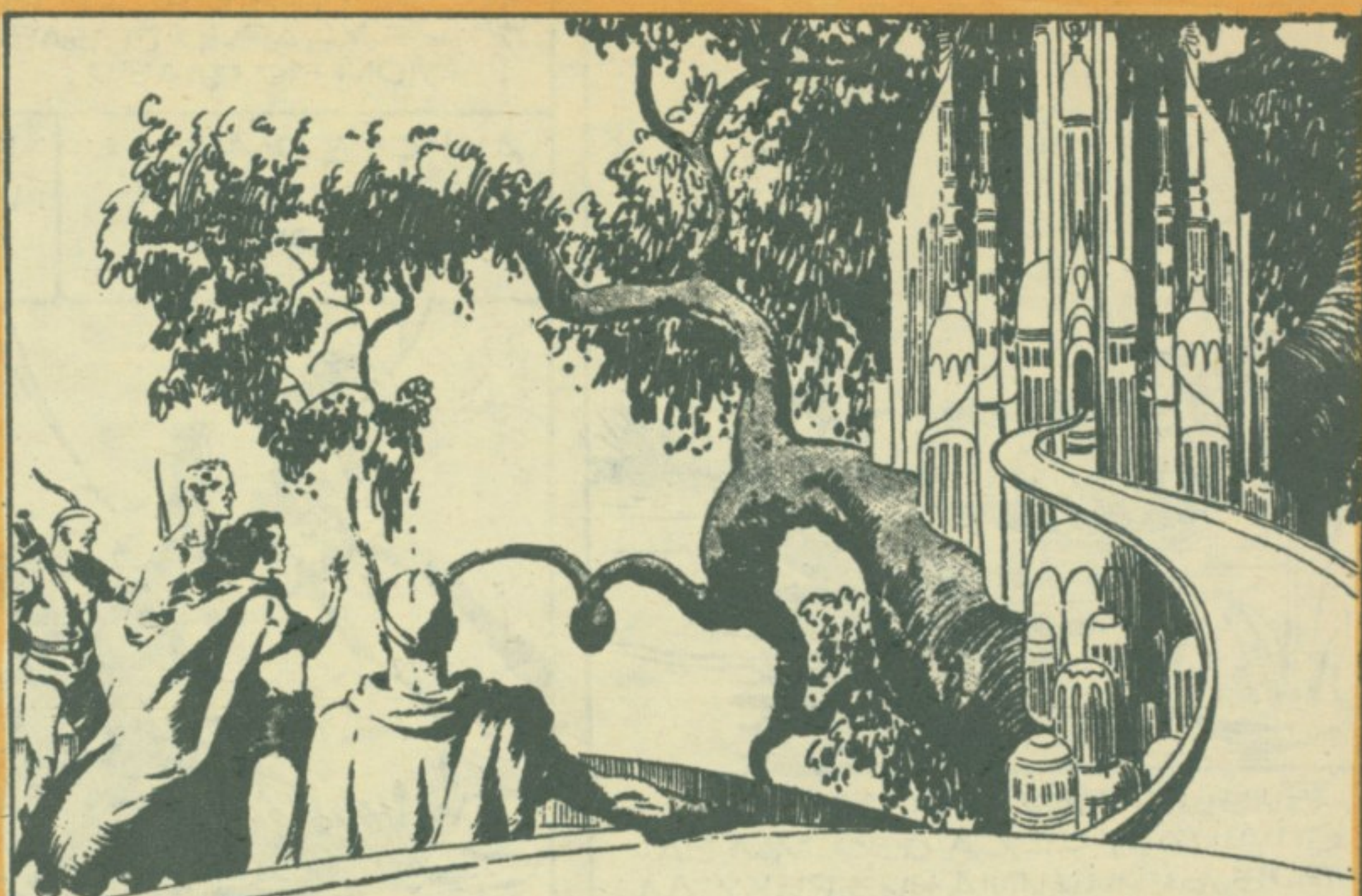
ЗАТО ШТО ЈЕ ШУМА ПУНА БИЉАКА-МЕСОЖДЕРА И ОГРОМНИХ КРВОУЖЕДНИХ ЖИВОТИЊА! СМРТ ВРЕБА НА СВАКОМ КОРАКУ! САМО НА ВРХОВИМА ДРВЕЌА ЈЕ СИГУРНО!

ЛИФТ НАЧИЊЕН ОД ЛИЈАНА ДИГАО ИХ ЈЕ У ВИС.

СТО МЕТРА ИЗНАД
ТЛА, СТУПИЛИ СУ НО-
ГОМ НАВЕЛИКУ
СУПЕРСТРАДУ,
ГЛАВНУ САОБ-
РАКАЗНИЦУ
ШУМСКОГ
ЦАРСТВА.

МАЛО КАСНИЈЕ, ГОРДОН И ДЕЈЛ СУ ЗАСТАЛИ ЗАДИВ-
ЉЕНИ. ИСПРЕД ЊИХ СЕ ДИЗАЛА ВЕЛИЧАЈУЋА ПАЛАТА
КРАЉА БАРИНА.

УЗ ЗВУКЕ ФАНФАРА, ГОРДОН
И ДЕЈЛ ПЕЊУ СЕ УЗ СТЕПЕ-
НИЦЕ КОЈЕ ВОДЕ У БАРИНОВУ
РЕЗИДЕНЦИЈУ.

ЕНО ДОБРОГ,
СТАРОГ БАРИ-
НА! НИМАЛО
СЕ НИЈЕ
ПРО-
МЕНИО!

ЕНО И
ДУРЕ! НЕ-
КАД ЈЕ
БИЛА
ЗАЉУБ-
ЉЕНА У
ТЕБЕ,
ФЛАШЕ!

СРЕЊИ СМО
ШТО ВАС ВИДИ-
МО! МИСЛИЛИ
СМО ДА СТЕ
МРТВИ!

ДОБРОДОШЛА
У ДРВОРИЈУ,
ДЕЈЛ! ВИДИМ
ДА ЈОШ ЧВРСТО
ДРЖИШ СВОГ
ЧОВЕКА!

НИШТА
НАМ СЕ
НЕ МОЖЕ
ДОГОДИ-
ТИ КАД
ИМАМО
ТАКВЕ
ПРИЈА-
ТЕЉЕ!

ДА, ДРА-
ГА! УПРКОС
ЈАКОЈ
КОНКУРЕН-
ЦИЈИ!

ДУРА, НЕ
МОЖЕШ ЗА-
МИСЛИТИ
КОЛИКО САМ
СРЕЊАН
ШТО САМ
ОВДЕ...
ХЕЈ!

ЗЛАТО, ТИ УВЕК
НАЛАЗИШ НАЈЛЕП-
ШЕ РЕЧИ! ЗАДОВО-
ЉНА САМ ШТО ТЕ
МОЈ ОТАЦ МИНГ
НИЈЕ УХВАТИО!
ДОБРОДОШАО ХИ-
ЉАДУ ПУТА...

КАКАВ СР-
ДАЧАН
СУСРЕТ!

ГОРДОНОВА ЗАСТАВА ЈЕ
ДИГНУТА ОДМАХ ПО-
РЕД БАРИНОВЕ.

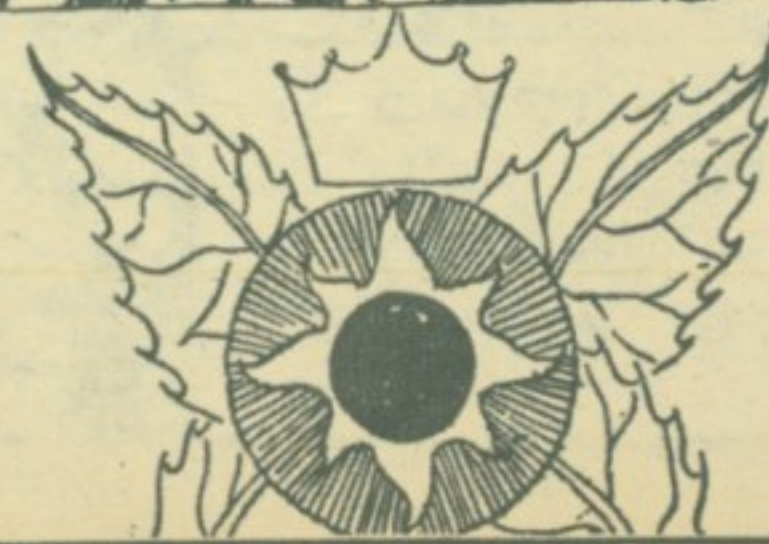

ПРИРЕЂЕН ЈЕ БАНКЕТ У САЛО-
НИМА ПАЛАТЕ...

...И ИМАЈТЕ НА УМУ, ДРАГИ МОЈИ
ПОДАНИЦИ, ДА НИКО ИЗВАН ОВОГ
ЦАРСТВА НЕ СМЕ ЗНАТИ ДА СУ ОНИ
ОВДЕ, ЈЕР БИ ИНАЧЕ МОГЛИ ПАС-
ТИ У РУКЕ ИМПЕРАТОРА МИНГА! СИ-
ГУРАН САМ ДА ЋЕТЕ ОВО ПОШТОВАТИ!

ЗАШТО СИ
ДОПУСТИО
ДА ТЕ ПО-
ЉУБИ?

ГОРДОН НЕ УСПЕВА ДА ЗАСПИТЕ ПРВЕ НОЌИ У БАРИНОВОЈ ПАЛАТИ.

КАКО ЈЕ ЛЕПО БИТИ ПОНОВО МЕЂУ ПРИЈАТЕЉИМА! КАКО ЈЕ ОВДЕ МИРНО... ХЕЈ, ШТА СЕ ТО ТАМО ДОГАЂА?

ГОРДОН ВИДИ КАКО СЕ НЕКО УВЛАЧИ КРОЗ ДУРИН ПРОЗОР...

УХВАТИВШИ СЕ ЗА ЈЕДНУ ЛИЈАНУ, ГОРДОН СЕ СПУСТИО НА БАЛКОН.

УГЛЕДАВШИ ГОРДОНА, ЛОПОВ ЈЕ СТАО ДА МОЛИ ЗА МИЛОСТ.

ОПРОСТИТЕ МИ! МОЈА ЖЕНА ЈЕ БОЛЕСНА, ТРЕБА МИ НОВАЦ! ОВО ЈЕ ПРВИ ПУТ ДА САМ УЧИНИО ОВАКО НЕШТО!

ЈЕ ЛИ ТО ИСТИНА? ОНДА ТЕ ПУШТАМ, АЛИ ДА СЕ ОВО ВИШЕ НЕ ПОНОВИ!

ШТА ЈЕ ТО? ОТКУДТИ, ФЛАШЕ, ОВДЕ?

ПРЕСРЕО САМ ЛОПОВА КОЈИ ЈЕ ХТЕО ДА ОДНЕСЕ ТВОЈ НАКИТ, АЛИ ЈЕ ПОБЕГАО!

НИШТА НИЈЕ БИЛО, ДЕЈЛ! САМО ЛОПОВ У ДУРИНОЈ СОБИ! ОТЕРАО САМ ГА!

ИЗГЛЕДА ДА ЈЕ ДУРИ ВЕОМА ПОТРЕБНА ТВОЈА ЗАШТИТА!

БУЉА ЈЕ ПРОБУДИЛА ДЕЈЛ...

ГОРДОН ЈЕ У БАРИНОВОМ СОБАРУ ПРЕПОЗНАО ЛОПОВА КОГА ЈЕ УХВАТИО ПРОШЛЕ НОЌИ...

НЕ БРИНИ, ПРИЈАТЕЉУ, ОНО СИНОК ЋЕ БИТИ ЗАБОРАВЉЕНО АКО ТИ ОДРЖИШ РЕЧ ДА ЋЕШ ОСТАТИ ПОШТЕН!

ЗОВЕМ СЕ ГРОМБО, ГОСПОДИНЕ! НИКАД НЕЋУ ЗАБОРАВИТИ ВАШУ ПЛЕМЕНИТОСТ!

КАКВА УЗБУДЉИВА НОЌ! ЛОПОВ У МОЈОЈ СОБИ! ФЛАШ ГА УМАЛО НИЈЕ УХВАТИО!

ТРЕБАЛО БИ ГА ПРОНАКИ!

НИЈЕ БИЛО НИШТА, АУРА! ЗАБОРАВИ ТО!

АЛИ, ДРАГИ, ОНА ТО, ИЗГЛЕДА, НЕ ЖЕЛИ ДА ЗАБОРАВИ!

ГРОМБО НЕ МОЖЕ ДА ВЕРУЈЕ ДА ЈЕ НЕКО У СТАЊУ ДА ДРЖИ ДАТУ РЕЧ.

НЕ СМЕМ МУ ВЕРОВАТИ!

Али, дејл је видела шта је он учинио.

Флаше, овај собар је ставио нешто у твоје јело!

Хајде, узми ти ову супу! Змијо! хтео си да ме отрујеш!

Немојте ме убити! Прецилићем вас!

Наређу да баце топ бедника са врха највишег дрвета! Зашто је хтео да те отрује, флаше?

То је онај синоћни лопов! Вероватно се бојао да ћу га пријавити! Немој га убити, барице! Довољно је да га бацимо у затвор!

Заиста га жалим!

А требало би да ти је захваљан, флаше, што си му спасао главу!

Освети-ћу се! Кунем се!

Громба су одвели у затвор...

Бесан, размишља иза решетака...

Морам наћи неки начин да изиђем одавде! Морам!

Ох, никад се нисам овако пријатно осећала, драги!

Лепша си него никада, дејл!

Окружени бариновом пажњом, Гордон и дејл су заборавили минуле опасности.

Лоше вести, флаше! Онај злоћинац, Громбо, побегао је, оставивши ову це-аули-цу!

"Нисте ме могли задржати! Осветићу се тиме што ћу обавестити мин-га да је Гордон жив! Громбо!"

Ох, флаше, треба га спречити!

Дат је знак за узбуну. Бари је издао хитна наређења својим официрима.

Вероватно ће кренути суперстрадом према граници! Поки ћемо за његовим трагом!

Морамо га ухватити, иначе...

Палата је одзвањала од возничких корака док су патроле одлазиле на све стране.

ГОЊЕНИ БЕГУНЦА, ГОРДОН И БАРИН СУ СТИГЛИ ДО СТРАЖАРСКОГ МЕСТА НА СУПЕР-СТРАДИ ИЗМЕЂУ ДРВЕКА.

АКО ГА ЈЕ ОВАЈ СТРАЖАР ПУСТИО ДА МИРНО ПРОЂЕ!

ХМ...ОВАТИШИ-НА МЕ ПЛАШИ!

СТРАЖАР ЈЕ ЖИВОТОМ ПЛАТИО СВОЈУ НЕПАЖЉУ!

ТЕЛО ЈЕ ЈОШ ТОПЛО, ФЛАШЕ! ГРОМБО НЕ МОЖЕ БИТИ ДАЛЕКО! РЕКИ ЂУ БУБЊАРУ ДА ТО ЈАВИ СВИМ ПАТРОЛАМА!

ГОЊЕНИ ЧОВЕК ТАКОЈЕ ОСЛУШКУЈЕ...

НАШЛИ СУ ОНОГ СТРАЖАРА! МОРАЋУ ДА БЕЖИМ ПРЕКО ДРВЕКА!

ГРОМБО НЕ ЗНА ДА СВАКИ ЊЕГОВ ПОКРЕТ ПОСМАТРАЈУ РОГАТИ ЛУДИ-МАЈМУНИ, СТРАХ И ТРЕПЕТ ШУМЕ.

МИЛОСТ! И ЈА МРЗИМ БАРИНОВЕ ЛУДЕ! ПОМОКИ ЂУ ВАМ ДА ЗАРОБИТЕ МНОГО ЊИХ! ОНИ САМО ШТО НИСУ СТИГЛИ!

ДОБРО... ПОКУШАЈМО!

ЗА ТО ВРЕМЕ ДЕЈЛ СЕ СПРЕМА ДА КРЕНЕ ЗА ГОРДОНОМ...

УПОЗОРАВАМ ВАС ДА ЈЕ ТО ОПАСНО! МОЛИМ ВАС, ОДУСТАНИТЕ!

НИЈЕ ВАЖНО, КАПЕТАНЕ ТРУНО! МОЈЕ МЕСТО ЈЕ ПОРЕД ФЛАША!

БИЋУ МАМАЦ! ДОК ОНИ БУДУ ЛОВИЛИ МЕНЕ, ВИ ИХ УБИЈАЈТЕ!

ДА, МИ УБИЈАТИ ЊИХ!

КАПЕТАНЕ, НЕКА БУБЊАР ОСТАНЕ ОВДЕ ДА ПОЗОВЕ ОСТАЛЕ! МИ ЂЕМО ОБЕЛЕЖАВАТИ СТАЗУ КОЈОМ СЕ КРЕЊЕМО!

КЛАДИМ СЕ ДА ЈЕ ГРОМБО ОДАВДЕ СКОЧИО ДОЛЕ! ПОГЛЕДАЈТЕ ОНУ СЛОМЉЕНУ ГРАНУ!

ГОРДОН И БАРИН СУ ОТКРИЛИ ТРАГ.

МАЛО КАСНИЈЕ, ДЕЈЛ СА ПРАТЊОМ СТИГЛА ЈЕ ДО БАРИНОВОГ БУБЊАРА.

ПОШЛИ СУ ЗА ГРОМБОМ У ЋУНГЛУ, КАПЕТАНЕ! АКО МИ ДОПУШТАТЕ ДА КАЖЕМ, ТО ЈЕ СУВИШЕ ОПАСНО ЗА ГОСПОДУ

ВЕК ЈЕ ОДЛУЧИЛА! НА КОЈУ СУ СТРАЊУ ПОШЛИ КРАЉ БАРИН И ГОРДОН?

У СРЦУ
ЏУНГЛЕ,
ЈЕДАН ОД
БАРИНОВИХ
ЉУДИ РА-
ДОСНО
ЈЕ УЗВИК-
НУО И ОДА-
ПЕО
СТРЕЛУ.

ГРОМБО ЈЕ ЗАУР-
ЛАО ОД УЖАСА
КАД СУ СТРЕЛЕ
СТАЛЕ ДА ФИЈУ-
ЧУ ОКО ЊЕГА...

НАЈЕД-
НОМ СА
ДРВЕКА СУ
ПОЧЕЛИ ДА
ПЉУШТЕ
ЉУДИ-МАЈМУНИ,
ЗАДОЈЕНИ ИС-
КОНСКОМ МРЖ-
ЊОМ ПРЕМА ЏИ-
ВИЛИЗОВАНИМ СТАНОВНИЦИМА ШУМЕ.

УПАВШИ У КЛОПКУ, ГОРДОН И ЊЕГОВИ ПРАТИОЦИ СЕ ОЧАЈ-
НИЧКИ БОРЕ ПРОТИВ БРОЈНО НАДМОЋНИЈИХ НАПАДАЧА.

ДЕЈЛ И КАПЕТАН ТРУНО ЧУ-
ЈУ ШУМ БИТКЕ ОДМАХ
ИСПРЕД ЊИХ.

ТО СУ
РОГАТИ
МАЈМУ-
НИ!

ОХ,
ПОЖУ-
РИ-
МО!

ЊИХ ЈЕ МНОГО!
МОРАМО СЕ ПО-
СЛУЖИТИ НЕ-
КОМ ВАРКОМ,
ДА ИХ ЗАПЛА-
ШИМО!

ПРВА ЧЕТА,
ЈУРИШ! ДРУ-
ГА И ТРЕКА
ЧЕТА,
ОПКОЛИТЕ
ИХ!

БЕЖИТЕ, БУ-
ДАЛЕ, ОП-
КОЉЕНИ
СМО!

АХ, ЈА ЗАРОБИО
КРАЉА БАРИ-
НА! ЈА
УБИ-
ТИ ЊЕГА!

ВАРИКА
ЈЕ УСПЕ-
ЛА. ГРОМ-
БО ПОЗИ-
ВА СВОЈЕ
МАЈМУНЕ.

СРЕКНА САМ ШТО
СМО ВАН ОПАСНО-
СТИ!

ДА, АЛИ ОДВУ-
КЛИ СУ БАРИ-
НА! ТРУНО, МО-
РАМО МУ ПРИТЕ-
КИ У ПОМОК
ПРЕ НЕГО ШТО
БУДЕ КАСНО!

ТО БИ БИ-
ЛО САМО-
УБИСТВО!
ПРЕДЛА-
ЖЕМ ДА
САЧЕКА-
МО ПО-
ЈАЧА-
ЊЕ!

САМО ДА
ИХ ШТО ПРЕ
ПРЕСЕ-
ЧЕМ!

ГОРДОНОВ ПЛАН ЈЕ ПОТПУНО
УСПЕО...

ЉУДИ-МАЈМУНИ СУ СЕ СТРО-
ПОШТАЛИ СА ВИСИНЕ ОД НЕ-
КОЛИКО СТОТИНА
МЕТАРА.

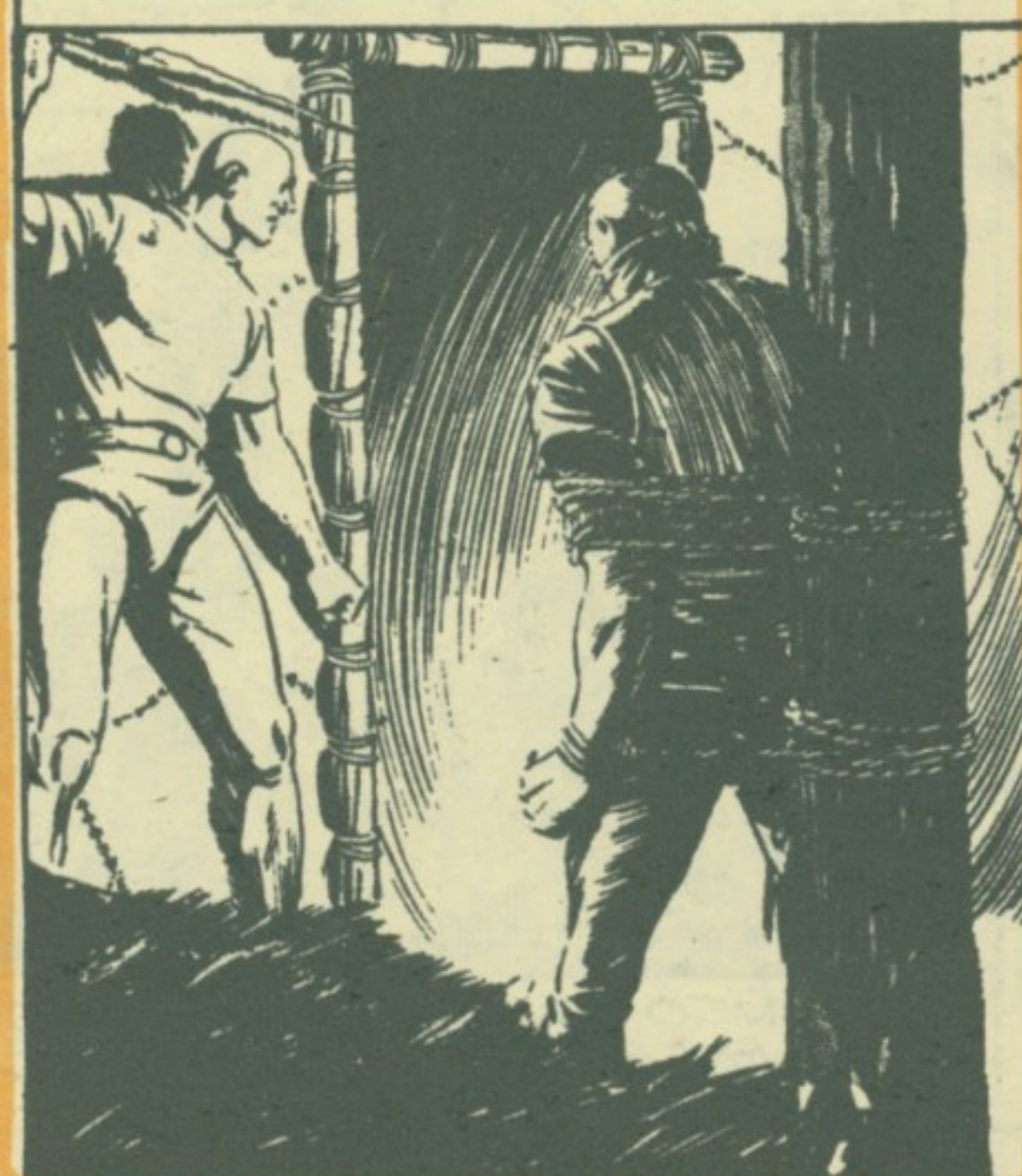
БАРИНЕ,
ОДГОВО-
РИ ГДЕ
СИ?

ЧУДНО ЈЕ
ДА МИ БАРИН
НЕ ОДГОВАРА!
НЕ ДОПАДА
МИ СЕ ОВО
МЕСТО! МО-
ГАМ БИТИ
ОПРЕ-
ЗАН!

ГОРДОН ЈЕ ПРОДРО У МАЈ-
МУНСКО СКРОВИШТЕ, ГДЕ
СЕ НАЛАЗИ ЗАРОБЉЕНИ
БАРИН.

ТАМО, ПОРЕД ВЕЗАНОГ
БАРИНА, ГРОМБО ЧЕКА
ДА СЕ ПОЈАВИ ГОРДОН.

БУДАЛА, НЕ
ЗНА ДА СВЕТ-
ЛОСТ ИЗ ТЕ
ПРОСТОРИЈЕ
БАЦА ЊЕГОВУ
СЕНИКУ НА ЗИД
ОД КОЈКА!
НЕПРИЈАТЕЉ
ЋЕ СЕ ИЗ-
НЕНАДИ-
ТИ!

САМО ЈЕДАН
ПОКРЕТ, ГРОМ-
БО, И ПРОБО-
ШКУ ТЕ! ПУС-
ТИ ТО КОПЉЕ
И ПОДАКО
КРЕНИ
ПРЕМА
ВРАТИ-
МА!

КОПЉЕ ЈЕ СА ЗВЕКЕТОМ
ПАЛО НА ПОД, АЛИ СЕ, ИСТО-
ВРЕМЕНО, ГРОМБО БАЦИО
НАПРЕД. ГОРДОНОВ МАЧ ЈЕ
ПРОБИО ЗИД САМО ДЕЛИК
СЕКУНДАЕ КАСНИЈЕ.

ЗАШТО ГА НИСИ ОДМАХ УБИО,
ФЛАШЕ? ОН ЈЕ ЧЕКАО ДА УБИ-
ЈЕ ТЕБЕ! ОСТАВИ МЕНЕ И
ТРИ ЗА ЊИМ!
АКО УСПЕ ДА
ПОБЕГНЕ, ЈАВИ-
ЋЕ МИНУ ГДЕ
СЕ ТИ НА-
ЛАЗИШ!

ТИ СИ МИ
ВАЖНИЈИ,
БАРИНЕ!
НИСАМ ГА
МОГАО УБИ-
ТИ ТАКО
ХЛАДНОКР-
ВНО! А НИ-
САМ ЗНАО
ДА ПОСТОЈИ
ДРУГИ ИЗ-
ЛАЗ ИЗ
ОВЕ
ЗГРА-
ДЕ!

КРАЈ ЕПИЗОДЕ

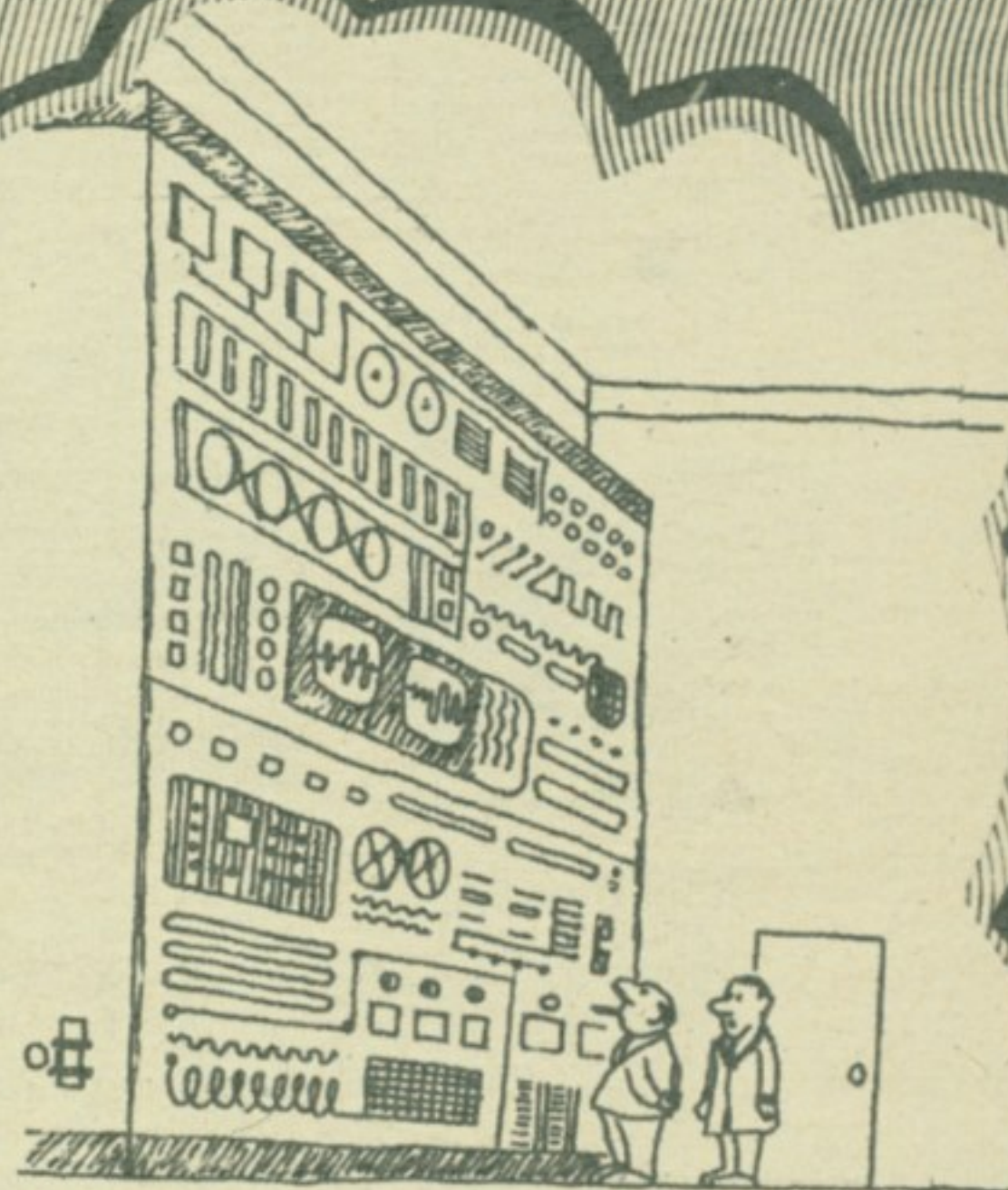
хумор

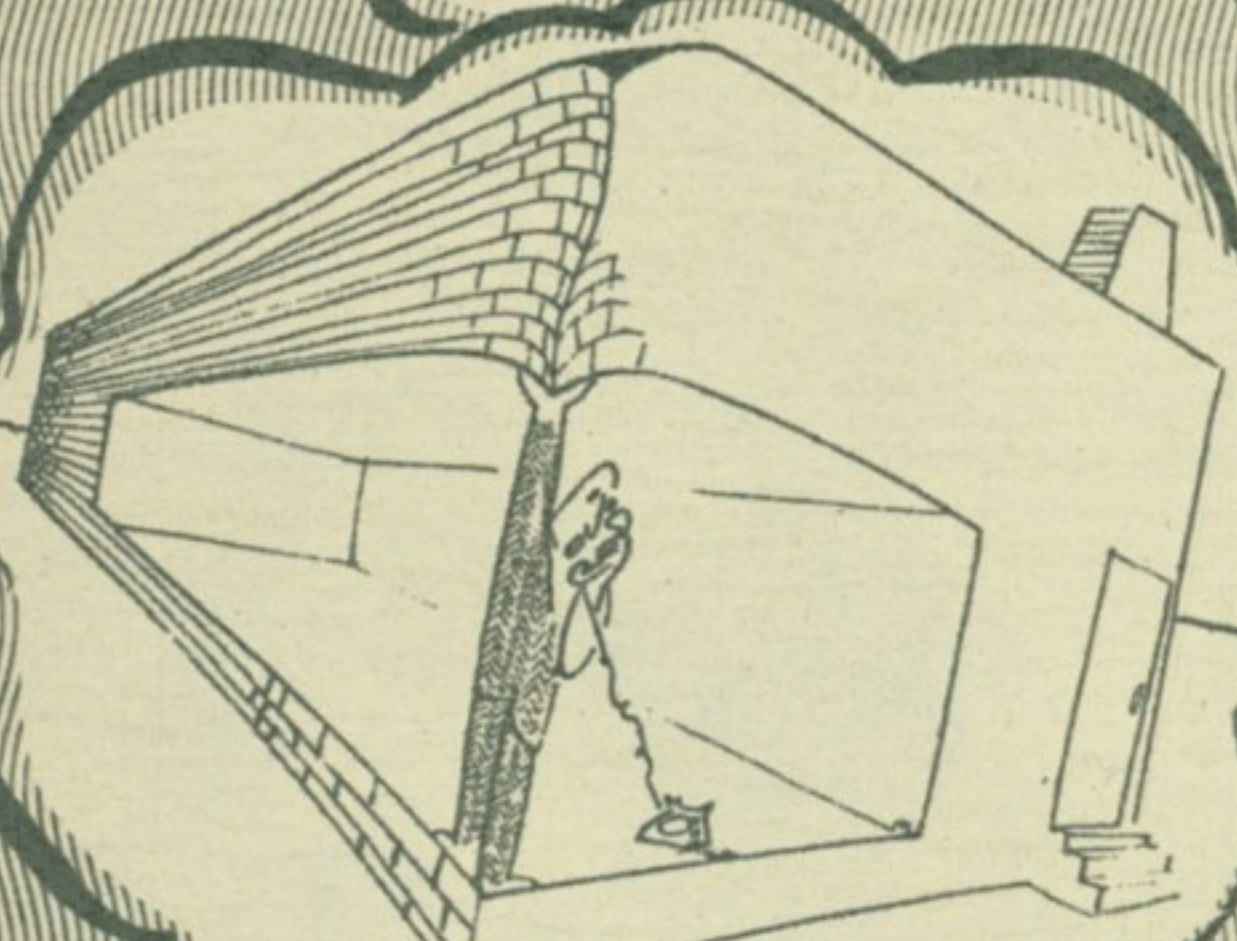
— Мама, треба ли да оперем и црне плочице?

— Ово је једино место које је остало слободно!

— Не могу овде да је попра-
вим, мораћемо да је однесемо
у радњу!

— Говорим ли са архитектом?

— А онда ми је, изненада, по-
нестало инспирације!

— Где сте? Не сећам се да ли
сте рекли да идете у биоскоп
или у позориште...

— На жалост, немамо довољ-
но персонала...

— Ови нас не схватају оз-
биљно!

— Жао ми је, печурке су нам
управо нестале...

— Кажите ми отворено, док-
торе, колико ми још остаје —
70, 80, 90 година?

ДОЖИВЉАЈИ ИБЕНТУПА

ПРИПЕКЛО ЈЕ ЈУНСКО СУНЦЕ...

УХ, ШТО ЈЕ ВРУЋИНА, ЈЕДВА ЧЕКАМ ДА СКИНЕМ ОВУ ЈУГОЕКСПОРТОВУ БУНДУ!

СЕСТРО ЦИЦООО!

ЦИЦО ПРАЗИЛУКОВИЦО!

ЦИЦО ПРАЗИЛУКОВИЦО!

ИЗГЛЕДА ДА НИЈЕ КОД КУКЕ!

ПОШТО СУ СЕ ПРЕСВУКЛИ...

ХМ! ДОК ЧЕКАМО ЦИЦУ МОГАО БИХ ДА НАУЧИМ ДА МНОЖИМ СА 5!

ТО ЈЕ ВРЛО ПРОСТО. СВАКИ РЕЗУЛТАТ СЕ ЗАВРШАВА СА 5 ИЛИ СА 0.

СВАКИ СЛЕДЕЋИ РЕЗУЛТАТ СЕ ДОБИЈА ТАКО ШТО СЕ ПРЕТХОДНОМ ДОДА 5. ПОГЛЕДАЈ ОВУ ТАБЛИЦУ И СВЕ ЋЕ ТИ БИТИ ЈАСНО!

$5 \times 1 = 5$	$5 \times 6 = 30$
$5 \times 2 = 10$	$5 \times 7 = 35$
$5 \times 3 = 15$	$5 \times 8 = 40$
$5 \times 4 = 20$	$5 \times 9 = 45$
$5 \times 5 = 25$	$5 \times 10 = 50$

СТВАРНО ЈЕ ЛАКО!

ОДЈЕДНОМ...

ИКС ИПСИЛОНЕ, ВИДИ... ГОЛУБ ПИСМОШКА!

ИКС ИПСИЛОН ЈЕ ОТВОРИО ПИСМО...

ДРАГИ БРАТЕ,
ОДМАХ ДОБИ С
МУСОМ У
ПАЛАТУ НЕ-
ГОВИХ РО-
ДИТЕЉА

ВОЛИ ВАС
ВАША
ЦИЦА
ПРАЗИЛУКОВИЦА

ДА ПОЖУРИМО, МОЖДА ЈЕ ХИТНО!

ЧАРОВНА БРЕЗОВА ГРАНА ВРАТИЛА ИХ ЈЕ У МУСИНУ ДОМОВИНУ...

Ч. БАКЕНХОВЕН

В. ЛИКАР

ШТА СЕ ДЕСИЛО?!

НИШТА, ОСИМ ШТО ЈЕ ДАНАС РОЂЕНДАН ТВОЈЕ МАМЕ!

АУХ, УМАЛО ДА ЗАБОРАВИМ!

КИРИ-БА, КИРИ-БУ, ПАРКИРАЈ СЕ НЕГДЕ ТУ!

ДОКЛЕ ЋЕ ДА МЕ МУВАЈУ?

УМЕСТО РОЂЕНДАНСКЕ ПЕСМИЦЕ ОДРЕЧИТО-ВАКУ ЈОЈ ТАБЛИЦУ МНОЖЕЊА!

ТАТА! МАМА!

КЛАЊАМО СЕ!

3-3-3!

СИНЕ НАШ!

УСЛЕДИО ЈЕ РАДОСТАН СУСРЕТ...

СКУПИТЕ ХРАБРОСТ ПА ЧИТАЈТЕ!

ЛИЛИ

Енглези се нису увек правили Енглези, нису увек хладни, прибра-ни, одмерени и срачунати. Доказ су ови текстови позајмљени из њихових „Илустрованих полицијских новости“. Наслови и цртежи су пренесени онакви какви су штампани пре 100 година, тачније 1870. године, у енглеском Лондону, у енглеској Енглеској.

Какво време је време у коме излазе „Илустроване полицијске новости“ које ћемо скраћено звати ИПН?

То је време Викторије, краљице Енглеске и императорске Индије, названо Викторијина ера.

Сама краљица, која је саму себе звала Она, осим што је родила деветоро деце, била је незанимљива. О њој је кружила прича да добија много новаца само зато што носи круну на глави.

За финије грађане Енглеске, за енглеску мањину, њена ера била је време ситости, благостања, самозадовољства, уредности, финоће и чипке.

Ти Енглези, нови буржуји, пошто су нашли раднике да раде за њих, могли су да буду фини и да у

салонима свирају тијано на пијано и виолину, поред отворених прозора, да их види свет.

Затим су крадомице излазиле за-кукуљени у огртаче и капуљаче, кришом куповали ИПН пуне смртних загрљаја, живих буктиња, по-крадених костура, голицања од којих се луди...

Тако су фини Енглези учинили да „Илустроване полицијске новости“ имају највише читалаца у Енглеској, да се штампају и доштампавају. Дакле, хладним Енглезима није било доста ужаса и страве.

Не зна се да ли је и краљица читала ИПН, али је сигурно да је плашила своје дворјане, министре и генерале и произвођила страву и ужас тако рећи за по кући.

ДРЕСЕР ПРОТИВ МАЧАКА

Из Париза нам је стигла вест о једном свирепом досетљивом циркузанеру којем је пала на ум мисао да приказује тачку о дресури тигрова-лилипутанаца. Набавио је четири мачке чија тела обоји најпре наранџастом бојом па преко ње удари им црне пруге не би ли што више личиле на тигрове, а затим унајми једног дечака који је, одевен у тесан костим, имао да изиграва дресера животиња.

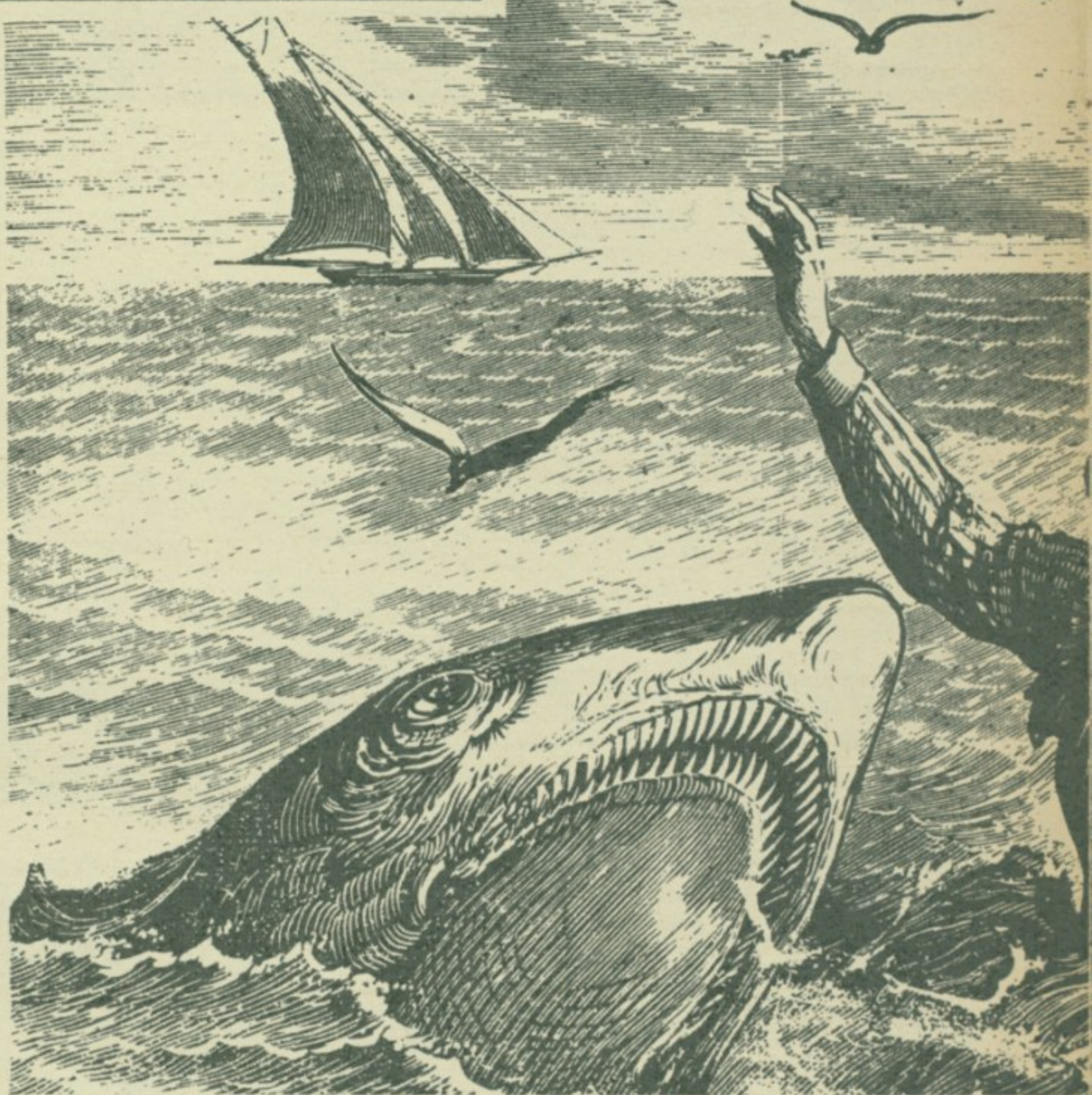
Пре но што ће се пред публиком појавити, дечак беше затворен у кавез с мачкама и подучен да их на потпуну покорност натера триковима разним и стројим кажњавањем. Али, ако је сироти мали „краљ тигрова“ био наоружан бичем, четири „лилипутанска тигра“ природа беше обдарила оштрим канцама. На дан прве представе набеђени тигрови беху већ толико кажњавањем измучени да пред очима публике целе насрнуше на дечака и стадоше да га кидају канцама и зубима да се могло и најгоре догодити да он најзад не успе из кавеза побећи. Вриштећи из свег гласа он, гоњен газдом својим, истрча на улицу. Тамо се у ствар умеша полиција и суд ће, сумње не може бити, имати шта да каже варварском циркузанеру и сопственику лажних тигрова лилипутанских.

Тек што су се приче о случају овом слегле, стиже вест о веома узнемиравајућем несрећном случају који се догодио двојници

дресера дивљих животиња у Француској.

У граду Авру извесни Бидел, назван „краљ лавова“ једва је избегао страшној смрти. Обичај овог дресера беше да уђе у кавез са зверовима дивљим носећи са собом једну овцу коју, захваљујући ауторитету поменутог Бидела, страшни становници кавеза не усуђаваху се да мрцваре. Недавно је тако Бидел поново ушао у кавез и једној лавици на леђа ставио невину овцу — подвиг који је он често без лоших последица изводио. Чим он то учини кад ли један огроман лав на овцу скочи заривши зубе своје у тело њено. Комешање и паника настадоше међу публиком, али присебни Бидел крочи напред и тешком батином нанесе тако страхан ударац лаву, и то преко разјапљених чељусти његових, да звер сместа испусти жртву своју, која тужно блејаше, и леже пред ноге господара свога. Али, крв што се цедијаше из рањене овце беше више но што дивља природа звери могаће да издржи.

Остали становници кавеза стадоше у глас да урличу и показујући зубе насрнуше на Бидела иако овоме у помоћ похита и други дресер Вилијем Нај. Храбри Бидел отера најпре првог лава, оног што на њега беше скочио, у други кавез, затим проби себи пут између осталих звери и тек пошто спасе рањену овцу напусти кавез.

СТРАХОТНА АВАНТУРА С АЈКУЛОМ

Домороци Рокевеја веома се забављаху недавно посматрајући поступке једне групе што из близине Њујорка дође да се на њиховој обали и плажи разним воденим спортовима бави. У време када се догађај о коме писати намеравамо збои, читава група, што се састојаше од више особа слабијег пола и неколико господе, беше један чамац унајмила и кренула рибе да пеца. Намера им беше да се на обалу врате с читавим товаром плаве рибе и тиме изненаде најстарије становнике краја овога. Али, као што ће реченице што следе показати, пецање се могло и трагично завршити.

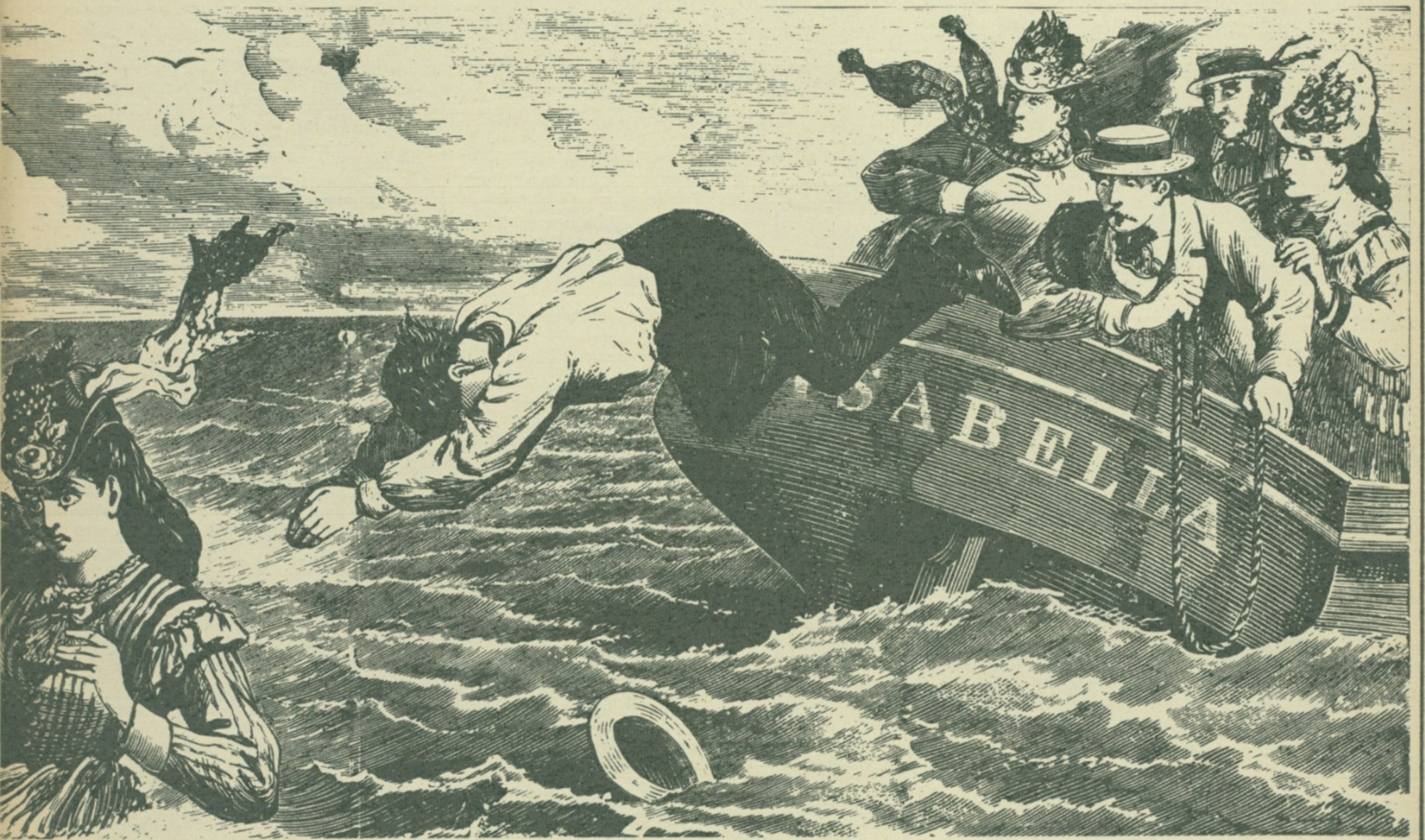
После дугог и стрпљивог чекања да риба загризе, једна од госпои из групе осети нешто на удици својој. Вукла је јако и ускоро се показала удица и на њој једна велика риба.

У разумљивом узбуђењу девојка покушаваше да привуче рибу и у тим напорима својим

у воду паде. Узбуђење се сад претвори у стрпњу која појавом једне ајкуле што према девојци крену израсте у прави страх. Талас ужаса проструја кроз све што се у чаmvcу налажаху. Жене вриснуше а мушкарци победеше од страве. Опасност постаде неизбежна: ајкула се приближаваше жртви својој. Ни један се тренутак више није смео изгубити. Један младић, за кога женска персона што се у води налазаше беше верена, скочи у море да је спасе, ако то могуће буде, а ако не да заједно с њом са света овог нестане. Један од мушкараца у чаmvcу који у поседу једног револвера беше, имађаше толико присуства духа да опали на чудовиште с перајима које одмах утече. У међувремену младић већ беше успео да до изабранице своје стигне и у наручје је зграби и ускоро обоје беху увучени у чамац рукама пријатеља и другова својих.

ПУТАНСКИ ТИГРОВИ

СУСРЕТ С ОРЛОМ

О избављању из канџи једног орла, које се може назвати највећим чудом, пишу многи француски листови. Нека деца играху се у подножју Планине св. Готхарда када наједном дуги крик из њихових танких прла узнемири једног дрводељу који излете из колибе своје, са секирицом у руци, и на ужас свој спази како једног дечака, између три и четири године старости, односи један орао. Прождрљива птица као да имађаше извесних тешкоћа да се с пленом својим у ваздуху вине. Дрводеља паде у очајање али ипак брзим и бодрим кораком уз планину крену и успе најзад да по једном орловом крилу ударац нанесе својом секиром. Рањена птица се заклати и стаде да се спушта. Дрводељи за руком пође да зграби дечје оделце и он покуша тада да отргне дечака али га орао не испушташе све док не доби још који ударац по нози. Орао тек тада испусти свој плен.

Дете не беђаше нигде по телу повређено али страву његове мајке која све ово гледаше лакше је замислити него описати.

СПАСАО ГА ЗМАЈ

Веома необично избављење од смрти догодило се пре неколико дана. Чињенице су следеће:

Један дечак од неких десет година на најнеобичнији начин смрти је избегао. Догодио се то пре неколико дана у Мајдстоуну. На западном крају тог града, на једној чистини, дечак пушташе великог змаја. Крочивши уназад он, на ужас оних који пролажаху туда, паде у један каменолом дванаест метара дубок. Срећом по малишана канап од змаја беше неколико пута обавијен око руке његове и тако, уместо да се на парампарчад разбије, прође само са неколико убоја и огреботина. У ствари више уплашен него озлеђен беђаше. Змај је, попут каквог падобра-на, бивствено умањио снагу пада дечаковог.

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

Док се злокобни тутањ неумољиво приближавао, Мерв је посрнуо и пао на земљу с једном ногом на шини.

Када је точак најближег вагона почео полако да му сече ногу, снажни Мерв Вилсон је схватио да је био несмотрен. Ваго-ни су се споро кретали према ње-му, бол је постајао готово неподно-шљив и Мерв је вриснуо. Међутим, био је потпуно сам и нико га није чуо. Скупио је сву снагу, напрег-нуо прикљештено тело и покушао да заустави машинерију која је клизила на њега. Али, и да није био повређен, шта би он сам могао против неколико великих вагона! Уплашен и на ивици свести с гор-чином је схватио да води битку ко-ју ће сигурно изгубити. Поново је викнуо. Чуо је само свој глас, нео-бичан и туђ. Лежао је на слабо ос-ветљеном делу пруге, бука велике дизалице гушила је његове крике, а другови с којима је радио сад су били далеко.

Кад се нови пар вагона прикљу-чио крају композиције и покренуо је, Мерв је осетио још жешћи бол.

— Ох, кад би ми неко помогао! — зајечао је стегнутих вилица и клонуло се прибио уз тле.

НЕИСПРАВНЕ КОЧНИЦЕ

До тог догађаја, 8. децембра 1969 Мерв је радио у луци рудника гво-жђа у Дампијеру у северозапад-ном делу Аустралије. Осветљена јаким сијалицама, ова лука ноћу пружа необичан приказ. Много-бројни радници миле као мрави о-ко једне од највећих и најсложе-нијих опрема за утоварање на све-ту. Непрестано се чује шкрипа и бука огромне машинерије и сирене великих дизел-локомотива које од рударских јама до бродова у луци вуку композиције вагона натопаре-них гвозденим рудом.

Двадесет трогодишњи Мерв Вил-сон, висок преко 180 цм, имао је те топле ноћи дужност да се ста-ра о празним вагонима.

Снажне локомотиве вукле су овај тешки товар до огромне дизалице која би истовремено подизала два вагона, окретала их и празнила. Мерв је морао да надгледа да се сваки пар празних вагона, који су низ шине клизили од дизалице, у-редно и полако прикључи претход-ном да би се саставила композици-ја за повратак у рудник. А да би спречио да вагони неконтролисано крену пругом, Мерв је одмах вези-вао један за други на сваком по-влачио ваздушну кочницу.

Негде око четири ујутру, три са-та пре доласка нове смене, Мерв је причврстио нови пар вагона за већ постојећу композицију и повукао кочнице. Међутим, са изненађењем је устновио да оне не раде. По-вукао их је поново, сад јаче него први пут, али — узалуд. Одлучио је да покуша да их поправи. Ваго-ни су се већ полако кретали и док је Мерв стајао погнут, размишља-јући како да кочнице поново оспо-соби, с леђа га је нешто снажно

ПОД ТЕРЕТОМ ВАГОНА

гурнуло. Кратко је посрнуо и пао лицем ка земљи, упоредо са желе-зничком пругом, с једном ногом на шини.

Док је лежао рањен, осећајући како му из повређене ноге истиче крв, вагони су уредно силазили са дизалице и још један пар ударио је о крај композиције. Тада се точак вагона још дубље зарио у његову ногу. Осећао је како се топла лок-ва крви шири испод њега.

САМО ПОЖУРИТЕ

Отупео од бола и потпуно немо-ћан, схватио је да му је повређена артерија у бутини. С муком је ус-пео да се помери и руком дохвати место одакле је крв истицала. При-тиснуо је рану дланом и тако сма-њио млаз крви. У полутами је мо-гао да види да му је нога готово преполовљена. Осећао је да му се мути у глави и да се зноји. Само за тренутак се уплашио несвести, а онда је чак и желео да склопи очи и потоне у мрак. Тако ће ми бити бар мало лакше, мислио је Мерв.

Вагони су пристизали непреста-но, ударили о крај композиције и померали је. Точак који му је при-кљештио ногу све више ју је засе-цао и бол је постајао готово не-сношљив.

И када је већ изгледало да ће га, самог и беспомоћног, вагони неиз-бежно убити, радник који је радио на дизалици схватио је да нешто није у реду. Чуо је како празни вагони ударају један о други и пошто није видео Мерва, притис-нуо је дугме за прекид рада у слу-чају опасности и пожurio дуж ком-позиције. Застао је, ужаснут и за-дахан, кад је испод вагона угледао свог колегу. Схвативши да му сам не може помоћи, отрчао је до те-лефона и усплахилено позвао хит-ну помоћ:

— Пожурите, само пожурите! Јад-ник је готово преполовљен...

ХОЋЕ ЛИ СТИЋИ ЖИВ?

Прошао је скоро цео сат пре не-го што су спасоци успели да осло-боде Мерва испод точка који му је

засекао ногу. Још при свести Мерв је чуо лекара како говори:

— Учинићемо све што можемо. Али, овде га не можемо оперисати. Морамо га пребацити у Перт. Само, плашим се да до Перта неће стићи жив. Мислим да му остаје још са-мо један сат...

Мерв се тргнуо:

— То ти мислиш, друшкане! — изговорио је с напором. — Зар сам узалуд издржао све ово?

У оближњој болници три и по сата су покушавали да му помогну а онда је Мерв авионом пребачен у главну болницу у Перту где је могао да добије најбољу лекарску негу.

Мерв је у тој великој и савреме-ној болници провео 23 месеца и хра-бро издржао седам сложених опе-рација на ноzi. Мишићи и тетиве са задњег дела повређене ноге пре-сађени су му на предњи део и ко-лено. То је била прва таква опера-ција у западној Аустралији.

Нога је коначно спасена. Лекари су и сами били изненађени издрж-љивошћу храброг Мерва иако су веровали да ће сигурно остати без ноге.

Пун ожиљака, али ведар и чврст, Мерв је из болнице изишао пешке. После извесног времена поново је почео да вози кола.

— Мало је укрупњена, али је по-слушна готово као и пре — често говори Мерв Вилсон и дланом ми-лује ногу. — Али, у овој несрећи, нашао сам и срећу. Захваљујући повређеној ноzi упознао сам своју жену. Она је била једна од болни-чарки које су ме неговале у Пер-ту.

И. М.

--- НЕМАЊИНА ДРЖАВА ОСВОЈЕНЕ ТЕРИТОРИЈЕ

У 12. веку под династијом Комнена Византија доживљава свој последњи велики успон. У својим настојањима да учврсти и прошири своју власт на Балканском полуострву Византија се неминовно морала сукобити са Угарском која је држала Срем и настојала да своје границе и утицај што више прошири на југ. Угарско-византијски ратови, вођени у неколико наврата, пружили су наду владарима Рашке да ће се, ако се ставе на страну Угарске, ослободити византијске власти. Династија рашких жупана због тога се тесно везује, чак и породичним везама, за угарске Арпадовце. И зато је Манојло Комнен, који је на престо дошао 1143, у време својих успешних ратова, сменио

БИТКА КОД

рашког жупана Десу и уместо њега поставио другог члана династије Тихомира кога је, после краће владавине, 1166. збацио најмлађи брат Немања, родоначелник нове династије. Чим је дошао на престо и прогласио се за великог жупана Немања, користећи Манојлову ангажованост у рату против Угарске, прекида све везе с Византијом. Тада Манојло шаље против Немање Тихомира с војском састављеном од Грка, Франака и Срба који су се ставили на Тихомирову страну. Војске су се сукобиле у јесен 1168. код села Пантина, на левој страни реке Ситнице, и ту је Немања страховито поразио Тихомира.

Подаци узети из „Историје Југославије“ (I део Ђирковић, Божић) и „Војне енциклопедије“

ПАНТИНА

ОРАХ ТАУРУС

* * *

* * *

A black and white portrait of a young man with dark, wavy hair, smiling. He is wearing a dark shirt and a dark tie. The background is light and textured.

СЛОБОДНО ПИТАЈТЕ

ПЕСМА НЕДЕЉЕ
ЗВЕЗДА
(STAR)

ИЗЛЕТЕКУ ИЗ КУКЕ
КО ПТИЦА ИЗ ГНЕЗДА
АКО ОД МЕНЕ ПОСТАНЕ
ПОП-ЗВЕЗДА...

УЗ
ПЕСМУ
НЕДЕЉЕ

ха дошло је до неспоразума и састав се распао. Остали су само Гери Реферти и Џо Иган и они сами уз помоћ студијских музичара праве нове хитове. Њихова најслушанија песма ЗВЕЗДА налази се у албуму FERGUSLIE PARK.

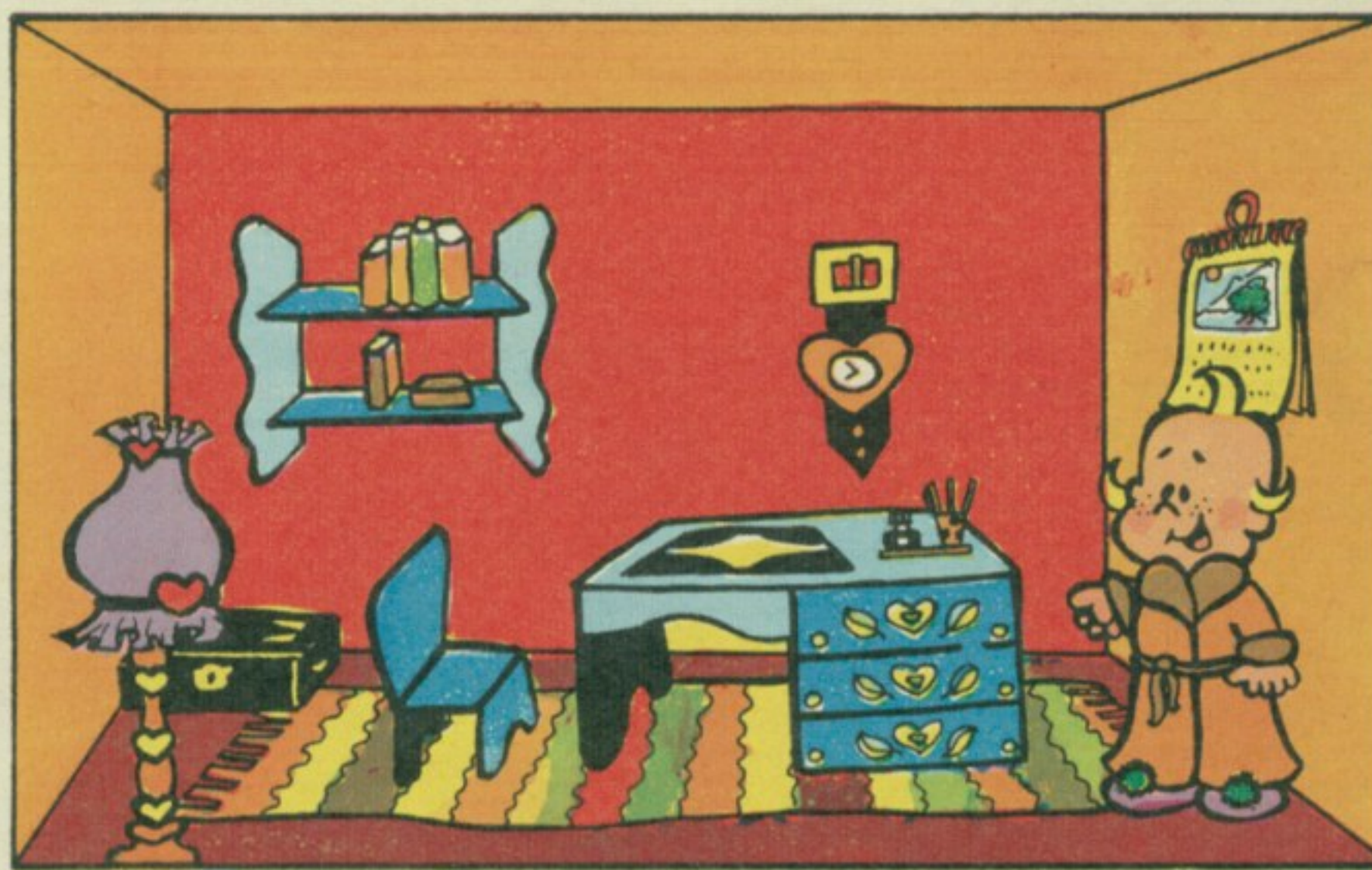
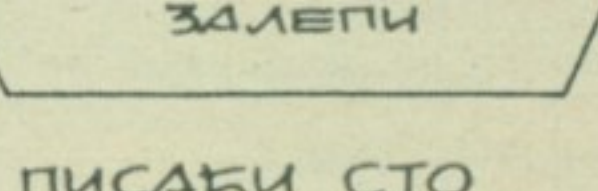
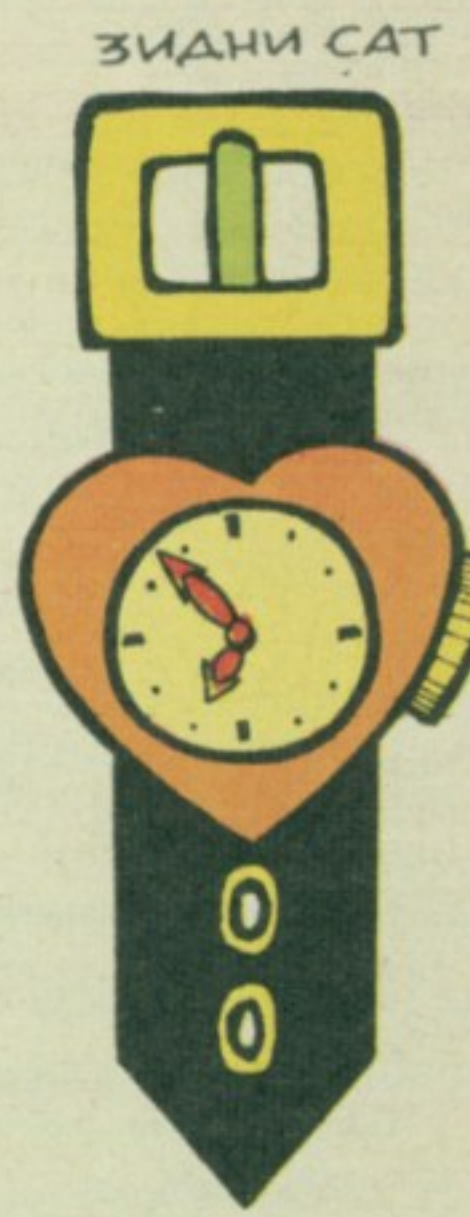
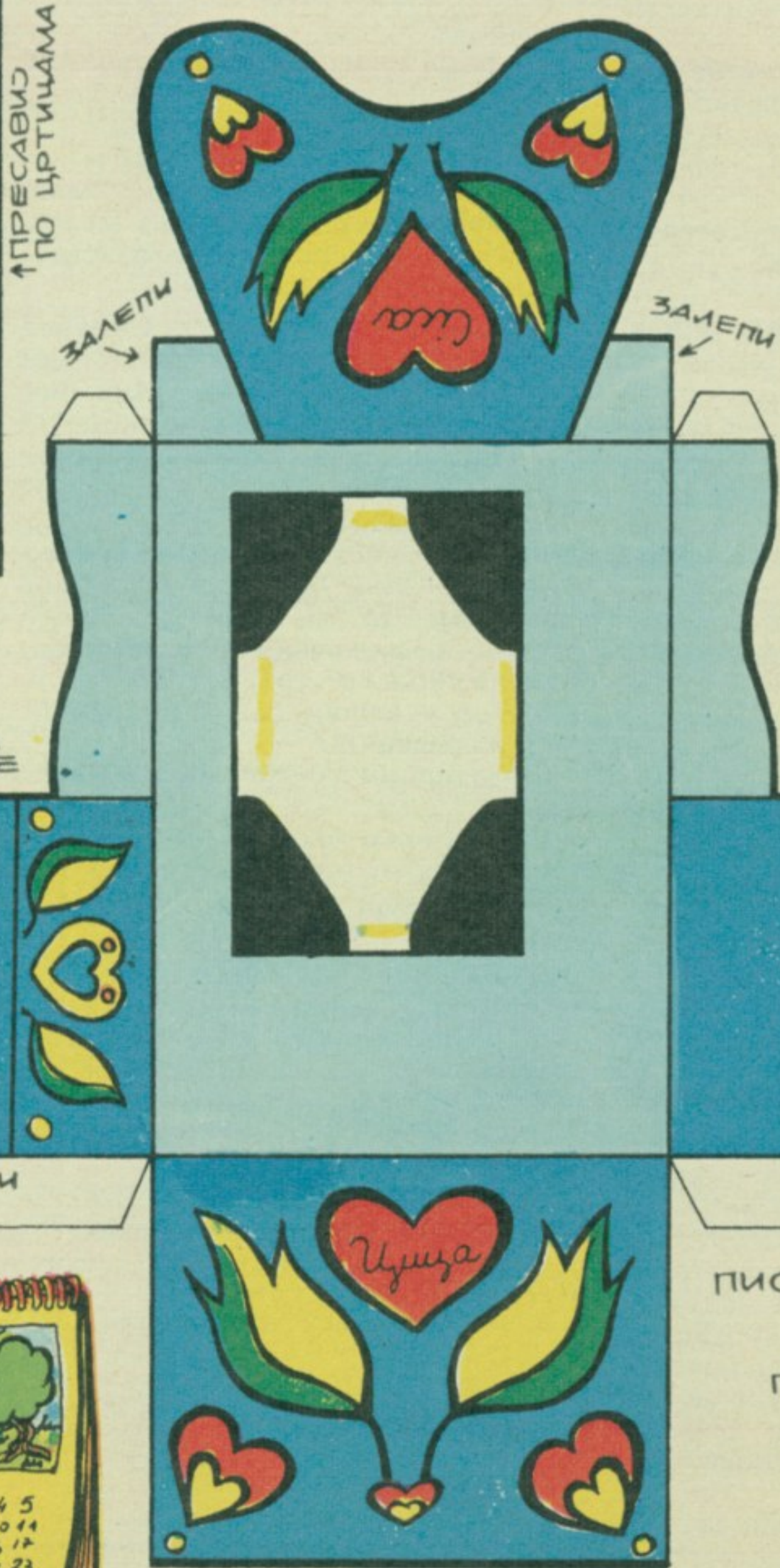
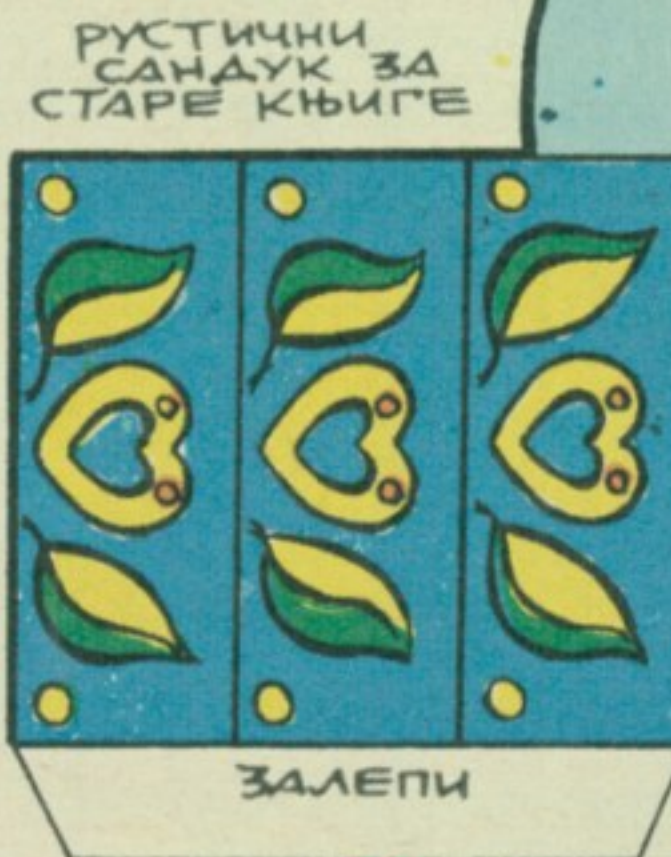
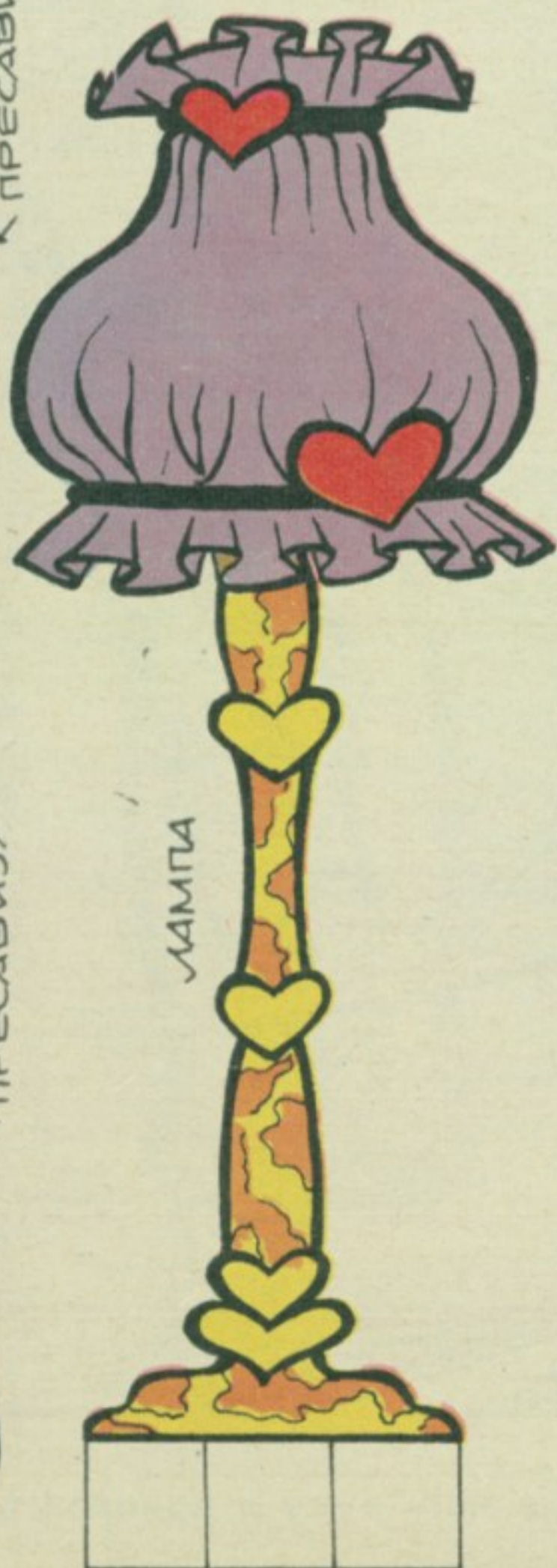
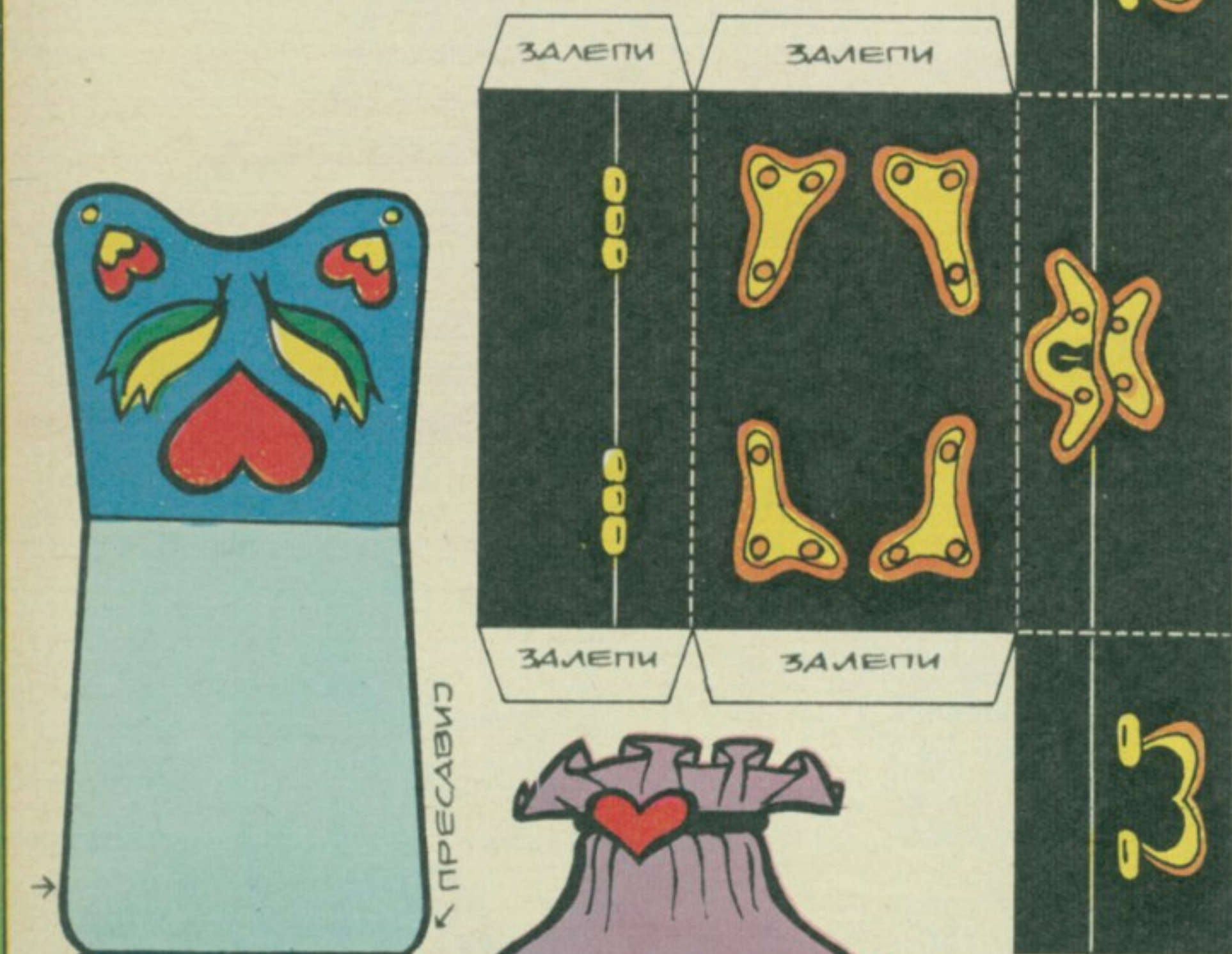
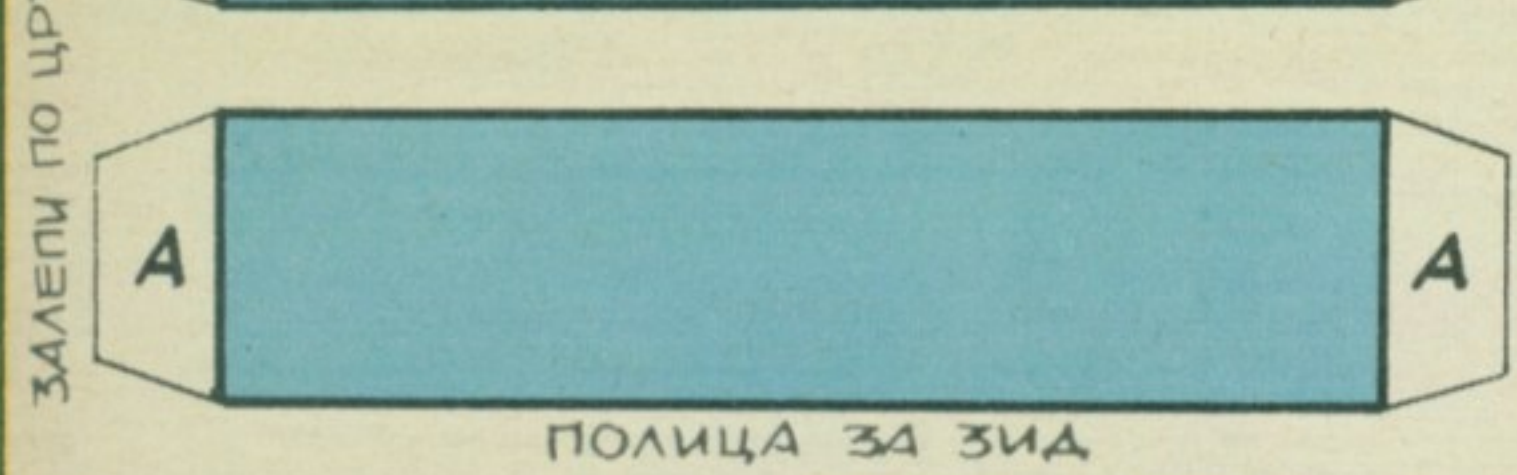
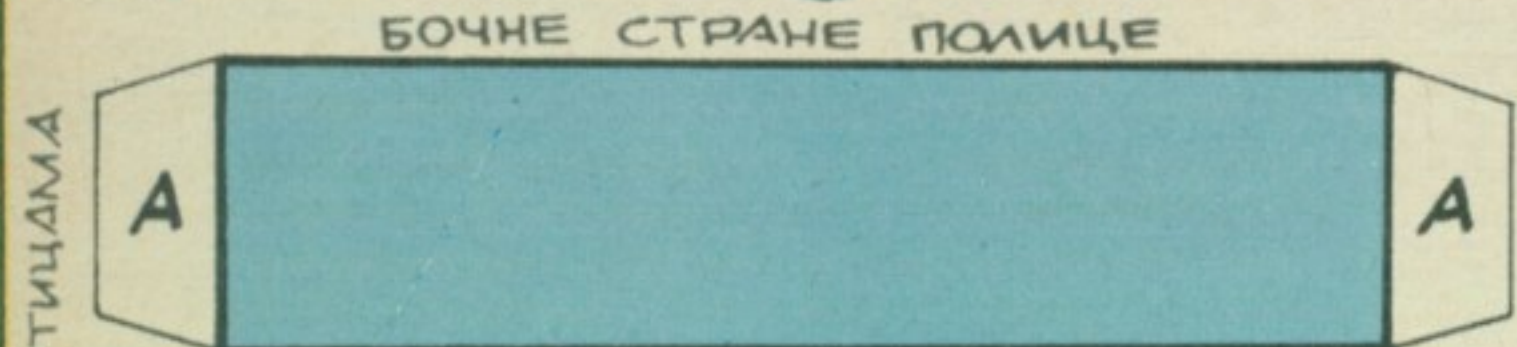
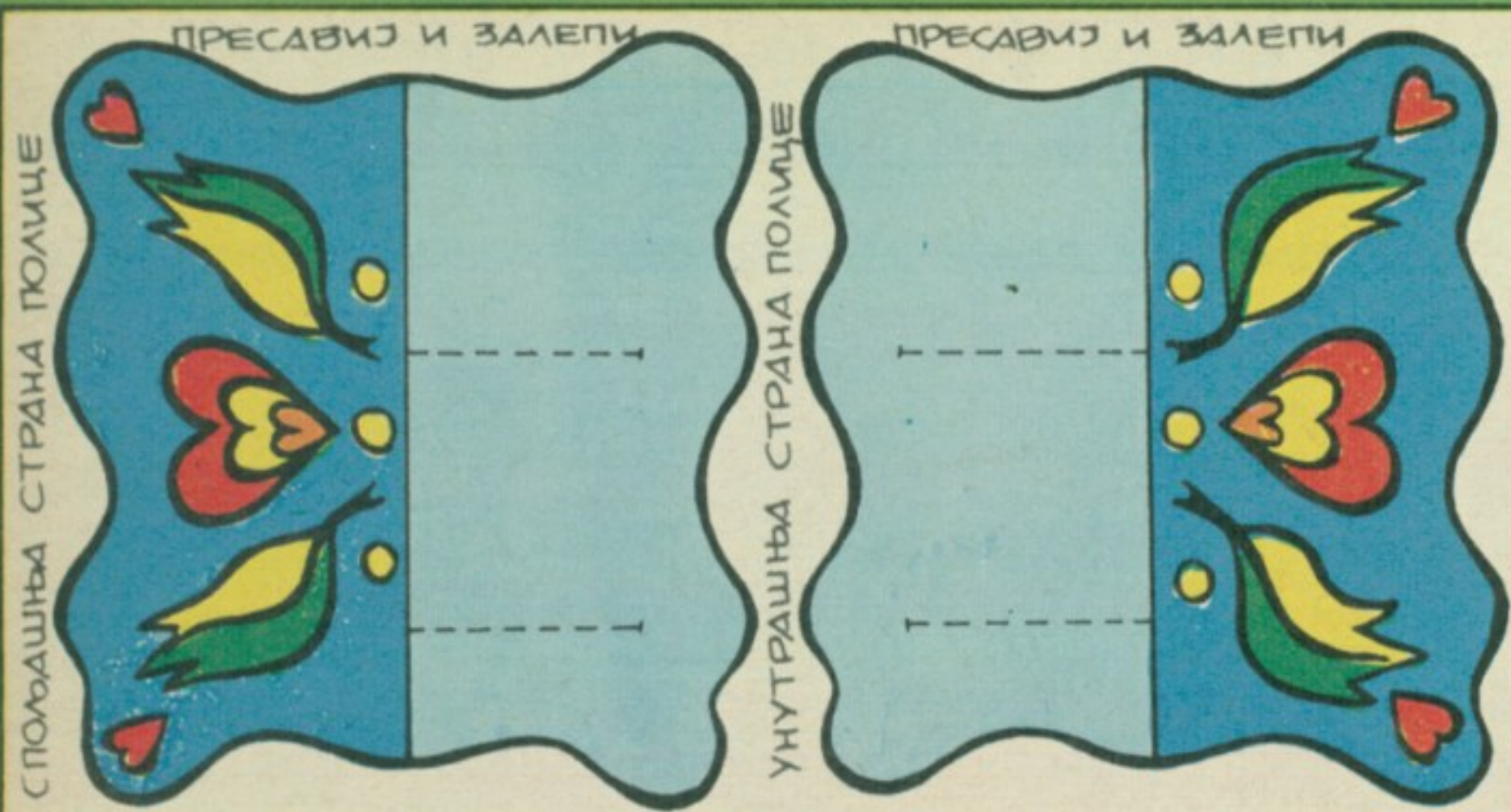
ЗНАТЕ ЛИ КО ЈЕ ОВО?

ОДГОВОР:
А.И.С. КУПЕР!!!

Како да им пишем!

Предраг Живковић-Тозовац,
Војводе Степе 29,
11000 Београд

ЦИЉИЦА РАДНА СОБА

Све делове намештаја залепи на чврст картон, па их онда исеци и склопи према упутству уз слику. Полицу направи овако: просеци бочне стране по цртицама, провуци делове А, залепи их за полећину па пресаиј и залепи бочне стране полице. Затим узми кутију од ципела, облепи је шареном хартијом с унутрашње стране — то су зидови, таваница и под. Тепих направи од шарене хартије за увијање.

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

К. БУЛИЧОВ

Видео сам кад је њихов брод страдао. Додирнуо је подножје стрме падине, налетео на супротну косину и разлио се као капља воде кад падне на стакло.

Девојку смо нашли на педесет метара од брода. Била је у скафандеру — сви су, осим капетана и дежурних, успели да ставе скафандере. Девојка је, очигледно, била у близини врата јер је при удару просто излетела из брода. То што је остала жива била је чиста случајност која се граничила се невероватношћу. Али, таквих случајева је било откако се човек први пут виноу у ваздух.

Када смо је донели на помоћни брод била је у шоку. Доктор Стрешниј није ми дозволио да јој скинем шлем мада нам је свима било јасно да може умрети ако јој одмах не укажемо помоћ. Али, доктор је био у праву. Ми нисмо знали састав њихове атмосфере и какви се све, за њу безбедни а за нас смртоносни, вируси могу налазити на њеној белој, сјајној и кратко подшишаној коси, дугачким трепавицама и бледим, нежним обрзима.

Доктор је дезинфиковао најтању сонду и убацио је кроз тканину скафандера да би узео узорак.

— Лоше, веома лоше — промрљао је пошто је извршио анализу.

— Шта је с њом? — запитах га са стрепњом.

— Још је жива али јој ми не можемо помоћи. Она је Снежана.

Наш доктор је био склон песничком изражавању чији нам смисао није увек био јасан.

— Ми смо навикли да је основа живота кисеоник. Код ње је то амонијак.

Значење тих речи није одмах допрло до мене. Чини ми се ни до осталих.

— При притиску који влада на Земљи — наставио је доктор — амонијак кључа на минус 33, а леди се на минус 78 степени.

Тада ми је све постало јасно. Иако нико није рекао ни речи, знао сам да гледају на девојку као на привиђење које може да се претвори у облак паре само ако јој се скине шлем...

Више од сата претраживали смо унутрашњост настрадалог брода пре но што смо нашли неоштећене бадове с резервном амонијачном смешом.

Смешна слова

Свратио сам у болницу, као што сам увек то чинио, после дежурства. Унутра је мирисало на амонијак.

— Спава? — упитао сам доктора кога сам затекао нагнутог над читавим низом реторти и епрувета. Доњи део његовог лица покривала је маска. Свакога дана морао је да решава проблеме исхране, лечења и психотерапије своје пацијенткиње. Летели смо већ трећу седмицу. Снежана је била здрава али јој је било бескрајно досадно.

Снежанино лице, као старински портрет у овалном раму, показало се на прозорчету.

СНЕЖАНА

— Здраво! — рече ми.

Затим је укључила аутоматског преводиоца јер је том једном речју исцрпла своје знање нашег језика.

— Шта радиш? — запитах је.

Њене усне су се мицале и преводилац ми је одговорио с неколико секунди закашњења, а у том међувремену могао сам да се дивим њеном лицу и очима које су мењале боју као море за ветровитих, облачних дана.

— Учим да читам — одговори ми Снежана и насмеја се пре но што је преводилац успео да преведе њене речи.

— То знам. Јеси ли запамтила слово „ш“?

— То је много смешно слово. Али је још смешније „ф“. Знаш ли да сам поломила једну књижицу?

Доктор подиже главу и рече:

— Могао си то да претпоставиш још пре но што си јој дао књигу. На минус педесет степени пластичне странице постају крте.

Кад је доктор отишао, Снежана и ја остали смо просто тако стојећи једно према другом. Ако бих прстима додирнуо стакло које је делило наша лица оно би ми се учинило леденим. Њој је оно на додир изгледало врело. Имали смо четрдесет минута времена пре но што ће доћи Бауер вукући свој диктафон да би мучио Снежану својим бесконачним испитивањем. Како је код вас то? А како то? А како се у вашим условима одвија та и та реакција?

Снежана ми се жалила на Бауера:

— Ја нисам биолог. Могу да му кажем нешто што није тачно, па да после дође да непријатних последица.

Доносио сам јој разгледнице, слике биљака и животиња. Она се смејала, распитивала са за појединости које су мени изгледале неважне. А онда би наједном престала да поставља питања и гледала је некуд преко мене.

— Шта ти је?

— Досадно ми је. И страшно.

— Не бој се. Ми ћемо те сигурно одвести твојој кући.

— Није ми због тога страшно.

Злајсна рибица

А тог дана ме запитала.

— Имаш ли слику девојке?

— Које девојке? — упитах.

УВЕК ЈЕ ИЗМЕЂУ НАС БИЛА ПРЕГРАДА СА ОВАЛНИМ ОКНОМ КРОЗ КОЈЕ САМ МОГАО ДА ВИДИМ САМО ЊЕНО ЛИЦЕ И КРАТКУ БЕЛУ КОСУ

Узела је моју руку и принела је свом образу.

— Оне која те чека код куће.
— Мене нико не чека.
— Није истина — рече Снежана. Умела је да буде страшно категорична. Нарочито кад у нешто није веровала. На пример, она није поверовала да постоје руже.
— Зашто ми не верујеш?

Ништа ми није одговорила али није могла да сакрије своје нерасположење. Кад је била весела, очи су јој биле плаве, готово љубичасте. А кад би била жалосна, оне су губиле плаветнило и постајале сиве, а ако би се наљутила — зелене.

Није требало да видим њене очи. Кад их је, пошто смо је пренели на наш брод, први пут отворила, трпела је страховите болове. Очи су јој тада биле црне, без дна, а ми ништа нисмо могли да јој помогнемо док не преуредимо лабораторију. Ипак, ћутала је. И тек после три часа могли смо да је пре несемо у лабораторију где јој је, најзад, доктор скинуо шлем.

Следећег јутра очи су јој светлеле љубичастом радозналошћу и само су мало потамнеле када су се среле с мојим погледом...

Ушао је Бауер. Снежана ми се насмеши и рече:

— Акваријум вам је на услузи.
— Не разумем, Снежана — узвратио је Бауер.
— А у акваријуму опитни пуж-голаћ.

— Рецимо радије златна рибица.
— Бауера није било лако збунити.
— Ја идем — рекох тада а Снежана ми није одговорила као обично: „Доћи опет“.

Покушао сам да анализирам свој положај. Са истим изгледима на успех могао сам да се заљубим у портрет Марије Стјуарт или у ста туу Нефертите. А можда то и није била љубав већ просто сажалење према једном усамљеном бићу. Једно је сигурно: њено присуство из основа је изменило живот на нашем броду. Снежана је унела међу нас нешто добро и племенито. Сви смо хтели да јој помогнемо. Моја наклоност према њој била је у свима нешто између жалости и зависти, мада су та осећања противуречна. Понекад сам желео да се неко нашали на мој рачун, да бих могао да му одговорим, да планем...

Шалио сам се

Те вечери ме је доктор Стрешниј позвао интерфоном и рекао:

— Зове те Снежана.
— Нешто се догодило?
— Ништа се није догодило. Не бој се.

Потрчао сам у болницу. Снежана ме је већ чекала крај окна.

— Опрости што сам те звала. Али изненада сам помислила да те више нећу видети ако умрем.

— Не говори глупости — промрмља доктор, диже се и оде.

— Желим да те додирнем — рече ми Снежана. — Каква неправда. Не могу те додирнути а да се не опечем!

— Мени је лакше — рекох глупо.
— Ја бих се само смрзла.

— Хоћемо ли скоро стићи?
— Да. Кроз четири дана — одговорих.

— Не желим да идем кући. Док сам овде још могу да замишљам да те додирујем. А тамо тога неће бити. Стави длан на стакло.

Послушао сам. Снежана је наслонила чело на стакло и ја сам замишљао да моји прсти продиру кроз стакло и милују њено чело.

— Није ти се рука смрзла? — покуша Снежана да се насмеши.

— Треба да нађемо неку неутралну планету — рекох.

— Какву?

— Неутралну, кажем ти. Нешто између Земље и твоје планете. Неку где је увек минус четрдесет степени.

— То је претопло.

— Онда четрдесет пет. Да ли би тада издржала?

— Свакако — одговори Снежана.

— Али, зар можемо да живимо а да обоје патимо? Ја од врућине, ти од мрза!

— Шалио сам се.

— Знам да си се шалио. Кажи, да ли бих те ја заволела кад бисмо били исте крви?

— Не знам. Ја сам тебе прво заволео а онда сам тек открио да никад не могу да будем с тобом заједно.

— Хвала ти на тим речима.

Последњи дан

Последњег дана Снежана је била узбуђена и мада ми је говорила да не може да замисли да ћемо се растати, признала ми је да се изнад свега боји тога да се нешто не догоди и да нећемо стићи на њену планету.

Већ пола часа упоредо с нашим бродом летео је њихов патролни брод и аутоматски преводилац трештао је на капетанском мосту. Снежана је проверавала свој скафандер. Осећање да се отуђујемо при тискало ме је као терет. Знао сам да се морамо растати али зар да се тако растанемо.

Меко смо атерирали. Снежана је већ била у скафандеру. Мислио сам да ће раније изићи у лабораторију, али она се на то није усудила пре но што је капетан наредио:

— Посада која ће изићи из брода нека науче скафандере. Температура ван брода је минус педесет три степена...

Врата су била отворена и сви они који су желели да се с њом опросте стајали су крај њих.

Док је Снежана разговарала с доктором, заобишао сам их и изишао на малу платформу с које су се спуштале степенице. Над тим нама туђим светом пловили су ниски облаци из којих је сипала киша. На тридесет метара од нас стајало је неко жуто возило а крај њега неколико људи. Они су били без скафандера. Без скафандера, разуме се, јер ко их још носи на својој рођеној планети? Стигло је још једно возило и из њега су такође изишли неки људи. Чуо сам кад ми је Снежана пришла. Окрећуо сам се према њој. Сви су се повукли. Остали смо сами.

Снежана ме није гледала. Покушавала је да разазна ко је дошао да је дочека. И неког је препознала. Подигла је руку и почела да маше. Из групе се издвојила нека жена и поплочаном стазом потрчала према броду. И Снежана је потрчала низ степенице, њој у сусрет.

А ја сам стајао на врху степеница јер се једини од свих на броду нисам опростио са Снежаном. Поред тога у руци ми је био повећи завежљај с њеним стварима. Најзад, ја сам био и члан екипе која је с Бауером морала да узме узорке с тла и разговора с космодромским властима. Нисмо имали много времена јер је кроз један сат требало да узлетимо.

Жена је казала нешто Снежани и она се насмејала и скинула шлем.

Шлем је пао и откотрљао се по плочама. Снежана је руком прошла кроз косу. Жена ју је загрлила и наслонила свој образ на њен и ја сам помислио како им је сад обојма топло. Гледао сам их и оне су биле далеко од мене. Тада је Снежана нешто казала жени и потрчала назад, према броду. Устрчала је уз степенице и гледајући ме нетрепице скинула рукавице.

— Опрости — казала је. — С тобом се нисам поздравила.

Скини рукавицу!

То није био њен глас. Говорио је аутоматски преводилац изнад врата који је укључио неко од мојих. Али, ја сам и поред превода чуо и њен глас.

— Скини рукавицу — рече ми. — Овде је само минус педесет степени.

Стргао сам рукавицу с руке и нико није ни покушао да ме спре-

чи мада су капетан и доктор чули њене речи.

Нисам осећао мраз. Ни одмах а ни касније када је она узела моју руку и мој длан принела свом образу. Тргнуо сам руку кад је већ било касно. На њеном опеченом образу остао је тамноцрвен траг мог длана.

— Ништа — рече Снежана. — Проћи ће то. А ако и не прође, утолико боље.

— Полудела си — одговорих.
— Навуци рукавицу. Смрзнуће ти се рука — рече Снежана.

Одоздо је жена нешто викала Снежани.

Снежана ме је гледала и њене тамноплаве, готово црне очи, биле су сасвим сиве...

Када су већ сасвим пришле возилу, Снежана је застала и подигла руку опраштајући се од свих нас.

— Дођи после до мене — рече ми доктор. — Намазаћу ти нечим руку и превити.

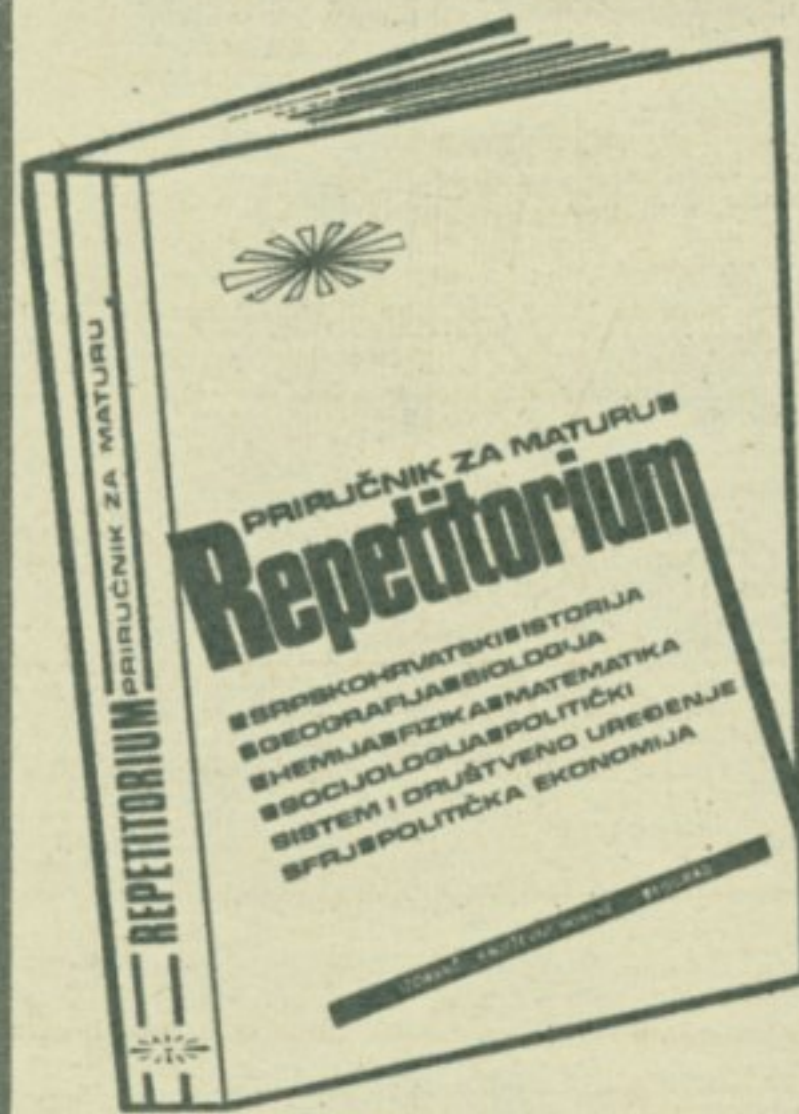
— Не боли ме — одговорих.
— Болеће те касније — рече доктор.

$$\log x = \cos 60^\circ \\ \Rightarrow x = \sqrt{10}$$

КАКО СЕ РЕШАВАЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

Лако и брзо можете и сами научити из књига „ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“. Нудимо вам четири књиге које садрже целовиту израду свих задатака из математике за гимназије, техничке и остале средње школе (I књига — Алгебра за I разред, II књига — Алгебра за II разред, III књига — Тригонометрија и алгебра за III разред и IV књига — Аналитичка геометрија, низови, диференцијални и интегрални рачун и стереометрија за IV разред). Наручите дописницом или писмом са назнаком које књиге желите на адресу: МАТЕМАТИКА — 71001 Сарајево, п.п. 64. Књиге ћете одмах добити и платити поштару кад вам донесе (поузећем). Цена сваке књиге је 50 динара. Ко наручи све четири књиге заједно, платиће свега 160 динара!

УЧЕНИЦИ — СРЕДЊОШКОЛЦИ! ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

Са приручником за матуру — репетиторијумом — у коме је прегледно и сажето изложено градиво из српскохрватског језика, географије, историје, биологије, хемије, физике, математике, социологије, политичке економије, политичког система и друштвеног уређења СФРЈ по наставним плановима од I до IV разреда.

Ово је ново, прерађено и допуњено издање на коме је радила група познатих педагога, тако да РЕПЕТИТОРИЈУМ представља јединствен приручник за успешно обнављање градива у току школске године, а посебно у време припремања завршног испита школе — матуре.

Репетиторијум можете добити поузећем, по цени од 60.— дин. ако пошаљете писмо или дописницу са наруџбеницом на НЦП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд, пошт. факс 23.

У ИДУЋЕМ
БРОЈУ
КОМПЛЕТАН
СТРИП

ФАНТОМ:
„ГУСАРИ
XX ВЕКА“

БИБЛИОТЕКА ШВРЉА 16

КЊИЖИЦА - СЛИКОВНИЦА 16 ВЕСЕЛИХ ДОЖИВЉАЈА

**СПЕЦИЈАЛНИ ПОПУСТ
ЧИТАОЦИМА »ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА«**

16 књижица у боји — за свега 40 дин.
(Књижарска цена је 48 динара)

Свака књижица је прича са илустрацијама у боји о једном Дизнијевом јунаку!

Библиотека „ШВРЉА“ садржи 16 књижица-сликовница: 1. Микијев циркус; 2. Паја Патак и Јарац; 3. Мики и Вумба-Ву; 4. Бамби; 5. Шврља; 6. Патуљак Љутко; 7. Мали Вучко; 8. Мрша и Дебељко; 9. Раја, Гаја и Влаја; 10. Три прасета и зли вук; 11. Тик и Так; 12. Плутон; 13. Чика Баја; 14. Шиља детектив; 15. Мали Хијавата и 16. Дамбо.

ОВЕ СЛИКОВНИЦЕ СА 2 ПЛАСТИЧНА ОМОТА СУ ЛЕП
И ЈЕФТИН ПОКЛОН ЗА НАЈМЛАЂЕ

»ВУК КАРАЦИЋ«

Краљева Марка 9, 11000 Београд

ПОРУЏБЕНИЦА

Ја, _____, неопозиво поручујем библиотеку „ШВРЉА“ по сниженој цени од 40 дин, који ћу износ платити поштару кад ми је донесе (поузећем).

_____ (Читко: Име и презиме)

_____ (Број поште, место, улица и број)

Испуни, изрежи, залепи на деписницу и пошаљи на адресу: „ВУК КАРАЦИЋ“, Краљева Марка 9, 11000 Београд.

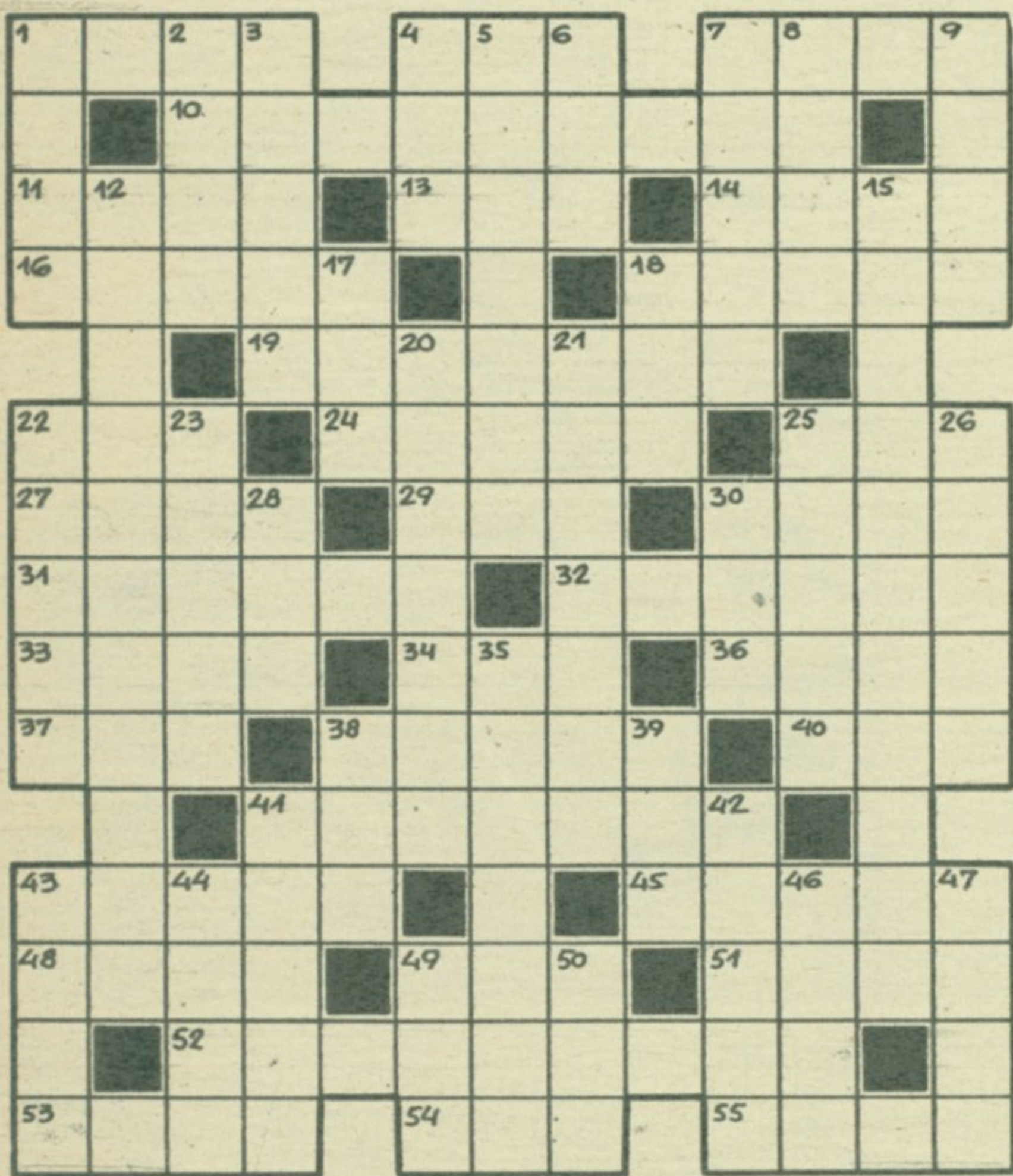
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) спортска приредба, 4) лука у Израелу, 7) летопис, 10) верска наука, 11) име Маркса, 13) узвик при скоку, 14) посмртни лекај, 16) једно сазвежђе, 18) на овај начин, 19) зрно семена, 22) изразити представник, 24) витак, танан, 25) аустријска новинска агенција, 27) барски гас, 29) пустиња у Индији, 30) доњи део женске хаљине или сукње, 31) држава у САД, 32) марка часовника (мн.), 33) било кад, 34) осигуравајући завод (скр.), 36) холивудски филмски глумац (Харисон), 37) део кухињског намештаја, 38) књижевна врста, 40) скраћеница установе за јавне комуникације, 41) одбрана у шаху, 43) државне касе, 45) анатомски део тела (мн.), 48) индијска национална ношња, 49) врста дрвета, 51) шпански фудбалски клуб, 52) место на Дунаву у Бачкој, 53) дрвени музички инструмент, 54) катран, 55) пустињска животиња.

УСПРАВНО:

1) птица грабљивица, 2) успављујуће средство (мн.), 3) грчко острво, 4) телефонски позив, 5) вео, зар, 6) стара турска титула, 7) једна од САД, 8) име певачице Кнежевић, 9) беспослен дечак, мангуп, 12) једна од техничких наука, 15) древни кинески начин лечења помоћу игала, 17) име америчког цез-певача (Кинг Кол), 18) омладински кошаркашки клуб, 20) борац с биковима, 21) сучомеснати производ, 22) врста спорта, 23) народно мушко име, 25) сазвежђе Скорпион у зодијаку, 26) потврда, сведочанство (лат.), 28) поврх, изнад, 30) енглеска титула, 35) четинарско дрво (мн), 38) италијанска радио-телевизија (скр.), 39) јужно воће, 41) део птичијег тела, 42) метеж, збрка, 43) назив за светску изложбу која је одржана у Осаки, 44) народно мушко име, 46) познати мађарски фудбалер, 47) карика, 49) скраћеница за тринитрогуод, 50) индустријска област у Западној Немачкој.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) снага, 6) пласт, к, 11) атом, 12) Рила, п, 14) опсада, 16) опанци, 18) прт, 19) Атила, 21) Деј, 22) ива, 23) редар, 24) Ака, 25) тава, 27) рез, 28) слив, 29) окапи, а, 31) слана, 32) околина, 33) спора, и, 36) искра, 40) кост, 41) иза, 43) трен, 44) аио, 45) плата, 47) Ида, 48) соб, 49) роман, 50) Ван, 51) Крилов, 53) мотика, а, 55) нови, 56) Аден, с, 57) замак, 58) нарав.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Мирољуб Пазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 132,00 динара, полугодишња 66,00 динара, тромесечна 33,00 динара. Претплата за иностранство: годишња 264,00 динара, полугодишња 132,00 динара, тромесечна 66,00 динара. Уплате на текући рачун 40801-601-822. Годишња претплата у страниј валути: DM 46 — \$ 16 — Fl 73 — Sfr 53 — Skr 73. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански факс 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35 | тел. 22-711. На основу нишлења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-29 73-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

ПОЛИТИКИ
ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

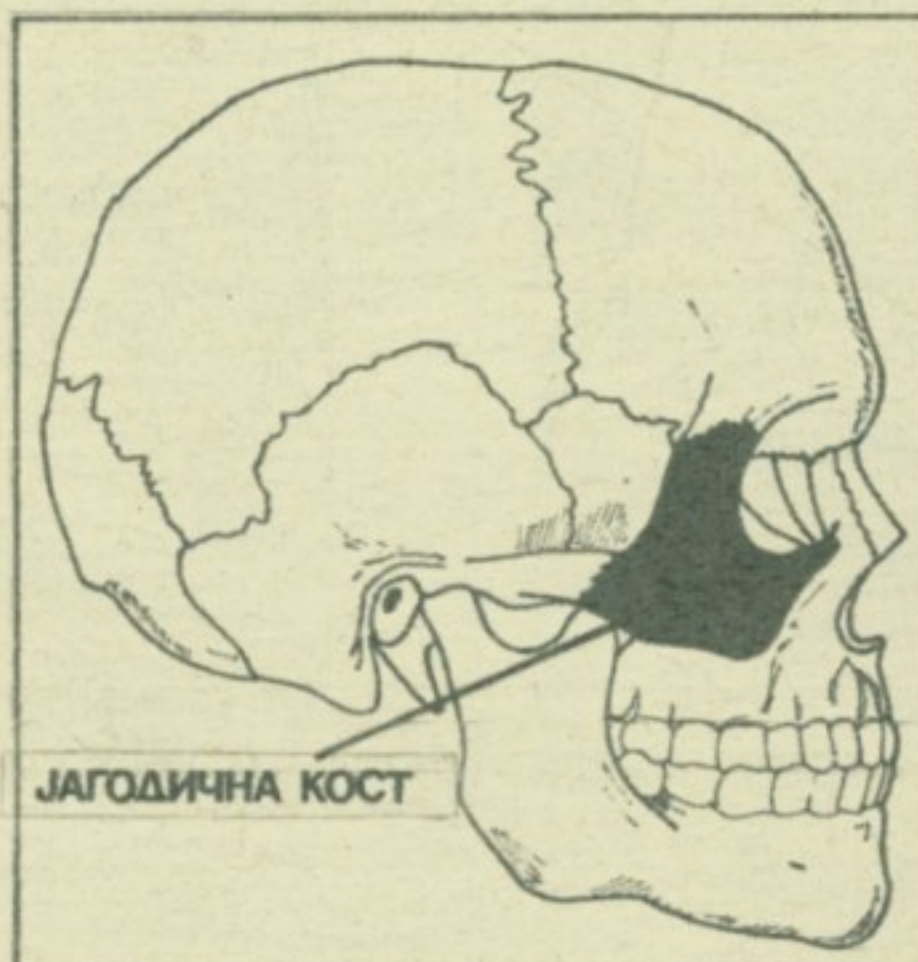
НИЈЕ БЕЗИМЕНА!

Драга редакцијо,

у Забавнику број 1152, на страни 11, на цртежу костију главе нисте означили назив кости која је била обојена светлозелено. Та кост се налази десно од клинасте и слепоочне кости. Дали сам у праву, и ако јесам, како се зове тај део лобање?

Горан Симоновић,
Крагујевац

Сасвим сте у праву! Кост која је на цртежу лобање обојена светло-

зеленом бојом назива се јагодична кост. На овом цртежу та кост је црна.

ОД ТИШИНЕ ДО ОРКАНА

Драги Забавнице,
молим те да објасниш шта је бофор.
Сребренко Чолић,
Сарајево

Френсис Бофорт (1774 — 1857), енглески адмирал и хидрограф, изradio је 1805. године скалу за одређивање јачине ветра, од тишине и потпуног мировања ваздуха на мору до оркана. Бофортска скала подељена је на 12 степени. Јединица овог система за мерење брзине струјања ваздуха названа је по њему бофор.

Ветар од једног бофора је лахор. Тада се дим диже готово усправно и ваздух струји брзином од 0,9 метара у секунди или 9 километара на час.

Кад је ветар јак 6 бофора, чује се како хуји изнад кућа и других препрека, повија тања стабла и на стајаћим водама прави таласе од

којих се неки запене. Ветар од 6 бофора креће се брзином од 12,3 метра у секунди или 44 километра на час.

Последњи, дванаести степен ове скале означава најјачи ветар — оркан који уништава готово све пред собом. Брзина ветра од 12 бофора једнака је кретању ваздуха од 34,8 метара у секунди или 125 километара на час.

Ову скалу прихватио је 1838. прво британски адмиралитет а 1874. и Међународни метеоролошки комитет. На метеоролошкој конференцији 1913. Бофортска скала прихваћена је за метеорологију уопште, где се, нешто измењена и усавршена, употребљава и данас.

УЏБЕНИК ЗА НЕМАЧКИ

Драги Забавнице,

молим те да у Малој пошти наведеш један или два уџбеника њемачког језика који по својој грађи одговарају почетницима у учењу овог језика.

Мустава Мешковић,
Горажде

Готово у свим књижарама можете наћи две књиге које вам као почетнику у учењу немачког језика могу најбоље помоћи. Прва је Шмаусова књига „Немачки у 100 лекција“ а

друга уџбеник немачког језика са грамофонским плочама из познате едиције „Asimill“. Овим књигама и грамофонским плочама моћи ћете се користити и онда када више не budete почетник јер су обе књиге састављене од немачке абецеде и изговора гласова до одломака из дела познатих немачких писаца.

НЕ ТОМАС, ВЕЋ МАРГАРЕТ

У Забавнику број 1151 у рубрици Мала пошта поткрала се грешка у тексту „Прохујало са вихором“. Наиме, уместо Маргарет Мичел, која је писац популарног романа „Прохујало са вихором“, погрешно је написано Томас Мичел. Извињавамо се читаоцима због ове грешке а онима који су је запазили и известили нас о томе захваљујемо.

Редакција

